

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Број: К-По2 бр 7/2011
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ - Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Винке Бераха Никићевић, председника већа, Снежане Николић Гаротић и Растка Поповића, чланова већа, са записничарем Снежаном Ивановић, у кривичном предмету против опт. ЈОВИЋ ДРАГАНА чији је бранилац адв. Мирко Ђорђевић, опт. ЂУРЂЕВИЋ ЗОРАНА чији је бранилац адв. Зоран Звонар и опт. РИСТИЋ АЛЕНА чији је бранилац адв. Зоран Брадић због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ бр.7/10 од 05.05.2011. године која је прецизирана на главном претресу дана 16.03.2012. године и на главном претресу 28.05.2012. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 28.05.2012. године, донео је већином гласова и дана 04.06.2012. године у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, пуномоћника оштећених адв. Гордане Андрејевић, оптужених и бранилаца адв. Недељка Марковића и адв. Звонар Зорана, јавно објавио

ПРЕСУДУ

1. Опт. ЈОВИЋ ДРАГАН, од оца [REDACTED] мајке [REDACTED]
ЈМБГ [REDACTED] рођен [REDACTED] године [REDACTED] држављанин [REDACTED]
[REDACTED] са пребивалиштем [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED] према извештају [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

[REDACTED] налази се у притвору по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине Ки.По2 89/10 од 17.02.2011. године, а који му се рачуна од 18.02.2011. године када је лишен слободе, последњи пут продужен решењем овога суда К-По2 7/2011 од 04.06.2012. године,

[REDACTED]

[REDACTED] налази се у притвору по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине Ки.По2 89/10 од 15.12.2010. године, а који му се рачуна од 08.02.2011. године када је лишен слободе, последњи пут продужен решењем овога суда К-По2 7/2011 од 04.06.2012. године,

КРИВИ СУ

Што су:

Дана 14.06.1992. године, у вечерњим часовима у Бијељини, у Босни и Херцеговини, као припадници добровољачке јединице при српским оружаним формацијама, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је тада постојао на простору БиХ, а није имао карактер међународног сукоба, између наоружаних формација српског, хрватског и муслиманског народа који живи у Босни и Херцеговини, противно члану 3 став 1 тачка 1а) и тачка 1ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и члана 4 став 1 и став 2 тачка а) и тачка е) Допунског протокола уз Женевску конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године), према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима, а у односу на које се мора поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на етничкој или верској припадности, вршили: силовања, примењивали нарочито увредљиве и понижавајуће поступке којима се вређа лично достојанство, а опт. Јовић Драган извршио убиство једног лица,

на су тако:

након што им је у разговору у кафићу „Треф“, мештанин Спасојевић Данило (против кога се води поступак пред Окружним судом у Бијељини) рекао:

да у граду живи муслимански екстремиста ██████████, да набавља оружје за Муслимане и да у својој кући има оружја, постигли договор да оду до његове куће да би се затим заједно са окривљеним Живковић Миодрагом (против кога је поступак раздвојен), одвезли путничким возилом марке „Застава 128” до Новог насеља, у улици Омладинских бригада, где им је Спасојевић Данило показао кућу ██████████, након чега су наоружани дугим ватреним оружјем и униформисани, сем Спасојевић Данила који је био у цивилној одећи, ушли у кућу тражећи оружје од ██████████, па када им је исто предато, извршили претрес куће, одузели новац и накит, да би потом уз претњу оружја у присуству ██████████ његове супруге ██████████ и синова ██████████ и малолетног ██████████, принудили ██████████ ћерку ██████████ и снаху ██████████, супругу ██████████, да са себе скину сву одећу, а затим у ходнику и у суседној просторији над њима заједно са окривљеним Живковић Миодрагом наизменично вршили силовање и противприродни блуд, стављајући им своје полне органе у уста, након чега је окривљени Јовић Драган ставио цев аутоматске пушке у уста оштећеног ██████████ и извршио опалење, чиме га је лишио живота, а затим су сви окривљени заједно са окривљеним Живковић Миодрагом и Спасојевић Данилом, напустили кућу, па су у дворишту у возилу којим су окривљени дошли силовали оштећену ██████████ да би потом потеравши испред себе оштећену ██████████ и оштећену ██████████ кроз град голе и босе, додатно их понижавајући на тај начин, као и ██████████ који је био обучен, да им покажу ко има возило у комшилуку, обзиром да се њихово возило претходно заглавило у каналу поред пута и није могло да се покрене, па стигавши до куће ██████████ у ул. Тузланска цеста бб, ушли у кућу и од исте одузели новац, накит, кључеве од возила и возило марке «Југо 55», којим су се удаљили са лица места, водећи са собом оштећену ██████████ и оштећену ██████████, а успут оставивши Спасојевић Данила у граду, након чега су наставили пут ка Брчком, да би доласком у место звано «Љељенча», општина Бијељина, зауставили возило и испред возила заједно са окривљеним Живковић Миодрагом поново наизменично вршили њихово силовање и противприродни блуд, стављајући им своје полне органе у уста и у анус (чмар), да би их потом голе и босе оставили на путу и удаљили се са лица места,

-чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Па их суд применом наведеног законског прописа и члана 4 став 2, 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

1. ОПТ. ЈОВИЋ ДРАГАНА на казну затвора у трајању од **15 (петнаест)** година, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине Ки.По2

89/10 од 17.02.2011. године, а који му се рачуна од 18.02.2011. године када је лишен слободе, па надаље,

2.ОПТ. БУРЂЕВИЋ ЗОРАНА на казну затвора у трајању од **13 (тринаест)** година, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине Ки.По2 89/10 од 17.02.2011. године, а који му се рачуна од 18.02.2011. године када је лишен слободе, па надаље,

3.ОПТ. РИСТИЋ АЛЕНА на казну затвора у трајању од **12 (дванаест)** година, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине Ки.По2 89/10 од 15.12.2010. године, а који му се рачуна од 08.02.2011. године када је лишен слободе, па надаље.

На основу члана 264 став 4 ЗКП-а **ОСЛОБАЂАЈУ СЕ** оптужени од дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

На основу члана 258 став 4 ЗКП-а, оштећени се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ бр.7/10 од 05.05.2011. године а која је прецизирана на главном претресу од 16.03.2012. године и на главном претресу 28.05.2012. године оптуженима Јовић Драгану, Ђурђевић Зорану и Ристић Алену стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

У завршној речи на главном претресу дана 28.05.2012. године, након анализе изведених доказа, *заменик тужиоца за ратне злочине* сматра да је током поступка утврђено да су оптужени извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ и предложио је да суд оптужене огласи кривим и осуди на казне по закону, а ценећи све олакшавајуће и отежавајуће околности на страни оптужених, приликом одмеравања висине казне.

У завршној речи на главном претресу дана 28.05.2012. године, *пуномоћник оштећених* адв. Гордана Андрејевић је навела да сматра да је на несумњив начин утврђено да су оптужени извршили кривично дело које им је прецизираном оптужницом стављено на терет посебно се осврћући на мотиве и последице извршеног кривичног дела. Предложила је да се оптужени осуде на

максималне казне, а да би се жртвама које су преживеле, а код којих је трајно нарушено психичко здравље, пружио морална сатисфакција.

Оптужени Јовић Драган је саслушан пред истражним судијом Вишег суда у Београду 15.12.2010. године и 17.01.2011. године као и на главном претресу 04.07.2011. године.

Приликом саслушања пред истражним судијом Вишег суда у Београду 15.12.2010. године негира извршење кривичног дела. Негира да је убио ~~Александар~~ ~~Данило~~. Тврди да није био наоружан и да у ~~Рамина~~ кућу није улазио, а да је тек у дворишту видео две голе жене.

Негира да је био командант добровољачке јединице, да је тада имао браду и да је носио чинове на униформи. Објашњава да се као добровољац јавио у «Српску радикалну странку» одакле су организовано њих око 25 кренули аутобусом за Босну. Униформе су добили у касарни «4. јул» у Београду. У аутобусу су били Зоран Ђурђевић и Ален Ристић. Зоран Ђурђевић је имао браду и бркове. Када су дошли у Босну сачекао их је Живковић Миодраг зв. Мија којег је тада први пут видео. Истиче да је Живковић Миодраг зв. Мија био њихов командант и да је повео њега, Ристић Алена и Ђурђевић Зорана у неку акцију.

Мија је рекао да треба да се иде у град да се врши размена заробљеника у месту Јања.

До Бијељине су отишли Мијиним аутомобилом, свратили су у кафић «Треф». У кафићу «Треф» Живковић је од свог познаника, мештанина Спасојевић Данила, сазнао за ~~Александар~~ ~~Данило~~. Спасојевић их је затим повео до куће ~~Александар~~ ~~Данило~~ Мија је имао аутоматску пушку, пиштољ и бомбе, Зоран је имао немачки аутомат, за Алена не зна да ли је имао наоружање, цивил (Данило) је имао пиштољ. Дошли су до Рамине куће, а Данило кога назива «цивил», куцао је на врата и рекао «~~Данило~~». Када је ~~Данило~~ отворио, цивил га је гурнуо. Налазио се у дворишту. Чуо је пуцањ, али није знао да је било ко убијен, тек је дознао у СУП-у.

Оптуженом Јовић Драгану је предочена одбрана оптуженог Ђурђевића у делу у којем је навео да је Јовић на питање ко је пуцао одговорио: «ја, пуцао Муслиману балији у уста», те је опт. Јовић и овакве наводе негирао.

Касније је чуо од Живковића и Ђурђевића да су силовали Рамову снају и ћерку. Мија и Зоран су се хвалили да су у кући силовали сваки по једну жену, односно да је Мија силовао жену која се недавно породила, а Зоран другу жену. Наводи да није имао никакав сексуални контакт са ~~Цици~~ ~~Данило~~.

Из куће је изашао и један мушкарац за кога је сазнао да је Рамин син и кога су натерали да упали камион који је био у дворишту. Оптужени Јовић наводи да је остао у дворишту и да су поред њега били цивил, затим Зоран и Ален. Видео је да је Мија угурао једну жену у камион. Камион је покушавао да упали, али је слетео са пута.

Оптуженом Јовић Драгану је предочена одбрана опт. Ђурђевић Зорана у делу у којем је навео да је управо он повео жене из куће, да их је он натерао да се скину голе, као и да их је у кабини камиона приморавао на орални секс. Такође опт. Јовићу предочена је одбрана опт. Ђурђевића у делу у којем је навео

да је управо опт. Јовић у кући једну жену која се тек породила дирао руком по вагини и да је она због тога прокрварила. Опт. Јовић је све предочене наводе негирао, и поновио да он није био у кући.

Живковић и Ђурђевић су из куће у близини узели возило, а Раманог сина су пустили. Такође и жену коју су повели, пустили су јер није било места у колима.

Оптуженом Јовићу је предочена одбрана опт. Ђурђевића у делу у коме је навео да су у колима биле и две жене, али оптужени је остао при тврдњи да у колима није видео ни једну жену.

Њих петорица су ухапшени на излазу из Бијељине.

Приликом поновног саслушања у претходном поступку дана 17.01.2011. године изменио је своју одбрану од 15.12.2010. године наводећи да није говорио истину и да је био под стресом и делимично признао извршење кривичног дела. Навео је да су критичне вечери отишли до кафића «Треф» и да им је након што је Миодраг причао са једним цивилом, за кога је касније чуо да се зове Данило, речено да иду да разоружају муслиманског екстремисту за кога он зна да продаје наоружање Муслиманима. Наоружан је ушао у кућу [REDACTED] и у самоодбрани убио [REDACTED]. Објашњава да је [REDACTED] претходно устао са кревета, пошао руком за јастук и скочио на њега, а он је из страха опалио и убио га на очиглед његове супруге. Тврди да му није стављао цев пушке у уста. Након пуцња из соба су изашли Живковић и Ђурђевић и њима је рекао шта се десило. Са опт. Ђурђевићем је касније ушао у кућу једне жене у комшилуку. Опт. Ђурђевић је од те жене узео кључеве од возила. Кренули су ка Брчком. Успут су стали и по изласку из возила девојке није ни пипнуо, а за остале окривљене не зна.

На главном претресу од 04.07.2011. године изјашњавајући се о оптужби, признао је да је убио [REDACTED] али да није извршио силовање и остао при одбрани коју је дао у претходном поступку дана 17.01.2011. године.

Објашњава да је био у јединици добровољаца од око 20 људи и да су кренули из Београда за Босну. Требали су да се придруже територијалној одбрани места. Планиране су акције против Муслимана. Није био командант, није имао чин, био је борац. Мисли да се све то дешавало 13. јула. Објашњава да је дошао један цивил из Босне да их води на ратиште. Пошто су били сукоби са Муслиманима, требали су да држе положаје. Тај цивил им је био непосредно надређени. По доласку тог цивила отишли су у касарну «4. јули» где су задужили униформе. Након тога отишли су у касарну у Бијељини где су преспавали. Сутрадан су кренули за Босански Шамац где им је војска Републике Српске дала наоружање. Задужио је аутомат «шмајсер». Ђурђевић Зоран и Ристић Ален задужили су аутоматске пушке, као и муницију.

Аутобусом су кренули и када су дошли у Милошевац сачекао их је Живковић Миодраг, који се представио као Мија. Није имао никакве чинове и био је у цивилу. Од оружја Живковић Миодраг (Мија) је имао «шкорпион» и аутоматску пушку. Позвао их је да уколико неко жели да телефонира, да пође са њим. Објашњава да се одмах јавио и питао да ли још неко хоће да крене са

њима. Јавили су се Ђурђевић Зоран и Ристић Ален. Сви су били комплетно униформисани у маскираним униформама. Наводи да је имао браду, али није имао чинове, нити било шта на глави. Зоран је имао браду и црну капу.

У Бијељину су отишли Мијиним возилом. Сели су у кафић «Треф» где су се задржали два, три сата. Сви су пили ракију, пиво и вињак. Не зна да ли је неко пушио траву, али зна да је Ален пио таблете. Док су они пили Зоран и Миодраг су разговарали са једним цивилом. Шта су причали не зна, само је одједанпут речено да иду да врше претрес муслиманске куће и да узму оружје, а из разлога што човек продаје оружје муџахединима, како је то Мија гарантовао (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.07.2011. године, стр. 10/82). У даљем току саслушања наводи «Данило и Миодраг су рекли да треба да изврше претрес куће где је екстремиста који је наоружавао муџахедине оружјем» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.07.2011. године, стр. 21/82).

Из кафића су кренули око 22 часа, Миодраг је возио, а поред њега је седео Данило који је показивао пут. Када су дошли испред куће тог човека заглавили су се колима. Изашли су из кола, Миодраг је рекао да ставе метак у цев. На врата је куцао Данило, и викао је «комшија, отвори, ја сам». Данило је био наоружан, имао је малокалибарски пиштољ, а и «шкорпион» који му је дао Мија.

Када је [REDACTED] који је био у пиџами, отворио врата Миодраг и Данило су му уперили оружје у лице. Сви су упали у кућу са репетираним оружјем. Данило и Миодраг су наредили [REDACTED] да иде у собу где се налазила његова супруга. Пошао је за њим са репетираним аутоматским оружјем, док су други вршили претрес. Ален је ушао у собу и иза врата пронашао пушку коју је узео, а Зоран је нашао пиштољ. Даље објашњава да је у кући, у ходнику, видео девојке, али су биле обучене, а после их голе види тек напољу (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.07.2011. године, стр.23/82), да би у даљем току саслушања, а након предочавања исказа датог у истрази 17.01.2011. године у делу где је навео да је у ходнику видео две девојке и чуо да им је Мија рекао да се скину, навео да ако је то тако рекао онда је тачно (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.07.2011. године, стр.27/82).

Даље наводи да су Мија и Зоран одвели девојке у собе, а он се налазио са [REDACTED] и његовом супругом и старијим сином у другој соби (транскрипт аудио записа од 17.01.2011. године стр.3), да би потом изменио одбрану и навео да Рамин син није био у соби (транскрипт аудио записа од 17.01.2011. године стр. 13 и 20). На главном претресу 04.07.2011. године навео је да су у соби били само он, [REDACTED] и [REDACTED] (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.07.2011. године, стр. 10/82, стр. 15/82 и стр. 23/82). [REDACTED] млађег сина није видео.

Објашњава да су се чули јауци док се налазио у тој соби. У једном тренутку [REDACTED] је скочио, а он је из страха пуцао. Није тачно да је [REDACTED] ставио цев аутомата у уста. Када је размишљао наводи «ја сам видео да је после њему пао пиштољ» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.07.2011. године стр.14/82). Није видео где је погодио [REDACTED], само је видео да је пао на сто окренут лицем. Не може да каже да је видео да је [REDACTED] уперил пиштољ у њега. У моменту када је пуцао у [REDACTED] он је од њега био удаљен једно два метра.

Приликом суочења са опт. Ђурђевић Зораном, опт. Ђурђевић Зоран био је изричит да је опт. Јовић рекао да је пуцао балији у уста, а опт. Јовић Драган је негирао и поново објаснио да је [REDACTED] скочио на њега и да је онда опалио (транскрипт аудио записа из истраге од 26.01.2011. године стр. 7)

Такође приликом суочења са опт. Ђурђевић Зораном, опт. Јовић Драган наводи «он је скочио на мене јер је чуо јауке што сте тамо правили шоу програм и опалио сам», а опт. Ђурђевић Зоран на то га је питао «што је скочио на тебе», да би опт. Јовић Драган одговорио «зато што је чуо да му силујете ћерке» (транскрипт аудио записа из истраге од 26.01.2011. године стр. 8).

Наводи да је Рамина супруга све време била присутна и видела је када је [REDACTED] убијен. Почела је да вришти, рекла му је «убио си ми мужа» и он је истрчао у ходник.

Даље објашњава да су се хвалили Ђурђевић Зоран и Живковић Миодраг звани Мија да су силовали девојке и да су радили шта су хтели. Објашњава да је Мија изашао из собе која је била поред и рекао «имао сам однос са трудницом», односно са женом која се тек породила, док је Зоран изашао из друге собе и исто се хвалио да је имао сексуални однос «у анални отвор и у уста, односно у уста, чмар и вагину» са другом девојком. Ален ништа није говорио, нити се хвалио. Истиче да он ниједну жену није «пишнуо».

У кући су се задржали максимално десет, петнаест минута. Из куће је изашао последњи, а Алену, Данилу, Мији и Зорану је рекао да је пуцао, али да не зна где је погодио [REDACTED].

Када је изашао из куће видео је две голе девојке и није му познато шта се са њима ту дешавало. Видео је да су Миодраг и Зоран заједно са [REDACTED] сином покушавали да покрену камион да би извукли њихово возило «застава 128» којим су дошли, али нису успели. Питали су [REDACTED] да ли у комшилуку неко има кола. Кренули су пешке заједно са две девојке које су из [REDACTED] «потеране голе и [REDACTED] старијим Раминим сином, према најближој кући за коју им је [REDACTED] рекао да има кола».

Нису знали да ли је та кућа српска или муслиманска. [REDACTED] је био уплашен. Од [REDACTED] до те друге куће има једно 100 до 150 метара.

Ушли су у кућу и видели уплашену жену која је седела у фотелји. Зоран јој је тражио кључеве од кола и стргао златни ланац. Зоран је извезао ауто из гараже.

У претходном поступку 17.01.2011. године је навео да су [REDACTED], након што су изашли из куће, рекли да може да иде, док је на главном претресу од 04.07.2011. године навео да је када је изашао из куће видео да [REDACTED] није било. Питао је «шта је било», Ален му је рекао «ја сам га пустио».

Када су сели у кола, неко је рекао да су за инвалиде. Мија је био на месту возача, а поред њега је седео Зоран са једном девојком која му је била у крилу. Позади су сели он, Ален, друга девојка и Данило. Питао је Миодрага шта ће оне у колима, а овај му је одговорио да их води у логор код војске. У колима није било сексуалог контакта.

Кренули су и Данило је тражио да изађе у Бијељини. На излазу из Бијељине код места Љељенче, зауставили су ауто. На главном претресу 04.07.2012. године, је објаснио да су у месту Љељенче, Миодраг и Зоран те две

девојке извели из кола. Ален и он остали су да седе у колима и видели да су Миодраг и Зоран са задње стране возила силовали те жене. Зна да су биле насловене на кола и претпоставља да су их силовали, али не може да тврди да ли је било противприродног блуда, стављања у уста полног органа, али да је тога познавајући Зорана, сигурно било.

Оптуженом је предочено да је 17.01.2011. године рекао да за остале окривљене не зна да ли су силовали, на шта је оптужени Јовић изјавио да зна да су они то урадили и да је такав пеказ вероватно грешка, јер зна да је тога било. Зна да он и Ален нису силовали жене, а да су их Миодраг и Зоран силовали.

Након тога жене су пуштене.

У завршној речи на главном претресу дана 28.05.2012. године бранилац *опт. Јовић Драгана, адв. Ђорђевић Мирко* је анализирајући одбрану *опт. Јовић Драгана*, истакао да се и даље поставља питање на који начин је оптужени лишио живота пок. [REDACTED], да ли на начин како је *опт. Јовић* то изнео у својој одбрани или на начин како су то изнели у својим сведочењима оштећени [REDACTED] и [REDACTED]. Сматра да ова дилема постоји због тога што је направљен пропуст приликом увиђаја. Наиме, у записнику о увиђају су наведене различите појединости, између осталог и констатација да је пок. [REDACTED] лежао преко стола мртав, а најбитнија чињеница везано за улазну и излазну рану није наведено у том записнику. Постоји тврдња сведока [REDACTED] да је [REDACTED] имао све зубе, док породица тврди супротно. Што се тиче радњи силовања према [REDACTED] и [REDACTED], а које се такође ставља на терет његовом брањенику, сматра да *опт. Јовић Драган* то није починио из разлога што га ниједна од оштећених није конкретно поменула.

Предложио је да суд приликом одмеравања казне оптуженом узме у обзир његово признање, држање пред судом и кајање због учињеног дела.

Опт. Јовић Драган се у својој завршној речи извинио породици [REDACTED] истакао је да било која казна која му буде изречена, ће га пратити целог живота. Сматра да га треба осудити што је убио оштећеног [REDACTED] у из страха, а да није силовао и није пљачкао.

Опт. Ђорђевић Зоран саслушан пред истражним судијом Вишег суда у Београду Ки.По₂ 89/10 дана 07.10.2010. године као и на главном претресу дана 04.07.2011. године не признаје извршење кривичног дела. Износећи своју одбрану навео је да је у Шапцу у «Српској радикалној странци», током 1991. године обавештен да се организује прикупљање добровољаца који се шаљу на ратиште у Босну и у Хрватску. Прво је био у Босни, у Ливну, Дувну и Купресу.

Од 1992. године су почели да их прикупљају, тако да је он дошао из Шапца у Београд у «Српску радикалну странку». Одатле су отишли у касарну «4. јули» по униформи. Имао је маскирну униформу, а Драган Јовић је имао војну униформу са ознакама капетана. Аутобусима су пребачени у Републику Српску.

Објашњава да је из Београда кренуо са јединицом добровољаца, а командир је био Драган Јовић који је у «Српској радикалној странци» одређен

да буде вођа пута, претпостављени. Пре ових догађања није познавао Ристић Алена ни Јовић Драгана. Прво су дошли у Бијелину, одакле су пребачени у Брчко где су добили наоружање, а затим у село Милошевац. Што се тиче наоружања имао је аутоматску пушку «калашњиков», Јовић машинску пушку из другог светског рата – «шмајсер» и малокалибарски пиштољ, Ристић Ален дугу цев, а Живковић пиштољ. Јовић је имао велику браду, а он малу браду.

Критичне вечери капетан Јовић им је рекао да треба да иду у размену Муслимана, па је из строја извео њега и Ристић Алена. Одатле одлазе у Бијелину, и то цивилним аутомобилом. Возио је Миодраг. Отишли су у кафић «Треф» где су седели и пили, а он је пушио и марихуану.

У претходном поступку је навео да је Јовић у том кафићу чуо од неких момака да постоји Муслиман који има оружје и снабдева муслиманску војску. Ту се појавио и Данило из Бијелине кога је Јовић одредио да их одведе да покаже где је кућа у којој је живео тај Муслиман. На главном претресу наводи да је Спасојевић Данило рекао у кафићу «Треф» да постоји један Муслиман и да он набавља оружје за екстремисте и Данило је кренуо да им покаже кућу. Објашњава да је Спасојевић Данило кренуо добровољно чим је предложио и чим је рекао да тај Муслиман има наоружање и да снабдева друге Муслимане са оружјем (транскрипт аудио записа са главног пререса од 04.07.2011. године, стр. 39/82).

У кућу су сви ушли. Данило Спасојевић је све време са њима. Није било струје у кући, али колико се сећа била је упаљена свећа или фењер. У кући су се налазили сви на истом спрату, али у различитим просторијама тако да не зна ко је где био. Он је био у једној просторији, а остали у другим просторијама. У кући је видео [REDACTED], његову супругу, [REDACTED] и две девојке од којих је једна била црна, а друга плава. Почели су да врше претрес куће тражећи оружје, новац злато и накит. Од Раме је одузет пиштољ и 5.000 динара.

У истрази 07.10.2010. године наводи да не зна да ли су у кући девојке скидане. Даље објашњава да када су изашле напоље, у двориште, Јовић им је наредио да се скину голе (транскрипт стр.36-37/15).

Видео је да је капетан Јовић био са једном породицом која се тек породила и дирао је по вагини. Она је прокрварила и тражила је крпу или газу да би зауставила крварење из вагине. У кући је било цике и вриске.

Капетан Јовић је у једном тренутку извео старијег човека у неко предсобље, у ходник, и ту се чуо пуцањ. Није био ту, био је у другој просторији, у просторији где је била беба и породиља. Није видео када је Јовић испалио метак, али када је чуо пуцањ питао је шта је било, па су му Ален или Миодраг рекли да је Јовић убио тог Муслимана, а касније је и сам Јовић рекао «ја пуцао Муслиману – балији у уста». Претресли су кућу.

У претходном поступку је навео да је након изласка из куће у камион ушао заједно са Јовићем и две девојке, док су Миодраг, Ален и [REDACTED] син стајали у дворишту. Јовић је у кабини камиона те две девојке присиљавао на орални секс. На главном претресу је променио одбрану наводећи да није било сексуалног контакта у кабини камиона. Објашњава да је одбрану у овом делу променио након што је прочитао исказ оштећене Франц Низаме која је тврдила да није било никаквог сексуалног контакта у кабини.

Даље објашњава пошто им се возило заглавило, покушао је са Петровом да унале његов камион да би извукао возило из блага, али и камион је остао заглављен. Питали су [REDACTED] да ли у комшилуку има неко возило. [REDACTED] их је одвео до једне куће. Обе жене су до те друге куће ишле са њима голе. У кућу су ушли њих тројица или четворица и затекли једну жену у инвалидским колонцима.

У претходном поступку је навео да јој је Јовић пришао, узео кључеве од гараже и са ње стргао огрлице, ланчиће, паруквице и претење. На главном претресу мења исказ утолико што наводи да му није познато да ли је неко од те жене узео накит, новац и да се не сећа свог претходно исказа у том делу.

Њих петорица и те две девојке су сели у возило «Југо», а Спасојевић Данила су оставили у Бијељини.

У претходном поступку је навео да су те две девојке силоване. Објашњава да је покушао да силује једну девојку али не зна коју, није могао јер је био превише пијан и пушио је траву. Покушали су да их силују и остала тројица. У завршној речи наводи да је покушао да силује [REDACTED] у, али да није у томе успео. Такође наводи да му није познато да ли су и остали покушали да силују девојке.

Након тога обе девојке су пуштене, а они су пошли за Босански Шамац. На контролном пункту су ухапшени, разоружани и одведени у станицу полиције у Бијељини.

Бранилац оптуженог Ђурђевић Зорана, адвокат Оливера Пајић у завршној речи је навела да није било никаквог претходног договора за убиство, силовање жена и на понижавање цивила. Истиче да је окривљени Ђурђевић Зоран признао да је приликом уласку у кућу [REDACTED] одузео пушку и 5.000 динара. Међутим са друге стране ако се анализирају искази окривљених Јовић Драгана и Ристић Алена, те оштећене [REDACTED] као и искази осталих сведока, уочљиво је да нико од њих децидно није потврдио да је опт. Ђурђевић Зоран извршио силовање и противприродни блуд над оштећеном Низамом и [REDACTED] у кући. Такође окривљени Ђурђевић Зоран признаје да је ушао у кућу Тодоровић Досе и да је од ње узео кључеве од возила са којим су кренули даље, признаје да је при доласку у место Љељенче покушао да силује оштећене [REDACTED] [REDACTED] у, али то није могао да учини јер је био под дејством алкохола и опојних дрога. У том смислу одбрана приговара налазу и мишљењу вештака неуропсихијатра др Благојевић Миодрага у погледу урачунљивости окривљеног Ђурђевић Зорана, јер су сви актери овог догађаја па и оштећена [REDACTED] у свом исказу од 14.12.2011. године, потврдили да су окривљени били под дејством алкохола. Међутим вештак Благојевић је у свом налазу и мишљењу навео да су оптужени били у урачунљивом стању, и да су се налазили у фази „гуцнутости“. Из изнетих разлога, бранилац сматра да није придата довољно велика пажња овој чињеници и да је исту требало и поред тога што није вршена лабораторијска анализа присуства алкохола и опојних дрога у крви оптужених, на други начин поуздано утврдити. Предложила је да суд њеном брањенику изрекне примерену казну за оно што је заиста починио и да том приликом има у виду олакшавајуће околности, а то су делимично признање дела, изражено кајање, чињеницу да је тада био млад, да је био у алкохолисаном стању, да сада

има породицу, супругу и децу коју мора да издржава, као и велики протек времена од догађаја.

Опт. Ђурђевић Зоран се у својој завршној речи придружио завршној речи свога браноца. Истакао је да је био присутан критичном приликом, да је покушао да силује оптужену ~~А. Ристић~~ али није могао, и да му је жао због свега и каје се за учињено.

Опт. Ристић Ален је саслушан пред истражним судијом Вишег суда у Београду Ки. По₂ 89/10 дана 18.01.2011. године као и на главном претресу дана 04.07.2011. године.

Износечи своју одбрану у истрази 18.01.2011. године, негирао је извршење кривичног дела. Истакао је да никада није био у Босни и Херцеговини, нити у Бијелини, јер није имао документа. Био је на ратишту у пар наврата 1992. и 1993. године и то у Книну и Окучанима.

На главном претресу од 04.07.2011. године опт. Ристић Ален изјашњавајући се о оптужби истакао је да није извршио кривично дело, али да је имао одређену улогу у свему томе. Мења своју одбрану и наводи да је са групом људи из Сомбора дошао у Београд у председништво «Српске радикалне странке» са намером да се као добровољци пријаве за ратиште.

Објашњава да је Јовић Драган био командант и звали су га «капетан» зато што је имао чин капетана.

Униформе су задужили у Бубањ потоку. Он и Јовић су имали маскирне униформе, а Јовић је имао и чин на униформи. Том приликом на ратишту није имао минђушу на увету, а након предочавања фотографије на којој се види минђуша на његовом увету, навео је да је тачно да је он 1992. године када је сликан за личну карту имао минђушу, али је скинуо због дисциплине.

Наоружање су задужили у Брчком. Имао је аутоматску пушку, Јовић «кратку цев», а за Ђурђевић Зорана му није познато. Такође су имали и бомбе.

Након што су задужили наоружање, дошли су у село Милошевац. Командант Драган Јовић их је постројио и из строја извео њега и Ђурђевића и рекао им да иду у неку акцију. Пошли су са њим и Мијом колима до Бијелине. У Бијелини су отишли у кафић «Треф» где су пили и где су се задржали једно од три до пет сати. Ту се појавио мештанин Данило кога Ђурђевић и он никада раније нису видели и прикључио се њиховој групи. Данило је био у цивилу.

Опт. Јовић је од Спасојевић Данила сазнао за муслиманског фундаменталисту ~~А. Ристић~~ који је имао већу количину оружја и њиме снабдевао другу страну у сукобу.

У том тренутку их је било петорица. У вечерњим сатима кренули су до једне фирме да би телефонирали, а онда су се са тим цивилом нашли испред куће сада пок. ~~А. Ристић~~, који је наводно по исказима њиховог надређеног, капетана Јовић Драгана био муслимански фундаменталиста који је био наоружан и чију кућу је требало претрести и запленити већу количину оружја коју наводно има, а за које је гарантовао цивил Данило (транскрипт аудио записа од 04.07.2011. године, стр. 54-55/82), да би у наставку саслушања навео да је

Данило њих довео до куће [REDACTED] (транскрипт аудио записа од 04.07.2011. године, стр. 61/82).

Данило их је довео и остао код каније јер је био цивил и ти људи би га сигурно препознали.

Приликом упада у кућу породице [REDACTED] сви су имали метак у леви. Мисли да су у тим тренуцима ти људи спаваили.

Мија је одвео једну девојку у собу, не зна шта је радио са њом. У ту собу је ушао и Ђурђевић са другом девојком. Девојке су ушле обучене, а када су изашле биле су голе. Две жене су силоване, не може да каже ко их је силовао, али истиче да су их у собу одвели Ђурђевић и Мија.

У другој соби налазили су се Авдић Рама и његова жена, као и капетан Јовић. Капетан га је позвао да изврши претрес, односно било му је наређено да претресе собу и пронађе наводно оружје. Мисли да је нашао неку ловачку пушку која је стајала иза врата. Његов циљ је био само да тражи оружје, није гледао околу.

Капетан Јовић му је наредио да са [REDACTED] иде до његове пословне канцеларије и претресе ту канцеларију. Не сећа се да ли су ту нашли још неки пиштољ. Затим је изашао у ходник, где остаје све време. Стао је насупрот врата собе у којој је капетан остао са [REDACTED]

Чуо је супругу [REDACTED] да нешто моли Јовића. После извесног времена зачуо се пуцањ, крици, кукање и плакање. Ушао је у собу, видео је капетана да држи «пикавац» 7,62 у руци и видео је [REDACTED] како лежи мртав на столу. Након тога Јовић му је наредио да претресе и покојног [REDACTED], што је и учинио. Нашао је новчаник, а Јовић је узео тај новчаник.

Објашњава да када се чуо пуцањ сви су истрчали и видели да је [REDACTED] мртав и да лежи на столу. [REDACTED] жена се држала за главу и вриштала. Настала је паника. Јовић је рекао да је [REDACTED] убио са неким «пикавцем» на тај начин што му је пуцао у уста. Није му познат разлог убиства [REDACTED]. У кући покојног [REDACTED], мисли да су провели не мање од сат времена.

Оптуженом је предочен део одбране опт. Јовић Драгана који је рекао да је пуцао у самоодбрани, на шта је опт. Ален Ристић објаснио да му није познато да ли је било још неког ватреног оружја у тој соби, јер је он претходно нашао ловачку пушку коју је одмах узео и склонио у ходник, а и претресао је целу собу.

Даље наводи да су повели две девојке голе и босе по наредби Јовића. Поведен је и син [REDACTED] јер је Јовић захтевао да му покаже неку суседну кућу која има аутомобил. Када су дошли до те друге куће остао је напољу са Данилом, две девојке и са Раминим сином, а у кућу су ушли Јовић и Ђурђевић.

Нико, сем [REDACTED] сина није знао да ли је та кућа српска или муслиманска. Видео је да је Јовић узео накит и новац.

Пре него што су пошли рекао је сину покојног [REDACTED] да им више не треба и да може да иде. Возилом које су узели кренули су, а после извесног времена Данило је први изашао из аутомобила.

После неког времена вожње он је инсистирао да се девојке пуне јер са њима нису могли да пређу пункт. Јовић је наредио да стану. Девојке су избачене

из кола, и у свему томе» неко је гледао да искористи тај последњи тренутак да опет по други пут уради». Мисли да је било покушаја оралног сека од стране Јовића. Што се тиче Ђурђевића не зна где је био, могуће да је био у колима. У тим моментима налази се поред кола, јер је у возилу седео позади до врата, па је морао да изађе да би ове девојке изашле напоље. Видео је да је једна од те две девојке, не зна која, стајала наслоњена рукама на задњи део аутомобила, да јој је позади пришао Мија, и чуо је да му та жена каже да је зашивена, да је изнела трудноћу и да не ради то. Видео је да је Мија покушао да је силује одозади, у анус, али не зна да ли је у томе успео.

Како су почели да наилазе аутомобили, они су те девојке отерали. Аутомобилом су отишли до пункта и ту су их ухапсили припадници полиције.

На главном претресу су опт. Ристић Алену предочене фотографије из списка. Препознао је на фотографији број 1 Мију, који је био са њима. На фотографији под редним бројем 2 и 3 препознао је себе. На фотографији број 4 и 6 препознао је Ђурђевића, а на фотографији број 5 Јовића.

Бранилац опт. Ристић Алена, адвокат Зоран Брадић је у завршној речи навео да сматра да нема доказа да је окривљени Ристић Ален извршио кривично дело које му се ставља на терет. Наиме, током главног претреса, а и током целог поступка неспорно је утврђено да је опт. Ристић у време извршења кривичног дела напунио тек 19 година, да је као добровољац отишао у Босну и Херцеговину, да је исти био обичан војник у јединици којом је командовао окривљени Јовић, па у том смислу опт. Ристић с обзиром на своје године и искуство није смео, уплашио се да одбије било какво наређење. С друге стране током поступка није утврђено да је опт. Ристић на било који начин учествовао у договору са сведоком Спасојевић Данилом, него је до куће оштећених ~~_____~~ дошао између осталог из страха јер није смео да не изврши наређење свог непосредно надређеног капетана Јовића. Такође сматра да ничим није доказано да је опт. Ристић Ален учествовао у силовањима која су извршена над два женска члана породице Авдић. У прилог овој тврдњи иде и чињеница да оштећене нису могле да се изјасне о томе ко је и колико њих су вршили силовања, а и сведок Спасојевић Данило је нагласио да је једно млађе лице све време било са њим испред куће, па ако је веровати сведоку онда се то управо односи на опт. Ристића. Додао је да је и опт. Ристић био неспорно под утицајем алкохола. Из напред изнетих разлога предложио је да опт. Ристић Ален буде ослобођен, јер сматра да нема доказа да је на било који начин учествовао у извршењу кривичног дела, сем што је био присутан, значи нити је опљачкао било кога, нити је силовао, а понајмање да је убио покојног ~~_____~~.

Опт. Ристић Ален се у својој завршној речи придружио речи свога браниоца. Истакао је да му је жао што се нашао у таквој ситуацији.

У доказном поступку суд је извршио увид у писмене доказе и то: у замолницу за преузимање кривичног гоњења Министарства правде БиХ окр. Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана, Ристић Алена и Живковић Миодрага од

04.12.2009. године; у поднесак Министарства правде Републике Србије од 14.12.2009. године; у оптужницу Окружног тужилаштва у Бијелини против Спасојевић Данила КТ бр.10/03 од 11. новембра 2009. године; у извод из матичне књиге умрлих општине Бијелина, Бих, Република Српска под редним бројем 263 за 1992. годину за [REDACTED] у службену белешку Републике Српске, МУП, ЦЈБ Бијелина број 10-02/1-49/09 од 26.08.2009. године а везано за идентификацију гробног места [REDACTED]; у путни радни лист ВП Бруник 6318 везано за возило «Застава 128» рег. бр. МД 366-33 на име војника Живковић Миодрага; у записник о увиђају сачињен од стране истражног судије Основног суда у Бијелини Кри.94/92 од 15.06.1992. године; у извештај о гинеколошком прегледу и извештај о прегледу вагиналног секрета [REDACTED] од 15.06.1992. године, као и у извештај о прегледу вагиналног секрета МЦ Бијелина од 15.06.1992. године; у потврду СЈБ Бијелина од 15.06.1992. године о враћеним предметима Тодоровић Доси; у потврду о предаји предмета СЈБ Бијелина од 16.06.1992. године [REDACTED]; у потврду о привременом одузимању предмета од Ђурђевић Зорана СЈБ Бијелина од 15.06.1992. године; у потврду СЈБ Бијелина од 19.06.1992. године на основу које се потврђује да су радници СЈБ Бијелина предали војним властима Ристић Алена, Јовић Драгана, Живковић Миодрага, Ђурђевић Зорана и Спасојевић Данила; у фотодокументацију гробног места [REDACTED] достављено од стране ЦЈБ Бијелина број 10-02/1-230-713/09 од 14.10.2009. године; у решење о одређивању притвора против Јовић Драгана СЈБ Бијелина 18-3/02-2-9-230 од 15.06.1992. године; у решење о одређивању притвора према Ђурђевић Зорану СЈБ Бијелина број 18-3/02-2-9-230 од 15.06.1992. године; у решење о одређивању притвора против Ристић Алена СЈБ Бијелина број 18-3/02-2-9-230 од 15.06.1992. године; у решење о одређивању притвора против Живковић Миодрага СЈБ Бијелина од 15.06.1992. године; у решење о одређивању притвора против Спасојевић Данила СЈБ Бијелина од 15.06.1992. године; у поднесак Окружног тужилаштва Бијелина од 28.08.2009. године; у решење о спровођењу истраге Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине Ки.По2 89/2010 од 15.12.2010. године против окр. Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана, Живковић Миодрага и Ристић Алена; у наредбу за издавање потернице истражног судије за Живковић Миодрагом и Ристић Аленом од 15.12.2010. године, као и у решење о одређивању притвора против окр. Живковић Миодрага и Ристић Алена; у службену белешку истражног судије од 21.12.2010. године; у службену белешку сачињену од стране Ковачевић Ирине у Београду 26.01.2011. године; у фотографије 2, 3, 5, 8, 11, 12, 13, 9, 14, 7, 10, 6, 4, 1; у записник о суочењу од 26.01.2011. године; у картон о издатој личној карти на име Ђурђевић Зорана, на име Ристић Алена датум издавања 03.06.1992. године и 06.01.1995. године, као и од 20.01.2009. године; у поднесак Окружног затвора у Београду Мбр.191/11 од 08.02.2011. године из којег произилази да је окр. Ристић Алена лишен слободе дана 08.02.2011. године у 13 часова и предат овом затвору 08.02.2011. године; у извештај МУП РС, Управа криминалистичке полиције, Одељење за потраге од 09.02.2011. године којим извештавају суд да је окр. Ристић Алена достављено решење о одређивању притвора дана 09.02.2011. године и да се налазио у притвору у КПЗ Сомбор, а да је након укидања решења о одређивању притвора

од стране Вишег суда у Сомбору К.37/11 08.02.2011. године спроведен у Окружни затвор у Београду; у извештај о лишењу слободe и привођењу Јовић Драгана и Ђурђевић Зорана МУП РС од 18.02.2011. године; у записник о испитивању сведока Досе Тодоровић сачињен дана 03.03.2011. године у просторијама Окружног тужилаштва у Бијељини; у записник о испитивању сведока Мићић Пере сачињен дана 03.03.2011. године у просторијама Окружног тужилаштва у Бијељини; у исказ сведока [REDACTED] од [REDACTED] 1. године, у лекарско уверење доктора специјалисте за неурологију и психијатрију од 12.10.2010. године; у поднесак истражног судије Ки-По2 89/2010 од 01.04.2011. године, из којег произилази између осталог да оштећена [REDACTED] због здравствених разлога није у стању да да исказ; у налаз и мишљење судског вештака др Миодрага Благојевића неуропсихијатра од 14.04.2011. године за опт. Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана, Ристић Алена; у налаз и мишљење судског вештака др Ђорђа Алемпијевића специјалисте судске медицине од 19.04.2011. године; у пету страну војне књижице опт. Ђурђевић Зорана; у поднесак сведока [REDACTED] од 15.07.2011. године којим обавештава суд о немогућности одазивања позиву из разлога што је тежак инвалид; у поднесак Републике Српске, Врховни суд, Одељење судске полиције Бијељина којим обавештавају суд да је сведок Тодоровић Доса предала расположиву здравствену документацију о њеном инвалидитету и тешком здравственом стању и то извештај о субспецијалистичком прегледу реуматолога број 374 од 18.03.2011. године, извештај о специјалистичком прегледу број 1060 од 22.06.2011. године, извештај о субспецијалистичком прегледу ендокринолога, кардиолога и у службену забелешку број 1351/11 од 29.08.2011. године; у упутницу за болничко лечење Спасојевић Данила од 19.09.2011. године; у извештај о специјалистичком прегледу ДЗ Бијељина од 13.06.2010. године, као и од 19.09.2011. године, у извештај Основног суда Сомбор Кри.445/11 од 19.09.2011. године којим извештавају суд да се против Ристић Алена не води нити један кривични поступак; у записник о препознавању Кри.По2 96/2011 од 17.09.2011. године; у поднесак [REDACTED] од 09.10.2011. године којим извештава суд да није спреман да дође на заказани главни претрес; у извештај Клинике за психијатрију од 20.10.2011. године; у извештај начелнице клинике КЦ Бања Лука од 20.10.2011. године; у наредбу Окружног тужилаштва у Бијељини број КТ 000 367411 од 06.09.2011. године (за вештака обдуцента) ЦЈБ Бијељина, записник ЦЈБ Бијељина од 19.09.2011. године о ексхумацији посмртних остатака [REDACTED], налаз и мишљење обдуцента др Видака Симића од 20.09.2011. године; у фотодокументацију МУП Р Српске, ЦЈБ Бијељина број 58/11 од 20.09.2011. године; у поднесак Републике Србије, Министарство одбране, ВБА број 14394-4 од 06.10.2011. године везано за доставу документације од стране Војног суда – искази окривљених пред Војним судом; у налаз и мишљење судског вештака др Ђорђа Алемпијевића од 08.11.2011. године; у исправку штампарске грешке у налазу и мишљењу др Видака Симића достављено овом суду 14.11.2011. године; у службену белешку од 14.11.2011. године; у изјаве [REDACTED] од 14.11.2011. године, којим обавештава суд да није спремна да дође на главни претрес; у фотографије достављене од стране судског вештака др Ђорђа Алемпијевића; у лекарску документацију достављену

од Окружног тужилаштва Бијељина, а за Тодоровић Досу од 25.09.2009. године, од 25.11.2009. године, од 01.07.2010. године, од 13.04.2010. године, од 02.07.2010. године, од 08.10.2009. године, од 14.06.2011. године, од 22.06.2011. године, од 29.07.2011. године, од 01.07.2010. године, од 07.04.2010. године, ЦГ налаз број 1562 од 03.11.2009. године; у ЕЕГ извештај бр. 343/09 од 13.01.2010. године; у службену белешку од 21.11.2011. године сачињена од стране Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима, где је суд од стране оштећеног ~~Н. [име]~~ обавештен да с обзиром на психолошку осетљивост његове супруге одбија могућност доласка у Београд ради сведочења, као и сведочења путем видео конференцијске везе; у решење К-По2 7/2011 од 17.11.2011. године о исправци транскрипта аудио записа са главног претреса од 17.10.2011. године; у службене белешке од 30.11.2011. године и од 01.12.2011. године сачињене од стране Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима где је констатовано да је ~~Н. [име]~~ обавештен о дану испитивања у просторијама Амбасаде Р Србије у Бечу 12.12.2011. године; у обавештење Министарства правде БиХ од 11.11.2011. године о разлозима неуручивања позива Спасојевић Данилу за главни претрес заказан за 16.11.2011. године; у обавештење Министарства правде Републике Српске од 31.10.2011. године и обавештење Окружног суда у Бијељини бр.12 0 Ка 002673 11 Пом. од 28.10.2011. године о разлозима неуручивања позива Спасојевић Данилу за главни претрес заказан за 18.10.2011. године; у сагласност Министарства спољних послова Републике Србије – Одељење за конзуларне послове бр. Ка – 16/11 од 06.12.2011. године, да се обави испитивање сведока за ратне злочине у просторијама Конзуларног одељења Амбасаде РС у Бечу; у поднесак Окружног суда у Бијељини бр. 12 0 Ка од 13.12.2011. године; у службену белешку од 13.12.2011. године; у извештај Клиничког центра Бања Лука – Клинике за психијатрију број од 01.12.2011. године, којим је суд обавештен да је Спасојевић Данило био хоспитализован на Клиници за психијатрију у УКЦ Бања Лука у периоду од 20.09.2011. године до 11.10.2011. године; у записник о испитивању сведока оштећене ~~А. [име]~~ сачињен у просторијама Амбасаде Републике Србије у Бечу од 12.12.2011. године; у замолницу Суда Босне и Херцеговине од 09.02.2012. године; у службену белешку МУП Републике Српске ЦЈБ Бијељина од 28.08.2009. године, у записник о препознавању од 26.01.2011. године; у поднесак пуномоћника оштећених од 04.10. и од 12.10.2011. године; у поднесак Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, К-По2 42/2010; у службену белешку Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима од 18.01.2012. године; у поднесак Војног архива Министарства одбране број 588-2 од 30.03.2012. године; у допис Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 003039 12 Пом од 19.04.2012. године којим је Виши суд у Београду обавештен да је поступак против опт. Спасојевић Данила неправноснажно окончан; у извештај Управе Окружног затвора од 09.05.2012. године; у решење К-По2 7/11 од 11.05.2012. године којим је опт. Ђурђевић Зорану изречена дисциплинска казна; врши се увид у целокупне списе Окружног суда у Бијељини 12 0 К 000955 09 К; у поднесак везано за вођење кривичног поступка против опт. Ђурђевић Зорана у предмету К-По2 42/2010 од 03.02.2012. године; у допис Службе за откривање ратних злочина од 21.10.2010. године, а

1174
SAC

vezano za proveru prebivališta za opt. Alena Ristića; u odluku o proglasenju ratnog stava.

У извештај из КЕ за Јовић Драгана ПУ у Нишу број 235-2/985/12 од 05.03.2012. године из којег је утврђено да је опт. Јовић Драган осуђиван пресудом Другог општинског суда у Београду К.бр. 464/80 од 08.04.1981. године због кривичног дела тешке крађе из чл. 166 ст.1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 1 године и пресудом Четвртог општинског суда у Београду К.бр. 1750/82 од 31.08.1983. године због кривичног дела тешке крађе из члана 166 став 1 тачка 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци.

У извештај из КЕ за опт. Ђурђевић Зорана ПУ Шабац број 235- /508-12 од 02.03.2012. године из којег је утврђено да је опт. Ђурђевић Зоран осуђиван пресудом Окружног суда у Шапцу К.бр. 36/88 од 14.04.1989. године због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169 став 1 КЗ РС на казну затвора у трајању од 4 године, а пресудом Општинског суда у Шапцу К.бр. 832/96 од 21.04.1997. године због кривичног дела крађе из члана 165 став 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 6 месеци.

У извештај из КЕ за опт. Ристић Алена ПУ у Сомбору број 235-3-413/12 од 05.03.2012.године из којег је утврђено да је опт. Ристић Алена осуђиван пресудом Општинског суда у Сомбору К.бр. 95/92 од 25.02.1992. године због кривичног дела изазивања опште опасности из члана 187 став 1 КЗ РС и кривичног дела изазивања опште опасности оружјем из члана 220 став 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 4 месеца, пресудом Општинског суда у Сомбору К.бр. 697/94 од 22.04.1994. године због кривичног дела изазивања опште опасности из члана 176 став 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 1 месеца, пресудом Општинског суда у Сомбору К.бр. 221/04 од 22.04.2004. године због кривичног дела тешке крађе из члана 166 став 1 тачка 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 1 године, пресудом Општинског суда у Сомбору К.бр. 129/04 од 14.05.2004. године због кривичног дела тешке крађе из члана 166 став 1 тачка 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 3 месеца, пресудом Општинског суда у Сомбору К.бр. 402/04 од 10.05.2005. године због кривичног дела тешке крађе из члана 166 став 1 тачка 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 10 месеци, пресудом Општинског суда у Сомбору К.бр. 766/94 од 25.10.2006. године због кривичног дела тешке крађе из члана 166 став 1 тачка 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 3 месеца (решеном Окружног суда у Сомбору К.бр. 290/96 од 11.02.1997. године због кривичног дела тешке крађе из члана 166 став 1 тачка 1 КЗ РС, на казну затвора у трајању од 1 године), пресудом Окружног суда у Сомбору К.бр. 167/92 од 10.02.1999. године због кривичног дела тешке крађе из члана 165 став 1 КЗ РС и кривичног дела тешке крађе, у којој је пресудом из члана 173 став 1 КЗ РС, у вези са 24 КЗ СФРЈ, осуђиван затвора у трајању од 1 месеца, пресудом Окружног суда у Сомбору К.бр. 14/08 од 20.04.1998. године због кривичног дела тешке крађе из члана 166 став 2 КЗ РС, у вези са члана 22 КЗ СФРЈ, осуђиван на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, пресудом Државног суда Србије К.бр. 95/99 од 21.02.2001. године због кривичног дела тешке крађе из члана 166 став 2 КЗ РС.

PC и кривичног дела наставни савештањем на имену 187 од 3. 02. 1992. у
Бијељини 29. КЗ СТЗ, осуђен на јединствено казну смрти у трајању од године
(не рачуна у Окружном суду у Бијељини, Ки. бр. 165/06 од 22. 10. 2006. године;
изречено је јединствена казна у трајању од 7 година и 4 месеца), Окружни
суд у Бијељини, Ки. бр. 70/00 од 07. 02. 2002. године за кривичног дела
крађе из имене 166 од 1. 12. 1991. 1. КЗ РС у Бијељини 22. КЗ СТЗ у Бијељини
у трајању од 6 месеци, и пресудом Окружног суда у Бијељини, Ки. бр.
25/02 од 22. 09. 2005. године због кривичног дела крађе из имене 166 од 1.
12. 1991. 1. КЗ РС у Бијељини извршен у трајању од [redacted]
пред Вишним судом у Сомбору где је поднестом пресудом, Ки. бр. 9
K 7/11 од 08. 02. 2011. године осуђен на јединствено казну смрти у трајању од 4
године у којој казну му се у другоме кругу пресудом, Ки. бр. 10
[redacted] бр. 0010 [redacted] године због кривичног дела
оштећења произвођача и стартера у трајању од [redacted] од
1. КЗ и кривичног дела наставни савештањем на имену 224 од 1. КЗ.

На сагласан предлог странака извршен је и увид у записнике о исказима сведока и то: Станкић Бранка од 11.08.2009. године, сачињен у просторијама Окружног тужилаштва у Бијељини; сведока Мићић Пере испитаног у просторијама Окружног тужилаштва у Бијељини 07. октобра 2009. године; у записник о испитивању сведока [redacted] сачињен у просторијама Окружног тужилаштва у Бијељини 27.09.2009. године; у записник о испитивању сведока [redacted] сачињен 11.08.2009. године у просторијама Окружног тужилаштва у Бијељини.

Суд је у доказном поступку испитао сведоке: Спасојевић Душан, [redacted] Мисорада, Фејзић Радмило и путем видеоконференциске везе сходно члану 14 Закона о организацији надлежности судова у поступку за ратне злочине сведока Спасојевић Данила затим *испитао и сведоке – оштећене:* [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] Урдуша, Ардић Нарма [redacted] (судета [redacted]), у трајању од [redacted] члана 334 ЗКП-а ван главног претреса у просторијама Амбасаде Републике Србије у Бечу и [redacted] [redacted] у чије исказе је на сагласан предлог странака суд извршио увид на главном претресу 16.03.2012. године. Суд је испитао и судске вештаци: др Миодрага Благојевића, др Ђорђа Алемпијевића и др Александра Јовановића.

Сведок Спасојевић Душан испитан пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ 10/03 од 12.08.2009. године, пред Окружним тужилаштвом у Бијељини КТ број 000214711 од 03.03.2011. године као и на главном претресу од 08.09.2011. године, навео је да је почетком месеца априла 1992. године на подручју општине Бијељина дошло до постављања барикада од стране муслиманских екстремиста, а било је употребе и ватреног оружја. С тим у вези дошло је до преговора, разбијања барикада, до повлачења и предаје оружја од стране муслиманског народа, тако да се ситуација у граду стабилизovala. У то време био је инспектор у Станици јавне безбедности Бијељина. У Брчком долази до сукоба због чега одлазе војне и паравојне јединице. Након извесног времена враћају се у Бијељину, у којој у том моменту више нема оружаних сукоба и

праве проблеме па долази до честе употребе оружја, до погибија, пљачки и силованања.

Објашњава да је [REDACTED] био припадник резервног састава полиције, да је имао радњу, био међу угледнијим људима у Новом насељу где је живео. Није чуо да је [REDACTED] имао везе са екстремистима, нити да их је наоружавао.

Половином месеца јуна 1992. године дежурна служба их је обавестила да је убијен [REDACTED], а да су његова ћерка и снаха негде одведене. Негде око 20-21 часова [REDACTED] налазе на спрату мртвог. У својим белешкама је записао да је највероватније упуцао у уста. Не може да се сети да ли је са њима ишао лекар и да ли је извршен преглед леша на лицу места. Углавном од стране крим техничара је извршено фотографисање лица места. Такође [REDACTED] одузето је путничко возило па су из тог разлога крим техничари отишли и до њене куће. Четири лица приведена су у полицијску станицу у Бијељини. Обавио је разговор са њима и том приликом одузето им је оружје, злато, новац и све што је нађено код њих. Од те четворице приведених једног је познавао и то је био мештанин из Бијељине, познавао га је из виђења и презивао се Спасојевић. Што се тиче остале четворице, објашњава да је један био у тренерци, Данило Спасојевић је био у цивилу, а остали су били у шареним маскирним униформама. Колико се сећа двојица су имала браду. Било је једно лице кога су оловљавали као „капетан“.

Од оружја је одузет „пикавац“, „шкорпион“, можда су имали аутоматску пушку и пиштољ, а имали су и пиштољ од Спасојевић Данила пошто је он био чувар у једној фирми. Неко је имао дугу, а неко краћу цев. Такође му се чини да је један имао бомбу.

Даље наводи да су ћерка [REDACTED] и снаја одведене на гинеколошки преглед. Са њима је такође обавио разговор и од њих узео изјаве. Док је решење о одређивању притвора, а након тога је дошла војна полиција и преузела лица.

Сведок Ловре Милорад испитан пред Окружним тужилаштвом Бијељини број КТ 10/03 од 25.08. 2009. године, пред Окружним тужилаштвом у Бијељини КТ број 0002147 11 од 03.03.2011. године као и на главном претресу од 08.09.2011 године, навео је да у јуну месецу 1992. године у Бијељини није било оружаних сукоба. Рат у Бијељини је почео 01. априла и водио се неких 7 до 10 дана. Током 1992. године био је запослен у СЈБ Бијељина, радио је као крим техничар и на том месту се налазио и пре ратних догађања у Босни и Херцеговини. Објашњава да је 14.06.1992. године изашао на увиђај поводом убиства Авдић Раме и то у саставу екипе која је вршила увиђај. У конкретном случају урадио је фотодокументацију, која је предата војним органима.

Сведок Фејзић Рамо испитан на главном претресу 21.12.2011. године, навео је да познаје [REDACTED]. Његова рођака [REDACTED] је удага за [REDACTED]. [REDACTED] је живео са женом, са два сина [REDACTED] и две ћерке. Имао је земљу, стоку, једну продавницу у делу куће а и другу

продавницу у граду. Када је рат почео [REDACTED] није учествовао ни у каквим сукобима и није био униформисан. Он је желео да помири Србе и Муслимане.

Једног дана [REDACTED] га је назвао и рекао да је његов отац [REDACTED] убијен. Одмах је отишао у њихову кућу где су се већ налазили полицајци. Када је дошао рекли су му да је [REDACTED] убијен на спрату куће. Одатле су га изнели и однели у шупу. Ставили су га на сто, скинули, а [REDACTED] је био јако укочен. Било му је чудно, нигде није видео трагове метка, нигде није било модро, међутим када су га окренули видео је рађу испод лобање у пределу врата, која је била величине малог прета. [REDACTED] су сви зуби били читави, ниједан зуб није испао. [REDACTED] је на себи имао цивилну одећу. Осим повреде на глави, [REDACTED] више није имао ниједну повреду по телу.

Сведок Тодоровић Доса испитана пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ 10/03 од 11. августа 2009. године и пред Окружним тужилаштвом у Бијељини КТ 000214711 од 03.03.2011. године, у чије исказе је суд извршио увид на главном претресу 16.03.2012. године, навела је да не може да се сети датума, а сећа се да је био први дан «Свете тројице» увече. Било је око 24 сата и из сна ју је пробудила вика. Врата, која су иначе била закључана су се нагло отворила обијањем. У кућу су упали људи и запамтила је тројицу у униформама са оружјем, а један је био у цивилном оделу. У кући није било струје, устала је и упалила свећу. Питали су је да ли има оружја и ако има да га преда. Рекла је да нема оружје и да могу да је претресу.

Један од њих је узео ташну и тражио паре. Пронашао је негде око 2.350 ДМ, а нашао је и нешто новца у динарима. Узео је новац, а и златни ланчић са врата. У ташни је нашао кључеве од њеног возила «Југо 55». Узео је кључеве и питао где је возило, а она му је рекла да се налази у гаражи. Један од њих је рекао «пусти је видиш да је инвалид». Изашли су из куће и видела је да су истерали возило из гараже.

Потом је отишла до куће Станкић Бранка коме је испричала да су неки људи упали у њену кућу, отерали јој возило и опљачкали је. Он је позвао полицију. Сутрадан, а након што је полиција извршила увиђај рекли су јој да може да дође и да преузме своје ствари. Тада је узела кључеве од кола и кола, а вратили су јој 2.350 ДМ и накит.

Сведок Мићић Перо испитан пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ 10/03 од 07.10. 2009. године и пред Окружним тужилаштвом у Бијељини КТ број 0002147 11 од 03.03.2011. године, у чије исказе је суд извршио увид на главном претресу од 16.03.2012. године, навео је да је до почетка ратних дејстава у Босни и Херцговини, био запослен и живео је са породицом у Тузли коју је напустио 15.05.1992. године и дошао у Бијељину и сместио се у село Љељенче. У том периоду када је дошао у Љељенче већ је било право ратно стање, било је напада и убистава.

[REDACTED] је познавао јер је набављао робу од њега.

Не може да се сети датума, али зна да је био јун месец 1992. године, негде око 24 часа неко је покуцао на врата. Устао је и отворио врата и тада је видео две женске особе које су биле наге и босе. Препознао је [REDACTED] из

Бијељине, али не зна име. Ушле су, рекле су да им треба кунтило, што им је он омогућио, а затим је пробудио супругу и тражио да пронађе женску гардеробу.

Питао их је шта се десило, а оне су објасниле да су у њихову кућу ушла петорица наоружаних лица, наредили су им да се скину и остану голе. Такође су наредили да положи сав накит, новац и остале вредне ствари. Док се све ово дешавало један је стајао и држао стражу, а други су вршљали по кући и претресали и узимали ствари. Након тога су их убацили у ауто и повезли у правцу Брчког. Зауоставили су ауто и то у непосредној близини његове куће, наизменично их силовали сва четворица који су били у возилу. Даље наводи да су му причале да су их молиле да их не силују, а посебно Рамова снаја која се пре пар дана породила. Оставили су их на путу и тако су дошле до његове куће.

Сведок Спасојевић Данило је испитан пред Окружним тужилаштвом у Бијељини бр Т 14 0 Кт 0002147 11 дана 03.03.2011. године и на главном претресу путем видеоконференцијске везе дана 03.02.2012. године.

Како се сведок Спасојевић Данило није одазивао на позиве суда, те на главни претрес заказан за 08.09.2011. године није приступио из здравствених разлога, а на главни претрес 18.10.2011. године на који је уредно позван није приступио иако је у телефонском контакту са референтом Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима изјавио да ће приступити пред Виши суд у Београду, то је суд одредио испитивање сведока путем видеоконференцијске везе.

Одредбом члана 14 Закона о организацији надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано је да ако није могуће обезбедити присуство сведока или оштећеног на главном претресу, њихово испитивање може се вршити путем видеоконференцијске везе.

Испитивање сведока Спасојевић Данило путем видео конференцијске везе обављено је на начин предвиђен одредбама Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и Другог додатног протокола уз ову Конвенцију.

Навео је да је критичне вечери радио као обезбеђење код аутобуске станице. Свратио је у кафић «Треф» на пиће. Био је у цивилном оделу, имао је службени пиштољ «7,62».

У кафићу је упознао четворицу униформисаних и наоружаних људи. Имали су пиштоље, «шкорпионе», пушке и бомбе. Једно лице му је личило на Рома, а други је био капетан јер је имао ознаке капетана.

Објашњава да су у једном тренутку ова лица, која су по његовом мишљењу била под утицајем алкохола, почела у кафићу да псују и пуцају, а један од њих пуцао је у врата кафића. Затим су та лица нешто разговарала са конобаром који је рекао да зна где је кућа једног Муслимана.

Испитан у просторијама Окружног тужилаштва у Бијељини дана 03.03.2011. године објашњава да је у кафићу било говора да иду да траже оружје

и да је по казивању конобара који је радио у кафани да он зна где је кућа [REDACTED] [REDACTED] пошао са њима да покаже где је кућа.

На главном претресу 03.02.2012. године наводи да му је један од тих лица који је носио чин капетана, као официр, пришао и рекао му је да изађе из кафића и да им покаже где је та кућа, али он није хтео те је то лице уперило пушку у њега и рекао му „излази“, почео да му псује српску мајку, а такође му је рекао да су они дошли из Србије да се боре, а да они седе ту и пију.

Објашњава да су кренули са «заставом 128» коју је возило лице које му је личило на Рома. Скренули су на аутобуску станицу да би један од њих телефонирао. Он им је показао о којој кући се ради, те су дошли испред куће.

Супротставио се да не улазе у кућу али га је «капетан» ударио са «цеви» у пределу леве стране бубрега и пробио му јакну, па је морао ући у двориште. Та лица су лупала на врата, а један је за кога се приликом саслушања пред Окружним тужилаштвом у Бјелини дана 03.03.2011. године, изјаснио да је лично на Рома, је остао са њим напољу на дну степеништа. Објаснио је да је остао напољу на степеништу зато што се бојао. Додао је да је на степеништу поред њега и тог лица био и Рамин син коме је рекао да је комшија и да се не боји, да неће бити ништа.

Сведоку је предочено да је оптужени Јовић Драган рекао да је на врата куцао сведок Данило и да је први ушао у кућу, да је добио пиштољ и «шкорпион» од Милорада, а да је Данило већ имао пиштољ „клоберницу“.

На овакво предочавање сведок је одговорио да он није улазио у кућу, да никада није држао «шкорпион» до тад, да би у наставку испитивања рекао да никада није држао «шкорпион» и да није тачно ово што је Јовић Драган рекао.

Такође сведоку је предочена одбрана опт. Ђурђевић Зорана у делу у коме је навео да су кренули када је Данило рекао да је тај Муслиман екстремиста и да набавља оружје, на шта је сведок одговорио да он није проговорио за оружје нити му је познато да је тај Муслиман екстремиста.

Сведоку је даље предочен исказ сведока оштећеног [REDACTED] од 17.10.2011. године у делу у ком је навео да је један био у црној јакни, да се касније испоставило да је то била особа која их је довела, суседни комшија, као и да мисли да је тај из њиховог насеља рекао „[REDACTED] отвори ја сам комшија из тог ближег насеља, ето познајеш мене“, сведок је одговорио да ништа од тога није тачно.

Такође сведоку су предочени и исказа оштећеног [REDACTED] и оштећене [REDACTED] у делу у коме су навели и то [REDACTED] да је добро запамтио лице цивила, а [REDACTED] је рекла да се сећа цивила који је држао пушку у рукама. На овакво предочавање сведок је рекао да он није имао оружје, да није имао пушку, а службени пиштољ који је поседовао капетан му је одузео у кафићу.

Даље објашњава да када су се врата отворила улетели су унутра и тражили оружје. Почели су да вичу и у једном моменту је чуо као пуцањ. После тога они су изашли и повели са собом две девојке које су биле потпуно голе али не зна да ли су биле босе. Све је у тој кући трајало између 5 и 10 минута, најдуже пола сата. Из Рамине куће изнета је једна ловачка пушка, два пиштоља, као и један аутомат марке «Шпагин». Не зна ко је то изнео јер није видео. Те две жене су

убачене у кабину камiona. Пошто су та лица својим колима слетела у канал из којег нису могли да извуку возило камионом, тражили су неко друго возило да се пребаце за Бијељину, а затим за Брчко. Рамин син их је одвео код комшинице која је била Српкиња. Та друга кућа је била удаљена 100 - 300 метара. У кућу те комшинице су ушла њих тројица док су он и тај кога оннеује као Рома остали напољу. У кући су се задржали пет до десет минута. Узели су кључеве, и истерали су кола «Југо». Док су се налазили још у дворишту те куће капетан му је дао «шкорпион» у руке и рекао му да убије Раминог сина кога су повели. Изашао је на пут и рекао је том младићу да бежи. Није пуцао.

Након тога су у «Југо» позади убацили те две голе жене са којима су села два униформисана лица. Кренули су према граду. «Југом» је управљало то лице које му је личило на Рома. Поред њега на месту сувозача су сели он и још један, а две девојке су седеле позади. Током вожње успут, нигде се нису заустављали, тако да нису ни могли вршити силовања. Такође током те вожње један од тих који је седео позади се обратио «капетану» речима «што си пуцао, пронаћи ће нас полиција», а овај што је возио је додао «што си убио човека». Међутим «капетан» на те њихове речи није одговорио.

Изашао је код аутобуске станице и тада му је враћен пиштољ који су му претходно одузели с тим што је појаснио да он ни у једном моменту а током овог догађаја није имао пиштољ, ни код куће ~~А~~ ни код куће ~~Т~~. Са аутобуске станице је позвао полицију, и испричао им шта се десило. Полиција је убрзо дошла и ухапсила га.

С бзиром да је сведок на главном претресу 03.02.2012. године изјавио да Авдић Раму не познаје, али је чуо за њега јер се његова кућа налази на једно 500 метара од његове куће ваздушном линијом, сведоку је предочен његов исказ од 03.03.2011. године када је испитан пред Окружним тужилаштвом у Бијељини рекао да је познавао породицу ~~А~~ од раније, јер је долазио код њих у продавницу, а они су имали продавницу мешовите робе. На овакво предочавање сведок је рекао да то није тачно, објаснио је да је знао да ~~А~~ има продавницу, али да тамо никада није куповао, само је поред њихове куће пролазио и никада није ушао у двориште. Не може да објасни зашто је то тако рекао.

Оштећена Авдић Фата испитана Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ 10/03 од 15.04.2004. године, пред истражним судијом Вишег суда у Београду-Одељења за ратне злочине дана 29.03.2011. године као и на главном претресу дана 17.10.2011. године, наводи да су живели у Бијељини и имали трговинске радње. Њен муж био је и председник месне заједнице. Такође био је и један од људи који је ишао да преговара да се у Бијељини склоне барикаде. Он није имао никакво задужено оружје нити униформу.

Наводи да се у априлу 1992. године заратило у Бијељини и од тада они више нису спавали у кући, већ код девера. Њена снаха је била трудна и породила се 10. јуна 1992. године, а из болнице је изашла у петак. У суботу је дошла њена фамилија и они су се тако сакупили јер су добили прво унуче, и решили су да остану то вече у кући да преспавају. Објашњава да се у самој кући у приземљу налази продавница, а на горњем спрату, тј. на првом спрату се налазе спаваће

собе и једна примаћа соба право од улаза. Критичне ноћи у првој соби од улаза налазио се њен син [REDACTED] са супругом [REDACTED] и [REDACTED], а у соби до ње млађи син [REDACTED] и [REDACTED], њен муж [REDACTED] и она. Зна да је прошло 22 часа јер је био полицијски час. У једном моменту је чула да је канија пукла, и види како њен супруг стоји код прозора и каже јој „Фато ево неки људи иду у кућу“, и вичу „комшија Рамо, комшија да нам дан, да нам помогнеш треба нам помоћ“.

Сви су изашли у ходник, изашао је син, она и супруг, и дошли су до врата. Не зна да ли је снаха изашла. Када су се врата отворила прво су се указале циви. Пет људи је ушло у кућу, а колико може да се сети један је био у цивилу. Тај у цивилу је на себи имао црну капу, а ови остали су били у шареним маслинастим маскирним униформама. Та четворица у униформама су имали реденике, бомбе и пушке, а цивил је имао само пушку. Ушли су у ходник галамећи, тражећи да се упали светло. Након уласка у кућу одвојили су их, а њу утерали у примаћу собу, због чега није знала где се ко налази, али је видела да је један од њих њену снају у ходнику сатерао у хошак и стао изнад ње. Чула је да да плаче и да виче «немој молим те». Та особа која је њену снају малтретирала ту у ходнику, није био цивил, а који од те четворице у униформи је био не може да каже јер је био окренут леђима. Објашњава да када је рекла да се породила пре четири дана, он је дрекнуо и рекао да ли хоће она уместо ње. Снају је видела и када је потпуно гола ушла у њихову примаћу собу, узела улошке, док ју је један чекао на вратима. Терку ни у једном тренутку није видела.

Испитана пред Окружним тужилаштвом у Бијељини 15.04.2004. године оштећена [REDACTED] је навела да су сва петорица започела са претраживањем просторија тражећи оружје. Тада им је [REDACTED] дао пиштоље и један ловачки карабин за који је имао оружани лист. Истовремено син [REDACTED] им је дао новац у укупном износу 395 хиљада динара и 495 немачких марака. Након што им је супруг [REDACTED] предао два пиштоља, а затим и син [REDACTED] и супруг [REDACTED] дали новац, и њој је наређено да заједно са супругом [REDACTED] оде у спаваћу собу, а у којој су такође «боравили» синови [REDACTED] и [REDACTED]. Објашњава да су двојица одвела снаху [REDACTED] у две различите просторије одакле се чуло запомагање и вриска снахе Хајрете која се налазила у суседној соби.

Прецизирала је да након што је [REDACTED] дао два пиштоља, двојица су га одвела до продавнице која се налазила у приземљу. Док се њен супруг налазио у продавници, лице које је било у цивилу је са пушком шетало по ходнику. Тај цивил је на глави имао капу коју је скинуо.

Даље објашњава да је у једном тренутку у соби где је боравила са своја два сина било само лице које јој је убило мужа, а да се друго лице налазио код врата. То лице које се налазило у соби је извукло из ладике све касете и папире, и на једној касети видео је да пише «отварање цамије», након чега је почео да виче на њеног мужа да су они «Алијини». Она је лично гледала како је он ставио цев аутоматске пушке у уста супругу [REDACTED], а затим испалио један метак након чега је Рамова глава пала на сто и преминуо је у истој соби.

Приликом испитивања дана 29.03.2011. године и на главном претресу 17.10.2011. године, додала је да је тај који је пуцао у [REDACTED] имао око 30 година, да је био висок, и имао браду. Није приметила да носи чинове. Наводи да је [REDACTED] рекао да отвори уста. Мисли да је пуцао у уста из «калашњикова».

Након тога тај што је убио њеног супруга пришао је [REDACTED] и ставио му цев пушке под плећку. Тада је она почела да запомаже да јој не дирају дете. Онда је неко из ходника, неки глас рекао „немој више, доста је“. Мисли да је то рекао неко ко је био на вратима и додао је да им треба њен старији син да камионом повуче њихово возило. Чула је да су покушали да истерају камион али се заглавио у каналу. Видела је да су од њихове куће отишли пенке, и да су одвели [REDACTED]. Све је то трајало између пола сата и сат, ћерка и снаја јој нису ништа причале о својој судбини након што су их одвели из куће.

У истрази 29.03.2011. године сведоку оштећеној [REDACTED] када су показане фотографије од 1 до 13, за лице на фотографији број 5 (опт. Јовић Драган) са ознаком 192/66 истакла је да јој личи на лице које је убило њеног супруга.

На главном претресу 17.10.2011. године показане су јој фотографије које се налазе у спису, те је за фотографије број 5 (опт. Јовић Драган) и број 8 навела да мисли да је то лице било у њиховој кући. Објаснила је да је доста времена прошло, да се људи мењају и када би сада после толико година отишла кући где је живела, сумња да би некога познала.

Придружила се кривичном гоњењу и истакла одштетни захтев који није определила.

Оштећени Хурем Авдић испитан пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ 10/03 од 02.10. 2009. године, пред истражним судијом Вишег суда у Београду дана 29.03.2011. године као и на главном претресу 17.10.2011. године, навео је да у пролеће 1992. године, одмах након избијања рата његов отац [REDACTED] као и остали чланови његове породице нису више спавали у породичној кући јер су се осећали несигурно. Сваке ноћи одлазили су код пријатеља и родбине, а ујутру су се враћали кући која се налазила у Новом насељу и у њој су осим њега живели отац [REDACTED] и остала браћа и сестре, а пошто се браћа [REDACTED] њима је у кући живела и његова супруга [REDACTED]. Кућа је на првом спрату имала пословни простор, а они су живели на другом спрату где се улазило са спољне стране степеницама. Улази се у ходник из кога се са десне стране налазила соба где су спавали [REDACTED], његова сестра [REDACTED] и браћа [REDACTED]. Поред те собе са исте стране налазила се још једна соба у којој су спавали његов отац [REDACTED] и он, и та соба има прозор окренут ка улици.

Дана 10.06.1992. године снаха [REDACTED] се породила и добила је ћерку а 14.06.1992. године је изашла из болнице када је и отац дошао из Јање где је био претходно на спавању. Сви су се окупили у кући. Када је пао мрак мајка је питала оца да ли ће ићи код пријатеља да преноће као и претходне ноћи, међутим он није желео.

Те ноћи нису имали струје па су легли раније да спавају негде 21,00 – 21,30. Напомиње да иако је тада имао 13 година, доста је запамтио без обзира на тадашњи узраст. Негде око 22,30 чуо је отварање капије у дворишту, и испред

улазних врата чуо је један глас који се обраћао именованом оцу и тражио је да отвори врата, јер им је требала помоћ зато што су возилом упали у неки канал. Отац је отворио врата и одмах су почеле невоље и насиље. Видео је да се ради о пет људи који су били наоружани са дугим наоружањем, пушкама. Четворица су била у маскираним униформама, а видео је да је један од њих имао «шкорпион» и црну кожну јакну за кога се касније успоставило да је то лице био њихов комшија који је остала лица довео у кућу. Почела је тортура, почеле су невоље и пошто није било струје, морали су да пронађу свеће. Сви они су се расподелили по собама.

Објашњава да су улазили у собе, излазили и не може да каже ко је где тачно био.

Даље објашњава да од када су ова лица ушла у кућу, он се налазио у соби где је претходно спавао са оцем и са мајком. За све време док су ти људи били у кући, он из те собе није излазио, а ту су поред њега били и мајка и отац, а иза кога је стајао брат коме су наредили да се окрене лицем према регалу. Са њима су у соби, колико се сећа, била двојица и то један високи са брадом и цивил. Остали су више времена провели у другим собама. У сећању му је остала особа за коју је касније чуо да се зове Јовић Драган, јер се највише истицао. Имао је неке ознаке на рамену, као и траке око руке. Такође је уочио једнога који је био млађи од осталих који је имао мишљушу у увету као и да је на глави једног од ових људи, али не цивила и тог високог, била вунена црна капа без прореза за очи која није била навучена преко лица. Не сећа се да ли је тај високи имао неке ознаке чина на себи.

Сва ова лица су вршила преметачину по соби. У једном тренутку су, мисли двојица, извели његовог оца из собе, одвели до продавнице и тамо су се задржали негде око 4-5 минута и вратили назад а брата ~~Никола~~ су прислонили уза зид. Такође су од оца тражили оружје и паре. За све то време његов отац није пружао никакав отпор. Узета су два пиштоља, као и једна ловачка пушка за коју је отац имао дозволу.

У истрази дана 29.03.2011. године, навео је да је у једном тренутку неко наредио да се његова сестра и снаја скину, што су оне морале да учине и скинуле су се пред њима свима. Обе су одведене у собу која се налазила до ове у којој су они били, на истој старни ходника. Није могао да види шта се са њима десило, али је могао да закључи шта су им у тој другој соби радили јер је чуо иако је био тринестогодишњак, какви су звукови допирали оданде. Такође се добро сећа да је у једном тренутку снаха гола враћена у њихову собу и тражила је од његове мајке да јој да улошке, мисли да је крварила, након чега су је поново одвели.

Објашњава да лице које је било високо, са траком око руке и који се том приликом истицао, је у једном тренутку, цев оружја које је имао код себе, пушку ставио његовом оцу у уста и држао је тако негде око 20 секунди, док је његов брат стајао у углу. Мисли да је овај чак у једном тренутку ударио оца псујући му балијску мајку, а затим је извршио опалење из те пушке. Његов отац је пао преко стола који се налазио у тој соби. Сећа се да је тај сточић пукао од пада, а пушчано зрно је његовог брата окрзнуло по увету и образу. У моменту када је његов отац убијен ~~Никола~~ је био окренут према регалу иза оца, а мајка је седела поред њега. Све се то дешавало пред његовим очима и очима његове мајке.

Није приметно да су међусобно у било ком тренутку ови људи један другог спречавали у било чему.

У једном тренутку лице које је било у цивилу, које је имало «шкорпион» и које је улазило и излазило из собе у којој је он боравио, је рекао да деца не смеју да се дирају.

По његовој процени од момента када је његов отац убијен до њиховог одласка прошло је негде између 5 до 10 минута, а све у кући је трајало 15-20 минута до пола сата.

Сестру и снаху је видео како изводе из куће голе и босе. Видео је и брата Нецада којег су такође повели са собом. Наводи да су у кући остали мајка, беба и он.

Познато му је да су ова лица покушала да упале њихов камион, а затим су нестали из њиховог дворишта.

У претходном поступку, а након саслушања 29.03.2011. године сведок **Авдић Хурем**, пошто му је предочени низ од 13 фотографија означених бројевима од 1 до 13 је навео да му лица означена под бројевима 2 (опт. Ристић Ален), 5 (опт. Јовић Драган) и 8 на неког лице. Не би могао да буде прецизан ко је на фотографији број 2 (опт. Ристић Ален), али би могао да буде онај млађи. Што се тиче лица са фотографија 5 (опт. Јовић Драган) и 8 мисли да је један од тих људи управо овај ко је убио његовог оца.

На главном претресу 17.10.2011. године констатовано је да су сведоку Авдић Хурему позната лица на фотографијама број 5 (опт. Јовић Драган) и 8, али му се лице на фотографији најпре учинило да је то Јовић за кога је касније сазнао како се зове. За фотографију број 2 и 3 (опт. Ристић Ален) објашњава да је управо тако Ален Ристић изгледао тога дана.

Напоменуо је да са снајом **Њајд** није водио разговор о тим догађајима, а са сестром је разговарао и она му је рекла да су «над њом рађене нељудске радње» и није хтео да улази у детаље, јер је све то неугодно и осетљиво.

Придружује се кривичном гоњењу, не истиче имовинско правни захтев.

Оштећена Низама Авдић удата Franz је испитана пред Окружним тужилаштвом у Бијељини КТ 10/03 од 02.10.2009. године, пред истражним судијом Вишег суда дана 30.03.2011. године као и на главном претресу 17.10.2011. године. На главном претресу 17.10.2011. године оштећена **Њајд** је предложила да се испитивање обави без присуства оптужених. Веће је у смислу члана 324 тада важећег ЗКП-а, одлучило да се оптужени привремено удаље из суднице. Након што је оштећена испитана, у наставку главног претреса оптуженима је предочен њен исказ, међутим питања за оштећену **Њајд** нису имали.

Оштећена је навела да је у то време имала 22 године. У време када је почео рат њен отац **Њајд**, мајка **Њајда**, браћа **Њајд** и **Хурем**, сестра **Њајда** и **Хурем** супруга **Њајда**, живели су у Бијељини у Новом насељу. Њен отац је био цивил и у овим сукобима неопредељен.

Када су почела ратна дејства у Бијељини осећали су се несигурно и скоро свако вече су одлазили код других људи да спавају. Њихова породица није имала никаквих проблема све до 14.06.1992. године. Те вечери су одлучили да спавају у њиховој породичној кући. Наиме, тога дана снаха [REDACTED] се вратила из болнице и дошла је кући, па су због тога те ноћи остали сви заједно у кући осим сестре [REDACTED] и сестре X [REDACTED].

Колико се сећа те ноћи није било струје и легли су да спавају негде око 21 час. Око 22,00-22,30 мајка ју је пробудила сва узнемирена и рекла је «устај неко је на вратима, неком треба помоћ, нешто се напољу десило». Онако уснули устали су и изашли у ходник. Врата су се отворила и у кућу су упали униформисани наоружани људи који су викали, псовали и галамили. Сви су били у шоку. Видела је петорицу, а за једног зна да је имао црну вунену маску преко лица са прорезом за очи.

Приликом испитивања 30.03.2011. године навела је да се не сећа се да ли је било ко од њих имао браду, или пак минђушу у увету *док је на главном претресу 17.10.2011. године* објаснила да први који је ушао у кућу је имао браду и он јој је остао у сећању јер је био најгласнији.

Наводи «то је све било у једном великом бунилу, у једном хаосу, то је било скидајте се» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 17.10.2011. године, стр.82/51). Када су њеној снаји и њој рекли да се скину, убацили су их у једну собу, у прву собу са десне стране која је иначе била соба где су спавали [REDACTED] и снаха. Почели су да их силују и у тим тренуцима видела је своју смрт. Не може да определи колико их је том приликом било, али зна да је све време била силована и она и њена снаја. Те људе није могла регистровати јер у том страху није могла да им гледа у лице. Били су груби, били су зли. Не сећа се да ли је неко од њих био у цивилној одећи.

Приликом испитивања 30.03.2011. године навела је да њену снају у ходнику нису злостављали јер су их заједно угурали у собу *док је на главном претресу 17.10.2011. године*, када су јој предочени поменути наводи рекла да не зна шта се дешавало у ходнику и да не зна у ком моменту је и њена снаја била у соби. У то време њена снаја је имала дугу црну косу, а она је имала краћу светлију. Не може да се сети колико их је лица силовало, али зна да су се мењали.

Објашњава да су и поред сексуалног задовољавања полним путем њу и снају нагонили и стављали су им своје полне органе у уста и тако се задовољавали. Радиле су шта су хтели, није имала снаге да се отима «шта смо могли када су имали оружје, шта сам могла да радим» (транскрипт аудио записа од 17.10.2011. године, стр.31). Силовали су их од напред и од позади и тражили су од њих да их орално задовољавају. Све то време беба се налазила у кревету. Такође на главном претресу јој је предочено да је у ранијем исказу 02.10.2009. рекла да је приметила је да то раде и са њеном снахом [REDACTED] која је лежала на кревету, док је она била на поду, а затим да је у следећем исказу 30.03.2011. године рекла да су их силовали тако што су једна поред друге лежале на поду, оштећена је навела да не може да се сети где се снаха [REDACTED] у тим тренуцима налазила. Њих две су у тој соби задржане негде око 20 минута. Не сећа да ли је у међувремену док су оне биле у соби њена снаја у било ком тренутку излазила из

собе. Одједном је дошло до прекида и сви су викали «идемо, идемо». Њих две потпуно голе истерали из собе, а затим и из куће. Из куће су истерали и брата [REDACTED]. Док су излазили из куће, док су биле на ходнику, чула је пуцањ, али тада није знала шта се десило.

Извели су их напоље голе и босе и ставили у камион који је био испред куће. Сећа се да су их утерали у кабину, али да ли само њих две или и [REDACTED] то се не сећа, као што се и не сећа колико је људи са њима ушло.

Камион нису могли да упале, те су их поново истерали напоље. Тада су њену снаху и њу голе и босе као и њеног брата [REDACTED] потерали низ улицу према граду. На том путу се сећа да су њеног брата малтретирали. Кретали су се око 15 минута. У једном дворишту та лица која су их водила су видела ауто и ту су стали. Колико њих их је чувало на путу не зна и не зна ко је ауто истерао из дворишта, али када су узели ауто комшинице, и када су њих две сале у тај ауто она брата више није видела. Објашњава да су сва петорица и њих две сели у ауто. Оне су седеле позади, а ко је седео поред њих не зна. У колима се ништа није дешавало. Повезли су их у центар града до једног кафића где је један од те петорице изашао. Са осталом четворицом наставиле су вожњу према Брчком. У једном тренутку су стали на отвореном путу, извели су њу и снају [REDACTED] и ту су их поред кола поново силовали у различитим положајима «и напред и одпозади, вулгарно, и то је било на брзину, све у псовању и вређању» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 17.10.2011. године, стр. 34/51). Стављали су им полне органе у уста, што њој што њеној снаји [REDACTED] и тако су их поред кола обе сексуално злостављали. Мисли да су сви у томе учествовали и зна да су се мењали. Ту су се и расправљали шта са њима да раде, да ли да их воде, да ли да их оставе па је донета одлука да их ту ипак оставе. Запретили су им да ако икада буду неком нешто рекле да ће их убити. Након што су они отишли њих две су отишле код пријатеља њеног оца, Пере Мићића. Пустео их је у кућу и пружио им помоћ. Испричала му је све шта им се догодило те ноћи.

Сутра ујутру Пера Мићић их је одвезао до њихове куће. Тада су сазнале да им је отац убијен и да је полиција већ била упозната са догађајем.

Након свега тога полиција их је одвезла на лекарски преглед у болницу у Бијељину, јер се снаха Хајрета породила четири дана пре тога.

Наводи да јој је после ових догађања била потребна помоћ лекара и да је примала терапије и да се сада налази на терапији. Након десетак дана од критичног догађаја њен брат Нецад, његова супруга [REDACTED] и ћерка и брат [REDACTED] су напустили Босну и Херцеговину и отишли у Аустрију. Октобра месеца такође су отишле она и мајка Фата. Наводи да је њена снаја [REDACTED] и сада у лошем стању и да о овом догађају уопште не разговарају.

У истрази Одељења за ратне злочине, Вишег суда у Београду дана 30.03.2011. године, сведоку [REDACTED] су предочене фотографије лица означених под бројевима од 1 до 13, на фотографији број 5 ознаке 192/66 у горњем десном углу сведок је навела да је то лице подсећа на једног од људи који су те ноћи ушли у кућу (опт. Јовић Драган). Он је био мало крупнији колико се сећа, и по њеном утиску он је на неки начин мало доминирао у целој тој ситуацији. Није сигурна како би то описала, али чини јој се да је он био

најјаснији. Међутим не сећа се ниједне његове конкретне радње. Такође на главном претресу 17.10.2011. године сведок оштећена [REDACTED] је за лице које се налази на фотографији број 3 (опт. Ристић Ален) навела да мисли да је то лице било у њиховој кући кривичном приликом, али да није сигурна.

Придружује се кривичном гоњењу, а одштетни захтев ће истаћи накнадно.

Оштећени Нецад Авдић испитан је пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ. 10/03 дана 27. октобра 2009. године, пред истражним судијом Вишег суда у Београду-Одељење за ратне злочине дана 30.03.2011. године у које исказе је суд на сагласан предлог странака извршио увид на главном претресу 18.10.2011. године.

На главном претресу одржаном дана 18.10.2011. године суд је прочитао поднесак оштећеног [REDACTED] од 09.10.2011. године којим је известио суд да због траума које су његова породица и он преживели и које никада нису изашле из сећања, није спреман да дође на заказани претрес нити се суочити са људима који су им нанели бол. Доласком на главни претрес погоршао би своје здравствено стање и био би изложен душевној боли. Стога је суд на сагласан предлог странака извршио увид у исказе оштећеног.

Сведок оштећени [REDACTED] навео је да је са оцем [REDACTED], мајком [REDACTED], браћом и сестрама као и супругом [REDACTED] живео у Бијељини у месту Ново насеље још пре рата. Ту су имали породичну кућу. Отац је у кући држао продавницу мешовите робе и био је познат у граду.

Први оружани сукоби у њиховом крају почели су у априлу, али ни он ни његов отац нису били ангажовани војно на било којој страни. Више се нису осећали сигурно па су често напуштали кућу и одлазили да преспавају код рођака и пријатеља. Ратно стање је већ владало у Бијељини, град није имао струје.

Дана 10.06.1992. године његова супруга [REDACTED] се породила у болници. Дана 14.06.1992. године изашла је из болнице и дошли су кући.

У вечерњим сатима 14.06.1992. године негде око 21,30 легли су да спавају, није било струје. У кући су били његов отац [REDACTED], мајка [REDACTED], сестра [REDACTED] и млађи брат [REDACTED], као и његова супруга [REDACTED] и мала беба. Сестра Нецмија те ноћи није била у њиховој кући. У једној соби је спавао са супругом и бебом. Зачула се вика у дворишту, као и позиви за помоћ. Чуо се неки мушки глас који је позивао његовог оца [REDACTED]. Ти људи су говорили да им је ауто слетео и да им је потребно да им неко помогне да би се тај ауто извукао из канала.

Убрзо су почели да лупају на врата. Тада је устао из собе, и видео оца да отвара врата. У кућу је упало пет људи који су почели да их вређају и малтретирају. Говорили су «дајте паре, палите светло» и они су упадали по собама.

Колико се сећа од ових пет људи који су упали у кућу, четворица су били у шареним војним униформама, а један у цивилу. Ова четворица у униформама су имали оружје дугих цеви, те мисли да је било аутоматско оружје, а цивил

мисли да је имао пиштољ. Само за једног од њих може да да ближи опис јер је био црн, висок, чини му се најстарији од њих, носно је браду и колико се сећа звали су га «капетан». По његовом утиску он је био главни међу њима. На том «капетану» су биле неке ознаке, али не зна тачно какве. Што се тиче цивила може да каже да га раније никада није видео и да му је потпуно непознат.

Приликом испитивања 27.10.2009. године је навео да је један од њих одмах у ходнику њега задржао, док су његову сестру [REDACTED] му, супругу [REDACTED] одвели у исту собу и тамо их силовали.

Приликом испитивања у истрази дана 30.03.2011. године је навео да је видео да је један у ходнику малтретирао његову жену, а трећи је његову сестру одвео у другу собу, у дневни боравак. Тај који је малтретирао његову жену у ходнику, је био тај са брадом кога су звали «капетан». Ко је његову сестру одвео у собу не може да опише, али зна да је он такође био у униформи. Објашњава да када каже да је «капетан» малтретирао његову супругу у ходнику, мисли на то да је силовао на различите начине, али са сестром ни са супругом никада није причао о томе.

Цело то вече ни мајку ни млађег брата није видео, јер су њега поставили да стоји леђима окренут соби и да гледа кроз прозор. Не зна шта се тачно дешавало иза његових леђа али зна да га је све то време један од њих у униформи стално чувао са цеви упереним у њега. Тражили су оружје и паре. Зна да су му оца у једном тренутку водили у подрум да им преда оружје и то два пиштоља и ловачку пушку за коју је имао дозволе. Довели су оца иза његових леђа, чуо је пуцањ и њега је метак опржио по десном увету. Он се не сећа да ли је сем овог једног метка испален још који.

Након што су му убили оца, један од ових у униформи, али не «капетан», му је рекао да крене са њима. У тренутку када се окренуо видео је оца тела положеног преко једног стола.

Из куће су истерали супругу и сестру које су биле голе, као и њега. Тражили су превоз и узели су њихов камион «Заставу». Њега су ставили позади у сандук камиона, где су се попела још двојица и то један у униформи и један у цивилу. «Капетан» је ушао у кабину, али не зна ко је возио камион. Сестру и жену су увели у кабину. Покушали су да изађу са тим камионом, али су се заглавили. Истерали су их из камиона и тада је поново видео супругу и сестру. Почели су да траже други ауто, питали су га ко има ауто у близини, након чега су се упутили ка комшиници која је имала ауто. Навео је да су његова сестра и супруга остале напољу, а да је он покуцао на врата и звао је «комшенице», на шта га је један у униформи са брадом упозорио да то не чини јер је реч «комшенице» српска реч. Она је отворила, упали су унутра, одмах су је гурнули, а лице са брадом јој је поцепало пицаму. Тодоровић Доса је рекла где се налазе кључеви од кола и након тога су их узели.

Комшеницин ауто је био истеран на пут и тада је видео како [REDACTED] и [REDACTED] голе и босе убацују у тај ауто. Чуо је да је један од њих некеме рекао да га треба ликвидирати. По гласу је је познао да је наредбу за његову ликвидацију издало лице у униформи са брадом. То лице које је требало да га ликвидира рекло му је да треба да бежи. Чуо је иза себе пуцањ. Ишао је пољима и отишао у насеље код стрица где му је објаснио шта се десило. Неко је позвао полицију.

Сутрадан су затекли полицију и вршен је увиђај. Познато му је да су његова супруга и сестра биле на лекарском прегледу.

Након недељу дана са супругом и ћерком, као и братом ~~Урбан~~ напустили су Бијељину и отишли у Аустрију. Истиче да његова супруга ~~Ана~~ се од тада налази у тешкој психичкој ситуацији и њено здравствено стање је угрожено. Често је води код лекара и не може ни психички ни физички да издржи саслушање на ове околности. Замолнио је да му се супруга не позива на саслушање. Истакао је да се због протекла времена не може сетити свих појединости јер се трудио за све ово време да заборави, и када о овом догађају прича тешко му је и потреса га.

Након испитивања 30.03.2011. године предочене су му фотографије означене бројевима од 1 до 13, па је сведок изјавио да лице на фотографији под бројем 2 препознаје као присутно овом приликом (опт. Ристић Ален), али не може да определи шта је тачно радио.

Лице на фотографији број 5 (опт. Јовић Драган) препознаје као лице о коме је говорио да је био у униформи, да је имао браду и да су га звали «капетан».

Придружује се кривичном гоњењу и истиче одштетни захтев који није определио.

Оштећена Хајрета Авдић испитана је у смислу члана 334 ЗКП-а ван главног претреса у просторијама Амбасаде Републике Србије у Бечу дана 12.12.2011. године, а у чији исказ је на сагласан предлог странака извршен увид на главном претресу од 16.03.2012. године.

Наиме на главном претресу дана 01.12.2011. године, веће је у смислу члана 334 тада важећег ЗКП-а донело наредбу да се оштећена Хајрета Авдић испита ван главног претреса дана 12. децембра 2011. године у просторијама Амбасаде Републике Србије у Бечу, а имајући у виду службену белешку Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима од 21.11.2011. године којом је суд обавештен да оштећена Хајрета Авдић одбија да дође у Београд и сведочи, а одбија и да сведочи путем видеоконференцијске везе са Бечом. Вољна је да исказ да пред председником већа уколико постоји могућност да председник већа дође у Беч, уз молбу да јој се не показују фотографије.

Оштећена Хајрета Авдић је навела да када су Срби заузели Бијељину почели су немири, почели су упади по кућама, дешавала су се убиства. Не зна ко је учествовао у тим нападима, али у сваком случају у граду је било хаотично. Дана 10. јуна 1992. године се породила. Са бебом је дошла кући. У кући је живела са свекром, свекрвом, ~~Урбаном~~, завоном ~~Нина~~, супругом ~~Милош~~ и његове две сестре. Критичне ноћи није било струје, спремали су се да спавају, и таман када су легли, изашла је на прозор и видела је неки аутомобил који се зауставио и приметила је да у двориште улазе нека лица. Та лица су лупала на улазна врата куће, викали су да се ауто покварио и да им треба помоћ да се ауто извуче. Њен свекар ~~Милош~~ је отворио врата. У том моменту сви су били на ходнику и то ~~Милош~~, ~~Нина~~, ~~Урбан~~, њена свекрва и свекар. Када су та лица

ушла, а било их је између 4 и 5 они су се растрчали по ходнику. У њих практично није ни гледала, тако да не може да каже ко је био у униформи, а ко је био у цивилу, али се сећа да су страшно сви смрдели на алкохол, а не може да се сети ничег карактеристичног, да ли је неко имао браду, бркове, мишћуше. Објашњава да не жели да се свега тога сети. Сећа се само да су били наоружани, због чега није могла да се супротстави тим лицима.

Пошто је била у шоку, једноставно се предала, а у глави јој је само било да су дошли да их убију. Викали су „дај паре, дај злато“. Свекар је рекао да нема ништа. Од свих су поскидали и узели злато. Рекли су им да се скину. Она је на себи имала спаваћницу као и ~~Низаму~~ и та лица су, колико се сећа, само је стргли са ње. Након тога су њу и ~~Низаму~~ одвели у собу, биле су голе. Не може да се сети колико је лица било са њима у соби. У једном моменту се сећа да јој је један од тих лица рекао да стави полини орган у уста, а други је отпозади силовао. То је био потпуни однос. Мисли да су се сви измењали. Не сећа се да је био неки безуспешан покушај. Она је била у шоку, те се и не сећа да је ~~Низаму~~ била поред ње у соби, ничег није била свесна, па тако није ни била ни свесна када су свекра убили. Чекала је да се што пре заврши, да их што пре убију. Сва ова силовања која је описивала, дешавала су се и у ходнику и у соби, где је било слободно, сваки ћошак су искористили. Уопште не може да определи где је први пут дошло до силовања, да ли се то догодило у ходнику или по собама. У једном моменту је чула свекрву која је запомагала, која је говорила „немојте да дирате жену она је порођена“. Чула је њен глас, али је није видела. Пошто се скоро породила, објашњава да је крварила, али након овог силовања, и када су је они поцепали тада је крварила много више. Не сећа се да је уопште улазила у собу и да је узимала било какав уложак. Након што су јој предочени искази њене свекрве ~~Филипе~~ и заове ~~Низаму~~, оставила је могућност да је тражила уложак. Не сећа се да је у кући чула било какав пуцањ. Након тога су их из куће извели и ушле су у њихов аутомобил. Не може да определи временски колико је трајало све то у њиховој кући. Биле су голе и босе и у тај ауто су увели и њу и Низаму. Сећа се да су хтели да узму један камион, међутим због једног канала који се ту налазио они у томе нису успели. У тим моментима она први пут види Нецада. ~~Нецад~~ је био у камиону и покушавао је да тај камион истера, једино чега се сећа је да је ~~Нецад~~ био јако блед. Она не може да се сети колико је лица било са њима у аутомобилу. Сећа се да су били и у камиону са ~~Нецадом~~ када је ~~Нецад~~ покушавао да истера камион. И у том аутомобилу њу и ~~Низаму~~ су силовали и то за време док је ~~Нецад~~ покушавао да истера камион. Нису престајали. Не може да се сети колико је лица било у том моменту у аутомобилу. Објашњава да су јој груди набујале, јер јој је надошло млеко, а они су трпали руке и у томе уживали. Сећа се да је била једном у крилу и да су јој трпали руке у пределу вагине. У колима су били натрпани ко сардине, Низама је била такође поред ње, седела је. У једном моменту су седели, а у другом моменту су лежали преко њих. Било је језиво тесно, биле су повијене, глава није могла да се подигне. Наводи да се од тог момента више ничег не сећа. Не сећа се шта је било са ~~Нецадом~~, а ни са камионом.

Сведоку ~~Хиде~~ је предочен исказ сведока оштећене ~~Филипе~~ ~~Низаме~~ у делу, у коме је навела да када су их извели из куће и утерали у кабину

од камиона, да није било никаквих сексуалних напада према њој и према снаји. На овакво предочене наводе сведок Харијана је изјавила да се добро сећа да су јој гурали руке на начин како је то преходно објаснила. Поновила је да је из тог аутомобила видела свог супруга Н. у кабини од камиона који је покушавао да активира камион. Мисли да је са њом у том аутомобилу била и Низама, али напомиње да се не сећа свих дешавања у дворништу. Не сећа се да ли је уопште улазила у камион, само јој је у сећању тај њихов аутомобил у коме је било тог сексуалног контакта, и лежања по њима.

Тврди да су та лица њу у возилу брутално силовала, иживљавала се, а могуће је да се њена заова тога не сећа, јер је она тада била у шоку.

Сећа се да су се возили према граду, да су се зауставили пред једним кафићем и да је један изашао из возила. Кренули су према Брчком, аутомобил је био пун, а колико лица је било у аутомобилу то не може да определи. Сећа се да је у једном моменту једно лице рекло „тамо не смемо велика је контрола“, па су се зауставили поред пута где је био канал. Њих две су изашле из кола и ту су се измењали, не зна колико њих. Када би требало да наиђе неки ауто, наредили би им да се сагну. Свашта су им радили, сви су се измењали, сва четири или пет лица («није могао један да се мења»).

Остало јој је у сећању да је Н. у једном тренутку узела за руку и да су прешле преко пута. Н. ју је водила и дошле су до једне куће где је Н. рекла „ту нам је један пријатељ“. Човек им је отворио врата, био је изненађен када их је видео како су изгледале, питао их је шта се десило. Н. је нешто рекла, а жена им је донела кућне хаљине да се огрну. Ту су и преспавале. Сутрадан их је овај човек који их је примио, одвезао до њихове куће.

Оштећеној Харијани су предочени искази сведока оштећене Н. у делу у коме је навела да су ишле голе и босе до куће Тодоровић Досе. На овакво предочене наводе, оштећена Харијана је изјавила да се сећа да је у једном моменту била боса, да јој је било хладно и да су је ноге болеле, али се не сећа докле је ишла тако боса и да ли је поред ње у тим моментима био њен супруг Н. Истакла је да не може да повеже моменат када су поново биле у возилу. Тога се стварно не сећа, али зна да су неким возилом пролазили кроз град, да су стајли код кафића и да је једно лице кога не може да опише изашло из возила.

Од тих лица која су била у кући, и која су их малтретирала није препознала никога, али зна да је у разговору са Н. и једном приликом он рекао да је препознао једно лице јер је долазало то лице у њихову радњу. Претпоставља да је управо то лице довело ове остале у њихову кућу.

Наводи да и даље осећа последице свега тога што јој се издешавало. У почетку је избегавала лечење јер је мислила да ће све то превазићи, али је на крају разговарала са једним лекаром и њему је испричала све што се догодило.

Придружује се кривичном гоњењу и истиче одштетни захтев који није определила.

На главном претресу одржаном дана 17.10.2011. године суд је на основу члана 335 тада важећег ЗКП-а донео решење да се предузме истражна радња

препознавања оптужених од стране општећених [име] и [име] и [име] удате Franz. Истражна радња препознавања поверена је истражном судији Одељења за ратне злочине Вишег суда у Београду. Сведок [име] је том приликом препознао у трећој уведеној врети под редним бројем 4. опт. Ристић Алена.

Сведок општећена [име] удата Franz у другој уведеној врети за лица под редним бројем 2. и 3. је изјавила да је једно од тих лица сигурно било присутно. Под редним бројем 3. налазио се опт. Ђурђевић Зоран.

Сведок општећена [име] никога није препознала.

Анализом и оценом свих изведених доказа како појединачно тако и у вези са осталим изведеним доказима као и наводима одбране оптужених, суд је на основу начела слободног судијског уверења у оцени доказа о чињеницама сходно одредбама члана 16 и 419 ЗКП-а, нашао да су оптужени извршили описане радње у време на месту и на начин како је то наведено у изреци пресуде.

Из наредбе Окружног тужилаштва у Бијељини Кт.бр. 10/03 од 14.07.2009. године, утврђено је да је донета наредба о спровођењу истраге против Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана, Ристић Алена, Живковић Миодрага и Спасојевић Данила, због постојања основане сумње да су учинили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 КЗ СФРЈ у вези чл. 22 истог Закона.

Из оптужнице Окружног тужилаштва у Бијељини Кт.бр. 10/03 од 11.11.2009. године, утврђено је да је против Спасојевић Данила подигнута оптужница због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 КЗ СФРЈ у вези чл. 22 истог Закона.

Из замолнице за преузимање кривичног гоњења Министарства правде БиХ број 07-14-6-13210/09 од 04.12.2009. године утврђено је да је достављена замолница Окружног тужилаштва у Бијељини Кт.бр. 10/03 од 11.11.2009. године, за преузимање кривичног гоњења против окривљених Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена, сви држављани Републике Србије због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 КЗ СФРЈ у вези чл. 22 истог Закона.

Из поднеска Министарства правде Републике Србије број 713-04-11706 /2009 -08 од 09.12.2009. године утврђено је да је замолницу Министарство правде Босне и Херцеговине о уступању кривичног гоњења против Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана, Ристић Алена и Живковић Миодрага, проследило Тужилаштву за ратне злочине РС.

Одредбама члана 3 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано је да државни органи Републике Србије одређени овим Законом надлежни су за вођење поступка за кривична дела из члана 2 овог Закона која су извршена на територији бивше СФРЈ, без

обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се о тежком кршењу међународног хуманитарног права која су извршена на територији бивше Југославије од 01. Јануара 1991. године која су наведена у Статуту међународног кривичног суда за бившу Југославију. Сходно томе заснована је надлежност Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине за поступање у овом кривичном поступку.

Захтевом за спровођење истраге КТРЗ 7/10 од 01.09.2010. године, осим окр. Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена био је обухваћен и Живковић Миодраг звани «Мија» коме је решењем истражног судије Ки-По2 89/10 одређен притвор и расписана потерница 15.12.2010. године. Решењем истражног судије, Одељења за ратне злочине Ки.По2 89/2010 године у односу на окр. Живковић Миодрага раздвојен је поступак и прекинута истрага.

Из неправноснажне пресуде Окружног суда у Бијелини бр. 12 ОК 000 95509 К од 25.01.2012. године, утврђено је да је опт. Спасојевић Данило оглашен кривим да је као саизвршилац кршећи правила међународног права за време рата учинио убијање и силовање и проводио мере застрашивања над цивилним становништвом чиме је починио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона бивше СФРЈ у вези са чланом 22 истог Закона и да је осуђен на казну затвора у трајању од 9 година.

Да су оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Алена, након што им је у разговору у кафићу „Треф“, мештанин Спасојевић Данило рекао да у граду живи муслимански екстремиста ~~Андреј Данило~~, да набавља оружје за Муслимане и да у својој кући има оружја, постигли договор да оду до неговне куће, да би се затим заједно са окривљеним Живковић Миодрагом (против кога је поступак раздвојен), одвезли путничким возилом марке „Застава 128“ где им је Спасојевић Данило показао кућу ~~Андреј Данило~~, након чега су наоружани дугим ватреним оружјем и униформисани, сем Спасојевић Данила који је био у цивилној одећи, ушли у кућу, суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Опт. Јовић Драган у својој одбрани у истрази 17.01.2011. године наводи да су у кафићу «Треф» пили пиће он, Ђурђевић Зоран, Живковић Миодраг и Ристић Алена, да су Зоран и Миодраг разговарали са једним цивилом, за кога је чуо касније да се зове Данило. Данило им је рекао да иду да разоружају муслиманског екстремисту који продаје наоружање Муслиманима. У својој одбрани на главном претресу 04.07.2011. године наводи да су у кафићу «Треф» Зоран и Миодраг разговарали са једним цивилом, да му није познато о чему су причали, само је одједанпут речено да иду да врше претрес муслиманске куће и да узму оружје из разлога што човек продаје оружје муцахединима (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.07.2011. године, стр. 10/82). У даљем току саслушања наводи да су Данило и Миодраг рекли да треба да се изврши претрес куће где је екстремиста који је наоружавао муцахедине оружјем (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.07.2011. године, стр. 21/82).

Опт. Ђурђевић Зоран у својој одбрани у истрази 07.10.2010. наводи да је Јовић Драган у кафићу Треф чуо од неких момака да постоји Муслиман који има оружје и снабдева муслиманску војску и када се појавио Спасојевић Данило Јовић га је одредио да их одведе и покаже где се налази кућа тог Муслимана. На главном претресу од 04.07.2011. године мења одбрану и наводи да је управо Спасојевић Данило неке из њихове групе у кафићу «Треф» рекао «да тај Муслиман има наоружање и да снабдева друге Муслимане са оружјем» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.07.2011. године, стр 39/82). Даље објашњава да их је Спасојевић вероватно водио добровољно до куће [REDACTED], чим је то предложио.

Опт. Ристић Ален у својој одбрани на главном претресу 04.07.2011. године, наводи да је у кафић «Треф» дошао Данило кога он и Ђурђевић нису раније никада видели. Прикључио им се и њих петорица су седели заједно све време и причали. Том приликом није разговарао са Данилом. Опт. Јовић је од Спасојевић Данила сазнао за муслиманског фундаменталисту [REDACTED] који је имао већу количину оружја и снабдевао другу страну у сукобу. Након тога Данило их је довео до куће Авдић Рама. У кафићу није комуницирао са Данилом.

Пажљиво оцењујући одбране опт. Јовић Драгана, суд је прихватио одбране а у делу битних чињеница и околности и то да је био у кафићу «Треф» заједно са Ђурђевић Зораном, Ристић Аленом и Живковић Миодрагом и да је Данило рекао за муслиманског екстремисту који продаје оружје Муслиманима. Оваква одбрана поткрепљена је и са делом одбране опт. Ристић Алена који је тврдио да је критичном приликом био у кафићу Треф заједно са Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном и Живковић Миодрагом, да им се придружио Данило и да су њих петорица све време седели заједно и причали и да је Данило рекао за муслиманског фундаменталисту [REDACTED] да има већу количину оружја и снабдева другу страну у сукобу. Овакве одбране нису у противречности ни са одбраном опт. Ђурђевић Зорана дате на главном претресу 04.07.2011. у делу где тврди да је Спасојевић Данило рекао за Муслимана који има оружје и снабдева друге Муслимане. Суд је у овом делу одбране оптужених прихватио као уверљиве логиче и истините. Када се одбране оптужених Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена у овом делу доведу у везу са исказом сведока Спасојевић Данила датим у истрази Окружног тужилаштва у Бијељини у делу где је навео да је познавао породицу [REDACTED] и да је чак и долазио у њихову продавницу, а који исказ је суд у овом делу прихватио као истинит и логичан, јасно је, убедљиво и логично да је једино Спасојевић Данило било познато ко је [REDACTED], и где се налази његова кућа с обзиром да живи у Бијељини.

Оцењујући одбрану опт. Ђурђевић Зорана дату у истрази 07.10.2010. године у делу где наводи да је Јовић Драган у кафићу Треф чуо од неких момака да постоји Муслиман који има оружје и снабдева муслиманску војску и када се појавио Спасојевић Данило, Јовић га је одредио да их одведе и покаже где се налази кућа тог Муслимана, суд овакву одбрану није прихватио обзиром да је у

потпуности контрадикторна уверљивом, прецизном и ничим у сумњу доведеном одбраном опт Ђурђевић Зорана датом на главном претресу 04.07.2011. године, у делу где је био категоричан да је Спасојевић Данило у кафићу «Треф» рекао за Муелимана који има оружје и снабдева друге Муелимане са оружјем, а који исказ је прихватио као логичан и истинит. Одбрана опт. Ђурђевић Зорана да је Јовић чуо од неких момака, а не од Спасојевић Данила, је по оцени суда срачуната да евентуално помогне Спасојевић Данилу у избегавању кривичне одговорности.

С тим у вези суд је ценио и исказ сведока Спасојевић Данила у делу у којем је навео да је био присиљен од стране капетана Јовић Драгана и да је под претњом оружја морао да покаже кућу [REDACTED], па суд оцењује тврдње сведока у овом делу ирелевантним за утврђивање објективних околности које се односе на радње које су оптужени предузели и њихов однос према учињеним радњама.

Чињенице да су се оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален одвезли до куће [REDACTED], а којом приликом их је одвезао окр. Живковић Миодраг, те да када им је Спасојевић Данило показао кућу да су заједно и ушли у кућу, упућују на недвосмислен закључак суда да је између оптужених Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена постојао договор да оду до куће [REDACTED].

Суд је ценио исказ сведока Спасојевић Данила у делу у којем је навео да у кућу [REDACTED] није улазио па овакав исказ није прихватио налазећи да је неубедљив, неистинит и у супротности са одбранама опт. Јовић Драгана и опт. Ђурђевић Зорана који су сагласно потврдили у својим одбранама да је критичном приликом и Данило Спасојевић заједно са њима ушао у кућу, а које исказе је суд у овом делу прихватио као јасне, убедљиве и истините. Исказ сведока Спасојевић Данила у овом делу демантован је и исказима сведока оштећених Авдић Рама, Авдић Уроша, Авдић Насира и Авдић Насира који су били изричит да је поред четири наоружана униформисаниа лица у њихову кућу ушао и наоружан цивил, а које исказе је суд прихватио као убедљиве, јасне и логичне.

Да су до куће оштећеног [REDACTED] оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран, Ристић Ален, окр. Живковић Миодраг и Спасојевић Данило, управо дошли путничким возилом «Застава 128», суд је утврдио из следећих изведених доказа:

Из дела одбране опт. Јовић Драгана утврђено је да су до куће Авдић Рама кренули возилом «Застава» црвене боје, које је возио Живковић Миодраг.

Из исказа сведока Спасојевић Данила утврђено је да су до куће [REDACTED] дошли возилом марке «Застава 128» црвене боје.

Суд је одбрану опт. Јовић Драгана и исказ сведока Спасојевић Данила у овом делу прихватио као аутентичне и потврђене писменим доказима.

Панме, из путног листа који је важио у периоду од 08.06. до 30.06.1992. године, утврђено је да је војник Живковић Миодраг задужен са возилом «застава 128» регистарског броја МД 366-33, а из записника о увиђају Кри.бр. 94/92 од 15.06.1992. године утврђено је да се преко пута куће [REDACTED] у каналу налази управо путничко возило регистарских ознака МД 366-33, дакле возило са истим регистарским таблицама које је Живковић Миодраг у критичном периоду дужио.

Да су опт. Јовић Драган, Ђурђевић Зоран, Ристић Ален као и окр. Живковић Миодраг наоружани дугим ватреним оружјем и униформисани ушли у кућу тражећи оружје од Авдић Рама, на кад им је предато извршили претрес куће и одузели новац и накит суд је утврдио, оценом следећих изведених доказа:

Оптужени Ђурђевић Зоран и Ристић Ален у својим одбранама током овог кривичног поступка као и опт. Јовић Драган у својој одбрани из претходног поступка 17.01.2011. године, а и на главном претресу од 04.07.2011. године, наводе да су критичном приликом били наоружани аутоматским пушкама, као и окр. Живковић Миодраг да су били у маскирним униформама и да су сви заједно ушли у кућу [REDACTED]

Оштећена [REDACTED] наводи да је у кућу ушло пет наоружаних лица од којих је један био у цивилу, а сви остали су били у шареним маслинастим маскирним униформама, те да су имали реденике, бомбе и пушке, док је цивил имао само пушку. Оштећени [REDACTED] наводи да је у кућу ушло пет лица наоружаних дугим наоружањем, од којих је само један био у цивилу. Такође и оштећени [REDACTED] наводи да су се на вратима појавили наоружани, униформисани људи који су имали дуго наоружање њих 4-5, а један је био у цивилу. Оштећена [REDACTED] такође наводи да је видела петорицу наоружаних.

Стога из одбрана оптужених, које је суд прихватио као логичне и убедљиве у овом делу, а и потврђене сагласним исказима сведока оштећених [REDACTED], несумњиво је утврђено да су оптужени критичном приликом наоружани дугим ватреним оружјем и униформисани ушли у кућу Авдић Рама.

Са свега напред изнетог суд није прихватио одбрану опт. Јовић Драгана дату у претходном поступку 15.12.2010. године, у делу у којем је навео да није био наоружан нити је улазио у кућу [REDACTED], налазећи да је неубедљива, нелогична и срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Суд је ценио исказ сведока Спасојевић Данила у делу у којем је навео да није улазио у кућу [REDACTED] и да није био наоружан, да је са њим испред куће било и једно млађе лице, па овакав исказ није прихватио налазећи да је неубедљив, неистинит и у супротности са деловима одбране оптужених Јовић Драгана и Ђурђевић Зорана који су били изричитии да је Спасојевић Данило кога називају цивилом, критичном приликом био наоружан и да је заједно са њима

ушао у кућу [REDACTED] а које исказе је суд у овом делу прихватио као убедљиве и истините и потврђене са јасним и прецизним исказима оштећених који су тврдили да је критичном приликом у кућу ушао и један наоружан цивил. С тим у вези суд је ценио и тезу браниоца опт. Ристић Алена, адв. Брадић Зорана у делу у коме је навео да је Спасојевић Данило нагласно да је једно млађе лице било све време са њим испред куће Авдић Рама и да је то управо опт. Ристић Алена, те овакву тезу није прихватио јер је изведеним доказима несумњиво утврђено да је опт. Ристић Алена са оптуженима Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном и заједно са окр. Живковић Миодрагом и Спасојевић Данилом ушао у кућу [REDACTED]. На главном претресу одржаном дана 04.07.2011. године и сам опт. Ристић Алена био је изричит да је и он ушао у кућу [REDACTED], а који исказ је суд прихватио као уверљив и истинит.

С тим у вези суд није прихватио одбрану опт. Ристић Алена дату у истрази дана 18.01.2011. године, у делу где је навео да критичном приликом није био у Бијељини, налазећи да је неубедљива, неистинита и срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Суд је ценио одбрану опт. Ристић Алена у делу у којем је навео да Спасојевић Данило критичном приликом није улазио у кућу [REDACTED] да га не би укућани препознали, па без обзира што је у овом делу одбрана у складу са исказом сведока Спасојевић Данила, суд овакву одбрану није прихватио налазећи да је неискрена, неубедљива и у супротности са прихваћеним деловима одбране оптужених Јовић Драгана и Ђурђевић Зорана, који су били изричит да је Спасојевић Данило био у цивилу, наоружан када је ушао у кућу [REDACTED], као и прихваћеним деловима исказа оштећених [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] који су потврдили да је у њиховој кући био наоружан цивил, те је нашао да је оваква одбрана срачуната да помогне Спасојевић Данилу против кога се води поступак пред Окружним судом у Бијељини управо због овог кривично правног догађаја и који је неправноснажном пресудом Окружног суда у Бијељини осуђен на казну затвора у трајању од 9 година.

Из исказа оштећене [REDACTED] суд је на несумњив начин утврдио да су лица која су ушла у њихову кућу од њеног мужа тражила оружје и да им је предата ловачка пушка и два пиштоља за које је оштећени [REDACTED] имао дозволу, а истовремено им је и предат новац.

Из исказа сведока оштећеног [REDACTED] је утврђено да су у соби где је боравио, били и његова мајка и отац као и његов брат [REDACTED] и да су та лица од његовог оца тражили новац и оружје као и да су вршили претрес собе. Од оца су узели и оружни лист, а и предата су им два пиштоља и ловачка пушка.

И из исказа сведока [REDACTED] утврђено је да су лица која су ушла у кућу тражили оружје и паре и отац им је предао два пиштоља и ловачку пушку.

Такође и из сагласних исказа сведока оштећене [REDACTED] и [REDACTED] утврђено је да су лица која су ушла у кућу викала «дај паре, дај злато» и да су од свих и узели злато.

С тим у вези и из исказа сведока Спасојевић Данила суд је утврдио да су оптужени чим су ушли у кућу почели да траже оружје и да су изнели из куће пушку и два пиштоља, као и један аутомат, те је овакав исказ као убедљив и истинит прихватио јер је у складу и са одбранама оптужених и исказима оштећених.

Овакви искази сведока оштећених које је суд прихватио као убедљиве, јасне и истините у складу су и са деловима одбране оптужених Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена који су у својим сагласним одбранама навели да су вршили претрес куће, да су од ~~Авдић Нецада~~ узели оружје које је било у кући, да је том приликом узет новац и злато, а које исказе је у овом делу суд прихватио као логичне, истините и потврђене материјалним доказима: потврдом о привремено одузетим предметима и потврдом о враћеним предметима.

Наиме, из потврде о привремено одузетим предметима од 15.06.1992. године утврђено је да је од Ђурђевић Зорана одузета аутоматска пушка «Дрвена застава», модел М70 са дрвеним кундаком број 168310, пиштољ «Дрвена застава», калибра 9мм, фабричког броја 2014, златни ланчић са привеском – плочица, југословенски новац у износу од 395.000 динара, свежањ кључева са шест кључева и нож са компасом «Рамбо нож».

Из потврде о враћеним предметима СЈБ Бијељина од 16.6.1992. године утврђено је да су службена лица извршила предају предмета које потичу од кривичног дела власнику ~~Авдић Нецада~~ и то: југословенског новца у износу од 395.000 динара и 400 ДМ, једна златна бурма, један златни прстен са црним каменом који је оивичен белим каменчићима, возачка дозвола и лична карта Авдић Нецада.

Суд је ценио одбрану опт. Ристић Алена да је поступао по наређењима његовог претпостављеног, оптуженог Јовић Драгана, да се плашио да одбије било какво наређење и да је до куће оштећеног ~~Авдић Нецада~~ дошао из страха, те суд одбрану у овом делу није прихватио јер нема доказа о томе да је опт. Јовић Драган критичном приликом издавао наређења, те је оваква одбрана по налажењу суда срачуната на умањење кривичне одговорности.

Уколико би суд и прихватио одбрану опт. Ристић Алена да је поступао по наређењима опт. Јовић Драгана, да се плашио да одбије наређења и да је до куће ~~Авдић Нецада~~ дошао из страха, суд налази да и у том случају нема доказа о томе да су наређења била пропраћена претњама које би довеле до принуде.

Да су оштећене ~~Авдић Нецада и Урош~~ морале са себе да скину сву одећу, суд је утврдио из сагласних властитих исказа оштећених ~~Нина~~ и ~~Урош~~, које су биле категоричне да им је речено да се скину, а чије исказе је суд прихватио као убедљиве и истините. С тим у вези и из исказа сведока оштећеног ~~Хурема Авдић~~ (стр.3 записника о испитивању сведока од 29.03.2011. године, Ки.По2 89/2010), суд је на несумњив начин утврдио да су

оштећене [██████████] морале да се скину и то у његовом присуству, као и у присуству [██████████]. Описујући догађај у кући када су ушли оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален заједно са окр. Живковић Миодрагом и Спасојевић Данилом, оштећена Низама је навела «шта смо могли када су били наоружани, шта сам могла да радим», те је несумњиво утврђена чињеница да су тако наоружани искористивши ситуацију своје доминантности и моћи, а њихове беспомоћности, принудили да са себе скину сву одећу.

Да су оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален заједно са окр. Живковић Миодрагом у ходнику и у суседној просторији над њима наизменично вршили силовање и противприродни блуд, суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Оштећена [██████████] наводи да су критичне ноћи када су како она каже «петорица наоружаних упали у кућу, викали, урлали, псовали, дај оружје, дај паре», убацили их у собу и њој и снахи [██████████] рекли да се скину. Не може да се сети колико је лица силовало, само зна да су се мењали, да су је силовали и од напред и одпозади и у том страху није могла «регистровати» те људе, није могла да им гледа у лице да види ко су. Вређали су их, били су груби, били су зли. Поред задовољавања сексуалним полним путем, како она каже, «нагонили су их» и стављали су им своје полне органе уста и тако се задовољавали. Радиле су шта су хтели, смењивали су се, није имала снаге да се отима, а имали су и оружје: »Шта смо могли када су имали оружје, шта сам могла да радим» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 17.10.2011. године, стр 31).

Оштећена [██████████] која се само четири дана пре критичног догађаја породила, наводи да док се њена беба налазила у соби критичне ноћи на улазна врата куће четири-пет лица су лупала, страшно викала. Није било струје, ушли су у кућу, растрчали по ходнику. У њих практично није ни гледала пошто су били у шоку, једноставно су се предали и у глави јој је било да су дошли да их убију. Викали су «дај паре, дај злато», рекли су им да се скину, водили је нас на ходник па у собу, биле су голе, један од њих је рекао да стави полни орган у уста а други је одпозади силовао. Био је потпуни однос, мисли да су се сви измењали, не сећа се ни [██████████] да је била поред ње, сва ова силовања дешавала су се и на ходнику и у собома, где је било слободно, сваки ћошак су искористили, не сећа се да ли је неко од тих лица која су упала у њихову кућу на себи имао било шта карактеристично, тога и не жели да се сети, не сећа се ни ко је како био обучен, да ли је био у цивилу или униформи, али се само сећа да су били наоружани те стога и није могла никако да се супротстави тим лицима.

Ценећи сагласне исказе оштећених [██████████] и [██████████] у делу где наводе да су их наизменично силовали и стављали им полне органе у уста у ноћи 14.06.1992. године када су у кућу ушла пет лица, те исказ оштећене [██████████] у делу где наводи да мисли да су је сви силовали и да су се сви смењивали, суд је овакве исказе прихватио као веродостојне, поуздане, убедљиве и истините. Када се овакви искази оштећених доведу и у везу са одбранама оптужених Јовић

Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена који не споре да су критичном приликом наоружани заједно са окр. Живковић Миодрагом ушли у кућу [REDACTED]. Јасно је и логично да оштећене управо говоре о њима као лицима која су их наизменично силовала, не издвајајући посебно ниједно лице.

Суд је пажљиво ценио и одбране оптужених и то:

опт. Јовић Драган у делу где је навео да се окр. Миодраг Живковић хвалио да је имао однос са породиљом, а да је Зоран Ђурђевић имао сексуални однос у анални отвор, у уста, чмар и вагину и то са другом женом;

затим одбрану опт. Зорана Ђурђевића у делу где наводи да је видео да је опт. Јовић Драган једну девојку која се скоро породила дирао по вагини и да је она имала крварење.

Када се овакве одбране доведу у везу са, од стране суда прихваћеним уверљивим и упечатљивим исказима сведока оштећених, [REDACTED] који су тврдили да је оштећена [REDACTED] гола ушла у собу јер је крварила, након чега су је поново одвели и са исказом оштећеног [REDACTED] у делу где наводи, да када су његову сестру и снају довели у собу иако је био 13-годишњак могао је да закључи шта су им у тој соби радили, јер је чуо какви су звукови допирали оданде;

те одбрану опт. Ристић Алена у делу где наводи да су две жене силоване, да му је познато да је Мија са врата одвео једну девојку, а да је Ђурђевић заједно са Мијом ушао у исту собу са две девојке.

Доводећи све напред наведене исказе у везу са категоричним и од суда прихваћеним исказима оштећених [REDACTED], да су наизменично силоване и да су им стављали своје полне органе у уста, суд је несумњиво утврдио да су управо сви оптужени и то Јовић Драган, Ђурђевић Зоран, Ристић Алена заједно са окр. Живковић Миодрагом, у кући и то, у ходнику и у суседној просторији над њима вршили силовања и противприродни блуд.

Стим у вези и из исказа сведока оштећеног [REDACTED] утврђено је да у тренутку када он види своју супругу [REDACTED] у ходнику, лице у униформи које има браду и кога зову «капетан» малтретира његову супругу, силује је на различите начине, а то лице и препознаје на фотографији која у списима носи ознаку број 5. А опт. Јовић Драган и признаје да је управо он на фотографији број 5.

Из исказа сведока оштећене [REDACTED] је утврђено да је у једном тренутку видела једно лице које је гурнуло њену снаху [REDACTED] у хошак ходника и стало изнад ње и да је чула плач.

Суд је овакве категоричне исказе сведока оштећених [REDACTED] прихватио као убедљиве и истините, а при том је имао у виду да је и могућност њиховог запажања појединих збивања након упада оптужених у кућу, зависила не само о њиховим субјективним особинама него и о томе где су се налазили, јесу ли имали могућност уопште видети све радње које су поједини оптужени предузимали.

Оцењујући одбране оптужених Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена у делу где наводе да нису силовали и вршили противприродни блуд над оштећенима [имена], суд овакве одбране није прихватио јер су демантовани исказима оштећених који су јасно, убедљиво и потресно објасниле догађај када су силоване и када је над њима вршен противприродни блуд од стране лица која су критичном приликом ушла у њихову кућу. А у њихову кућу, изведеним доказима несумњиво је утврђено да су ушли управо овде оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран, Ристић Алена, заједно са окр. Живковић Миодрагом.

Ово тим пре што су искази оштећених пре свега [имена] у погледу начина извршења и предузетих радњи фактички поткрепљени одбранама оптужених који иако су покушали да одговорност за своја дела пребаце један на другог, не споре да се силовање и противприродни блуд над оштећенима [имена] десило, због чега суд несумњиво закључује да су силовања и противприродни блуд над [имена] вршили опт. Јовић Драган, опт. Ђурђевић Зоран и опт. Ристић Алена заједно са окр. Живковић Миодрагом, односно како је оштећена [имена] рекла «мисли да су се сви измењали», а оштећена Низама не може да се сети колико лица је силовало, али зна да су се мењали, а поред сексуалног задовољавања полним путем нагонили су их и стављали им свој полни орган у уста и тако се задовољавали. Нису имале снаге да се отимају а они су радили шта су хтели.

Суд је ценио одбрану оптуженог Јовић Драгана у делу где наводи да критичном приликом ниједну жену није силовао, те овакву одбрану није прихватио налазећи да је неистинита, неубудљива и срачуната на избегавање кривичне одговорности. Наиме, оваква одбрана опт. Јовић Драгана демантована је и исказом сведока оштећеног [имена] који је био категоричан да је у кући и то у ходнику, управо видео лице које је његову супругу [имена] силовало. То лице је назвао «капетан», а и препознао га је и на фотографији број 5.

Суд је ценио одбрану оптуженог Јовић Драгана у делу где је тврдио да није био никакав капетан, али налази да та чињеница и није од значаја и није била предмет утврђивања током поступка. Из делова одбрана опт. Ђурђевић Зорана и опт. Ристић Алена суд је утврдио да су оптуженог Јовић Драгана ословљавали са «капетан», а које одбране је суд у овом делу прихватио као веродостојне и истините.

Са свега напред изнетог суд је несумњиво утврдио да су опт. Низама и [имена] силоване и да су над њима вршене недозвољене полне радње – противприродни блуд стављањем полних органа у уста. Силовање и противприродни блуд учињен је над оштећенима под околностима које значе принуду.

Искази оштећених поткрепљени су и материјалним доказима и то извештајем о гинеколошком прегледу и прегледу вагиналног секрета ~~Авдић~~ ~~Хидраше и Шехме~~ од 15.06.1992. године, те налазом и мишљењем судског вештака др Ђорђа Алемпијевића о чему ће бити детаљније речи у наставку пресуде.

Да је опт. Јовић Драган лишио живота оштећеног Авдић Раму на тај начин што му је ставио цев аутоматске пушке у уста и извршио опаљење суд је утврдио из сагласних исказа оштећених ~~Авдић Фатма и Мурема~~ као непосредних очевидаца, прихваћеног дела одбране опт. Ђурђевић Зорана, као и из налаза и мишљења обдуцента др Видака Симића и судског вештака др Ђорђа Алемпијевића, записника о ексхумацији у оквиру кога је извршен преглед и анализа коштаных остатака пок. ~~Авдић Раму~~ као и на основу писмених доказа.

Наиме, из исказа сведока оштећених ~~Авдић Фатма и Авдић Мурема~~ који су сагласни у погледу одлучних чињеница, утврђено је да су се заједно са ~~Авдић Раму~~ налазили у истој соби, да је опт. Јовић Драган лишио живота ~~Авдић Раму~~ на тај начин што је цев аутоматске пушке ставио оштећеном у уста и извршио опаљење.

Тако је из исказа оштећене ~~Авдић Фатма~~ утврђено да је она гледала како је један који је био са њима у соби, цев аутоматске пушке ставио у уста супругу ~~Раму~~ затим испалио један метак након чега је он одмах пао и преминуо. Лице које је пуцало у ~~Раму~~ је имао око 30 година, био је висок и имао је браду.

Из исказа оштећеног ~~Хидраше Авдића~~ је утврђено да је запамтио једно лице које се највише истицало, а за кога је касније сазнао да се зове «Јовић». Наиме како је описао, то лице је имало браду, неке ознаке-траке на руци. Управо он је у једном моменту његовом оцу ~~Авдић Раму~~ ставио цев-пушке у уста и извршио опаљење. Његов отац је пао на сто који се налазио у соби.

Категоричне исказе сведока оштећених ~~Авдић Фатма и Авдић Мурема~~, суд је прихватио као упечатљиве, убедљиве и истините, а потврђене су и прихваћеним делом одбране опт. Ђурђевић Зорана који у вези убиства ~~Авдић Раму~~ има посредна сазнања јер се налазио у суседној просторији где се налазила породиља са бебом и није видео убиство већ када је питао опт. Јовић Драгана шта се десило и ко је пуцао, опт. Јовић Драган је рекао «ја пуцао Муслиману - балији у уста». При овој тврдњи остао је и приликом суочења са опт. Јовић Драганом. Такође и из дела одбране опт. Ристић Алена коју је суд прихватио као јасну, убедљиву и истиниту, утврђено је да је опт. Јовић Драган рекао да је убио ~~Авдић Раму~~ и да му је пуцао у уста (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.07.2011. године, стр.61/82).

Из исказа сведока оштећеног ~~Чекановић Јовић~~ утврђено је да је критичном приликом и он био у соби, али да је леђима био окренут и није могао видети сам чин убиства ~~Авдић Раму~~, а који исказ је суд прихватио као јасан и истинит.

Исказе сведока оштећених [REDACTED] и [REDACTED] суд је прихватио као веродостојне и истините имајући у виду да је логично, животно и прихватљиво да управо оштећена [REDACTED] најверније опише као упечатљив догађај којом приликом је убијен њен супруг, и да оштећени [REDACTED] који је у то време имао само 13 година, усмери пажњу и упамти лице које лишава живота његовог оца.

Испитани сведоци, сваки од њих, из своје перспективе и у границама својих перцепција описује чињенични догађај.

Искази сведока оштећених у складу су и са материјалним доказима записником о увиђају, изводом из матичне књиге умрлих, записником о ексхумацији, фотодокументацијом, налазима и мишљењима судских вештака.

Из записника о увиђају сачињеног од стране истражног судије Основног суда у Бијељини Кри.бр. 94/92 од 15.06.1992. године, утврђено је да је у ноћи 14.06.1992. године око 22,30 часова у својој кући у Бијељини [REDACTED] опљачкан и убијен. Кућа [REDACTED] налази се у Бијељини, у ул. Омладинских ратних бригада – Ново насеље бб и до куће се долази макадамским путем поред канала. Приземни део куће користи се као пословни простор и у истом је приватно трговинско предузеће мешовите робе. На спрат куће долази се спољним степеницама. У дневној соби испред регала је сто на коме лежи погинули [REDACTED] са ногама на патосу обучен у панталоне, кошуљу и чарапе на ногама. Гледано од улазних врата у правцу места где је Авдић затечен мртав у горњем левом крају регала види се окрзнуће врата ормара са пробушеном рупом и зрном од испаљеног метка. У свим просторијама извршено је претурање ствари. Преко пута дворишта куће [REDACTED] у каналу налази се путничко возило «Застава Југо» регистарске ознаке МД 366-33 и камион настрадалог [REDACTED] регистарске ознаке БН 363-94.

Из извода из матичне књиге умрлих општине Бијељина БиХ број 02/8-202-1-1533/2009 од 20.08.2009. године, утврђено је да је као датум и место смрти Авдић Раме уписан 14. јун 1992. године у 22,30 часова-Бијељина

Из записника о ексхумацији број 10-02/1-230-713/09 од 19.09.2011. године утврђено је да је 14.09.2011. године извршена ексхумација и обдукција посмртних остатака [REDACTED] на гробљу „Пилакуша“, насеље Томбак у Бијељини. На дубини од око 1 метра пронађени су посмртни остаци – скелет [REDACTED] којом приликом је на лицу места од стране др Видака Симића извршен преглед и анализа, а место је крим технички обрађено. Лице места је фотографисано, о чему је сачињена фотодокументација која представља саставни део записника.

Из налаза и мишљења обдуцента др Видака Симића бр.О 72/11 од 14.09.2011. године, који је исправљен 14.11.2011. године утолико што уместо

речи „попречни цртасти прелом свода усне шупљине“ треба да стоји „попречни цртасти прелом свода усне шупљине“, а у осталом делу налаз је остао непромењен, утврђено је да је прегледом коштаних остатака установљено да су сви коштани остаци ексхумирани. При прегледу и анализи коштаних остатака утврђено је да су коштани остаци у великој мери иструлили због протекла времена, киселости и влажности земљишта. Исти припадају мушкој особи. Приликом прегледа посебна пажња је обраћена на регију главе и врата. Анализом костију лобање утврђен је прелом десне јагодичне кости, попречни цртасти прелом свода усне шупљине и попречни цртасти прелом спољног слоја кости доње вилице са унутрашње стране. Друге повреде на костима лобање и вратног дела кичменог стуба нису виђене, а на осталим костима нису виђене повреде нити преломи као ни патолошко анатомске промене. Анализом коштаних остатака нису виђени трагови дејства зрна испаленог из ручног ватреног оружја. Висина покојника би према „валцхеровом“ прорачуну била између 165 и 170 цм. На основу нађених повреда мишљење је да су коштани остаци комплетни и да су у великој мери иструлили, као и да на њима нису нађени директни знаци дејства зрна испаленог из ручног ватреног оружја. Прелом десне јагодичне кости је последица дејства замахнутог тупо тврдог предмета, или снажно замахнуте песнице од стране друге особе. Нађени цртасти преломи свода уста и доње вилице могли би се повезати са дејством барутних гасова приликом опаљења. Могуће је да је испалено зрно имало путању из уста кроз мека ткива усне шупљине и мека ткива врата. Могући смер испаленог зрна под условом да се догађај десио онако како то изјављује син покојника био би од напред ка назад скоро паралелан са подлогом и лако са лева и удесно. Из горе наведених разлога особа која је испалила хитац би требала бити нешто виша од покојника.

Судски вештак др Ђорђе Алемпијевић налаз и мишљење дао је на основу увида у списе предмета и то записника о ексхумацији посмртних остатака ~~Александар~~ ~~Вучић~~ од 19.09.2011. године, налаза и мишљења обдуцента др Видака Симића од 14.09.2011. године, као и фотодокументације број 58/11 од 20.09.2011. године. Приликом давања писменог налаза и мишљења вештак није имао у виду исправку штампарске грешке у налазу и мишљењу др Видака Симића достављену овоме суду 14.11.2011. године, али је додатна објашњења како свог налаза тако и додатног извештаја од 14.11.2011. године, дао на главном претресу од 16.11.2011. године.

Из писменог налаза и мишљења судског вештака утврђено је, да су ексхумирани посмртни остаци у потпуности скелетизовани, без остатака меких ткива. Нема детаљних описа особености скелета главе (лобање и лица), нити појединачних вратних пршљенова, али је установљено: – прелом десне јагодичне кости који није детаљније описан и за који је у мишљењу наведено како је последица дејства замахнутог тупо тврдог предмета или замахнуте песнице од стране друге особе. Ова повреда је уочљива у приложеној фотодокументацији и то као недостатак дела тела десне јагодичне кости и предњег дела десног јагодичног лука, равне, као и пресечене слободне површине на присутном делу

јагодичне кости; даље је установљен попречни цртасти прелом свода ушне дупљине, али остаје нејасно на који прелом овај опис се односи, обзиром да је ушна дупља смештена унутар лобањске дупље, а да лобањска дупља није отворена приликом прегледа ексхумираних посмртних остатака; установљени су и преломи костију лица за које је закључено да би могле бити повезане са дејством барутних гасова приликом спаљевања и то попречни цртасти прелом спољашњег слоја кости доње вилице са унутрашње стране.

Даље из мишљења судског вештака утврђено је да прегледом ексхумираних посмртних остатака оштећеног ~~Александар Десић~~ нису записнички констатована било каква оштећења на скелету за које би се поуздано могло утврдити да су настала као последица дејства пројектила испаленог из ручног ватреног оружја. Изглед и карактер оштећења десне јагодичне кости и десног јагодичног лука, како је то приказано у фотодокументацији, упућује на закључак да је до ове повреде кости – „одсецања“ могло доћи при ексхумацији током откопавања гробног места, с обзиром на изглед површине присутног дела јагодичне кости и опште стање скелетних остатака који су провели у земљи готово две деценије. На основу врсте и локализације констатованих прелома костију лица – тврдог непца и доње виличне кости, а у одсуству других оштећења скелета главе са изузетком десне јагодичне кости и десног јагодичног лука закључује се да су исти могли настати услед дејства барутне експлозије при спаљевању пројектила из ручног ватреног оружја, чија су се уста цеви у моменту спаљевања налазила у усној дупљи оштећеног ~~Александар Десић~~. Другим речима, констатовани преломи могли су бити у вези са устрелином усне дупље из непосредне близине. С обзиром на претходно наведено не може се искључити могућност да је критичном приликом оштећени сада покојни ~~Александар Десић~~ задобио устрелину главе и врата са улазним отвором у усној дупљи, на задњем зиду средњег спрата ждрела, било улево или удесно од кичменог стуба, нији се канал пружао кроз мека ткива врата у нивоу између левих или десних бочних наставака првог и другог, или другог и трећег вратног пршљена до излазне ране која се могла налазити у одговарајућем делу шијног предела, а на чије постојање указују и саслушани сведоци. Према томе, основни правац канала ове устрелине могао је бити од напред уназад. Рана – устрелина са улазним отвором у усној дупљи, на задњем зиду средњег спрата ждрела и каналом кроз мека ткива врата могло је довести до наступања смртног исхода. Наиме, у склопу овог канала ове ране могло је доћи до повређивања кичмене (вертебралне) артерије, са следственим губитком крви и могуће угушењем због удисања крви, али и до индиректног повређивања – нагњечења почетног дела вратног дела кичмене мождине услед динамичког дејства пројектила испаленог из ручног ватреног оружја са следственим тешким поремећајем дисања.

На главном претресу од 16.11.2011. године је прво прокоментарисао корекцију обдукционог записника коју је радио његов колега Видак Симић из кога је видљиво да је др Видак Симић начинио пропуст омашком коментаришући прелом на усној дупљи, односно на усној дупљи. Дакле, у односу на ову промену, односно корекцију др Ђорђе Алемпијевић је навео да практично нема измена у његовом претходном датом налазу и мишљењу, а што је он коментарисао и у закључку налаза и мишљења, где је практично изразио

сумњу како је до прелома дошло, односно како је прелом дијагностификован без отварања лобање.

Судски вештак др Ђорђе Алемшијевић је на главном претресу да би појаснио путању кретања пројектила код покојног ~~Александар Деме~~ искористио скелет, а који имају институције за судску медицину, на тај начин што је провукао жичану сонду која би требала да симулира правац канала устрелине, кроз уста између две виличне кости и поред вратног дела кичменог стуба. Све што је напред описано је видљиво и на фотографијама које је начинио из различитих пројекција, из чега произилази да је описани правац канала устрелине могућ, а да при томе не дође до повреде коштаног ткива вратних пршљенова. Описујући надаље шта се налази на фотографијама, вештак је навео да се ради о људској лобањи са неколико почетних вратних пршљенова и то горњих, а да је жичана сонда провучена између две вилице једним крајем, а другим крајем се налази у слободном простору, пролазећи у поље од вратног дела кичменог стуба. Дакле, сонда улази са једне стране кроз уста, пролази кроз простор усне дупље тако да ако је до опаљења дошло, а да су се уста цеви налазила у предворју усне дупље, при чему треба имати у виду да је оштећени био безуб, дакле није могло доћи до повреде зуба, а констатација да је био безуб произилази из налаза приликом ексхумације, где се види да су ти зуби изгубљени заживотно, овај други део канала је могао проћи у поље кичменог стуба, а да при томе не доведе до повреде самог коштаног ткива.

На посебно питање да ли су повреде на глави код покојног ~~Александар Деме~~, а које су констатоване, могле настати услед пада ~~Александар Деме~~ након испалењеног хица, вештак је објаснио да када се погледа фотографија 19 која је направљена приликом ексхумације, видљиво је да је површина јагодичне кости буквално одсечена, што може да буде артефакт приликом ексхумације јер преломи обично не дају такав изглед тих површина места одвајања. Дакле, површина је јако одсечена, релативно је шира и потпуно је заравњена. Вештак наводи да је његово мишљење да је механизам настанка коштаног оштећења такав, али то не искључује могућност да је оштећени након догађаја и повређивања из ватреног оружја пао лицем, али он том приликом није морао задобити прелом кости. Могао је имати повреде меких ткива јер изглед и карактер поменутог прелома управо указује на механизам који је истакао у свом писаном налазу. Вештак закључује поново да не искључује могућност да је ~~Александар Деме~~ пао лицем и да је евентуално задобио повреду меких ткива, али не и повреду у виду прелома кости јер изглед прелома не указује на такав механизам, већ више указује да је настао приликом ексхумације, односно да се ради о ненамерном оштећењу насталом приликом ексхумације.

Вештак даље наводи да су се уста цеви ватреног оружја вероватно налазила у зони уста, јер постоје преломи на тврдом непцу и прелом доње виличне кости који се могу објаснити једино дејством барутне експлозије. Уколико би уста цеви била одмакнута на неко растојање изван усне дупље, чак и под претпоставком да је оштећени у моменту испалења држао уста отворена, из било ког разлога, не би се могло објаснити како су ови преломи настали, зато што барутна експлозија просто не би могла да допре до простора усне шупљине и да делује унутра. Да је цев била неколико сантиметара испред уста, оно што би

било логично за очекивати јесте да би елементи барутне експлозије деловали споља на мека ткива усана. Вепак закључује да је у конкретном случају до опаљења спорног пројектила дошло или на начин како је то описао, стим што не може да искључи апсолутно могућност да су се уста цеви налазила у не посредној близини усне, на растојању један до два сантиметра, али је ова могућност мање вероватна из разлога што би том приликом остали елементи барутне експлозије на уснама, а нема описа таквих промена од лица која су видела леш непосредно након повређивања и пре сахрањивања. Већа растојања од један до два сантиметра се практично искључују.

Суд је у потпуности прихватио као стручан и аргументован налаз судског вештака, као и исказ судског вештака на главном претресу обзиром да је јасан, логичан и дат по правилима струке.

Суд је ценио одбрану опт. Јовић Драгана дату у истрази 17.01.2011. године као и на главном претресу 04.07.2011. године, у виду делимичног признања да је критичном приликом *лишио живота* [REDACTED], те је овакву одбрану прихватио као јасну, убедљиву и у складу са одбранама оптужених Ђурђевић Зорана и Ристић Алена, а и поткрепљену исказима сведока оштећених [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], које је суд прихватио као јасне, убедљиве и истините. Стим у вези суд је имао у виду и да су оштећени [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] на фотографији број 5 (опт. Јовић Драган) препознали опт. Јовић Драгана, односно како је оштећена [REDACTED] изјавила да јој личи на оног који је убио њеног супруга, а оштећени [REDACTED] [REDACTED] такође навео да мисли да је на фотографији број 5 (опт. Јовић Драган) лице које је убило његовог оца.

Са свега изнетог суд није прихватио одбрану опт. Јовић Драгана дату у истрази 15.12.2010. године, у делу у којем је тврдио да није лишио живота [REDACTED] [REDACTED], налазећи да је неискрена, неубедљива и усмерена у правцу избегавања кривичне одговорности.

Онај део одбране где негира да је оштећеног [REDACTED] [REDACTED] лишио живота на начин да је ставио цев аутоматске пушке у уста и извршио опаљење, као и да је у моменту када је пуцао у [REDACTED] од њега био удаљен једно два метра, суд није прихватио јер је у супротности са исказима испитаних сведока оштећених [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] који су непосредни очевици догађаја и који су у потпуности сагласни у наводима да су видели како опт. Јовић Драган ставља цев пушке у уста оштећеног [REDACTED], а одбрана у овом делу демантована је и налазом и мишљењем судског вештака др Ђорђа Алемпијевића, из којег је утврђено да су се уста цеви вероватно налазила у зони уста јер постоје преломи на тврдом непцу и прелом доњовиличне кости који се могу објаснити једино дејством барутне експлозије због чега већа растојања од један до два сантиметра уста цеви од зоне уста практично искључују јер се не би могло објаснити постизање притиска елемената барутне експлозије у устима које је довело у конкретном случају до настанка прелома доњовиличне кости тврдог непца које су констатовани приликом прегледа ексхумираних посмртних остатака.

Суд је ценно одбрану опт. Јовић Драгана у делу у коме је навео да је пуцао у *самоодбрани*, на овакву одбрану није прихватио налазећи да није поткрепљена ниједним доказом и као таква срачуната на умањење кривичне одговорности.

Суд се није посебно упунтао у тврдње сведока ~~Стејић Раму~~ да је приликом спремања тела за сахрану приметио да су ~~Авдић Раму~~ сви зуби били читави, јер исте нису од значаја код недвосмисленог, јасног и стручног налаза судског вештака др Ђорђа Алемнијевића који је констатовао да је оштећени био безуб, а да је био безуб констатовано је управо на основу налаза приликом ексхумације где се види да су ти зуби изгубљени заживотно (транскрипт аудио записа са главног претреса од 16.11.2011. године, стр.4/19).

Са свега изнетог суд је на несумњив начин утврдио да је опт. Јовић Драган лишио живота Авдић Раму на начин како је то и описано у изреци пресуде.

Да су оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран, Ристић Ален заједно са Спасојевић Данилом и окривљеним Живковић Миодрагом напустили кућу, да су у дворишту у возилу којим су оптужени дошли, силовали оштећену ~~Авдић~~ ~~Џафрету~~, те да су потом потерали испред себе оштећену ~~Авдић~~ ~~Низаму~~ и оштећену ~~Авдић~~ ~~Џафрету~~ кроз град голе и босе, као и ~~Авдић~~ ~~Нецад~~ који је био обучен, да им покажу ко има возило у комшилуку, суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Оштећена ~~Авдић~~ ~~Џафрету~~ наводи да су њу и Низаму након изласка из куће у дворишту увели у како каже «њихов» аутомобил голе и босе. Сећа се да су хтели да узму камион, али нису успели. Објашњава да је том приликом први пут видела ~~Нецад~~ који је покушавао да истера камион. Добро се сећа да је Нецад био блед. Не може да се сети колико је лица тада било у аутомобилу са њом и ~~Низаму~~. Сећа се и да су нека лица била и са ~~Нецадом~~ у камиону. У аутомобилу су и њу и Низаму силовали и то за време док је њен супруг ~~Нецад~~ покушавао да истера камион. Нису престајали. Не сећа се колико је лица било у аутомобилу. Само зна да су је брутално силовали у «њиховом» аутомобилу и да су се иживљавали.

Суд је оцењујући исказ оштећене ~~Џафрету~~ ~~Авдић~~ у делу где категорично тврди да је силована, у како она каже «њиховом» аутомобилу, у аутомобилу којим су њих четири до пет лица дошла до њихове куће, а који се налазио у дворишту, на несумњив начин закључио да су је силовали управо оптужени Јовић Драган, Ристић Ален, Ђурђевић Зоран заједно са окр. Живковић Миодрагом.

Овакав исказ оштећене ~~Џафрету~~ ~~Авдић~~ суд је прихватио као јасан и упечатљив нарочито због чињенице да је оштећена и поред траума које је преживела након дугог низа година од тада први пут дала исказ којим је врло

уверљиво описала начин на који је силована у аутомобилу оптужених, тако је категорично и убедљиво описала и детаље да из «њиховог» аутомобила у којем су је силовали први пут види супруга ~~Цињеница~~ у кабини камиона који покушава да активира камион и који је био страшно блед, те да су јој груди набујале, да јој је млеко надошло а они су трпали руке и уживали, било је језиво тесно, били су повијени, глава није могла да се подигне, била је једном у крилу и трпали су јој руке доле у пределу вагине. Овакав исказ оштећене ~~Ујдрена~~ суд је прихватио као уверљив, упечатљив и истинит, не доводећи ни у једном тренутку у сумњу или у питање чињеницу да се описани догађај у дворишту у возилу којим су окривљени дошли заиста и десио, због чега је овај исказ у овом делу веродостојан и поуздан.

Ово тим пре што је оштећеној ~~Ујдрена~~ и поред тога што јој је предочено да је оштећена Низама навела да су након изласка из куће обе утеране у кабину камиона и да у камиону није било сексуалних напада, оштећена ~~Ујдрена~~ је изричито не одступајући тврдила да се не сећа да је улазила у камион и да јој је једино у сећању тај аутомобил, «њихов» аутомобил у којем су је силовали.

Суд је имао у виду и да је кривично дело извршено пре 19 година, те да је потпуно прихватљиво и разумљиво да након дужег временског периода је немогуће очекивати да о појединостима догађаја исказују на потпуно сагласан начин. По напуштању суда управо би у високој мери сагласни искази упућивали на чињеницу да су оштећене усклађивале исказе за потребе поступка.

Чињеница и да сведок може заборавити неке детаље самог догађаја често је последица претрпљених траума и протека времена, али она не значи да је услед тога цео исказ непоуздан.

Ценећи исказе оштећених ~~Ујдрена~~ и ~~Низаме Арауџ~~ у овом делу могу се уочити разлике у исказима између оштећених, али све то не може утицати на то да суд између два исказа који нису у потпуности подударни не изабере онај који му се оправдано учини веродостојнијим и јаснијим, као што је случај управо са исказима оштећене ~~Ујдрена~~ која је категорична да је како каже у «њиховом» аутомобилу силована. Говорећи о «њиховом» аутомобилу у дворишту, несумњиво је утврђено изведеним доказима да је управо реч о аутомобилу којим су овде оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален заједно са окр. Живковић Миодрагом и Спасојевић Данилом, дошли до куће ~~Арауџ~~.

Суд не искључује могућност да је и оштећена ~~Ујдрена~~ заједно са ~~Низаме~~ била уведена у камион у неком моменту како то наводе ~~Низаме~~ и ~~Цињеница~~ оптужени, али је нашао да то није од утицаја нити доводи у питање утврђено чињенично стање.

Да су оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран, Ристић Ален заједно са окр. Живковић Миодрагом и Спасојевић Данилом, потерали кроз град оштећене ~~Цињеница~~ и ~~Ујдрена~~ голе и босе и да су оптужени ушли у кућу ~~Тодоровић~~ у

ул. Тузланска цеста бб, у и од исте одузели новац, накит, кључеве од возила и возило марке «Југо 55» суд је утврдио из следећих изведених доказа:

Из исказа оштећеног [REDACTED] утврђено је да су оптужени питали да ли у комшилuku има неко аутомобил, након чега су се упутили до комшилукнице [REDACTED] која је имала аутомобил. Његова сестра [REDACTED] и супруга [REDACTED] до куће [REDACTED] ишле су голe.

Из исказа оштећене [REDACTED] утврђено је да су их оптужени потерали према граду и да су она и њена снаха биле голe и босе, а поред њих је био и брат [REDACTED]

Из исказа оштећене [REDACTED] утврђено је да је у једном моменту ишла боса, да јој је било хладно и да су је ноге болеле.

Из исказа сведока Спасојевић Данила је утврђено да су приликом изласка из куће повели са собом две девојке које су биле голe.

Из сагласних одбрана оптужених Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена суд је утврдио да пошто се камион заглавио, [REDACTED] их је на њихово тражење повео у комшилук до куће Тодоровић Досе, где су пронашли возило. До куће су ишле голe и оштећене [REDACTED] и [REDACTED].

Све напред поменуте исказе оштећених, део исказа сведока Спасојевић Данила, као и делове одбрана оптужених суд је прихватио као међусобно сагласне, убедљиве и истините.

Из исказа сведока Тодоровић Досе је утврђено да су у кућу упали униформисани и наоружани људи, а један је био у цивилном оделу. Због ратног стања у кући није било струје. Упала је свећу. Одмах су јој рекли да преда оружје ако има. Одговорила им је да нема оружје и да је претресу. Док је тако седела у спаваћници на каучу, један од њих је одмах са стола узео њену ташну и нашао је кључеве од њеног возила «Југо 55». Узео је кључеве од кола и кола, а и новац и накит. Након тога ауто је истеран из гараже.

Из одбране опт. Ђурђевић Зорана дате у истрази 17.01.2011. године, одбране опт. Јовић Драгана и опт. Ристић Алена, утврђено је да је од Тодоровић Досе узето и то: кључеви од возила, возило и злато. У овом делу суд је одбране оптужених Јовића, Ђурђевића и Ристић Алена прихватио обзиром да су исте сагласне исказу сведока [REDACTED] Досе, а који исказ је суд прихватио као веродостојан и истинит и у складу са писменим доказима.

Из потврде о враћеним предметима СЈБ Бијељине од 15.06.1992. године, утврђено је да је власнику [REDACTED] Досе предат путнички аутомобил «Застава» тип «Југо 45» црвене боје, рег. броја БН 283-15, 2.350 немачких

марака, ланчић са привеском у облику правоугаоника, златна бурма, златни прстен, минђуша од злата и 4 златна комада неправилног облика.

Из сагласних одбрана оптужених Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена, те исказа оштећених Низаме, Хајрету и Низаме утврђено је да су опт. Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален заједно са окр. Живковић Миодрагом и Спасојевић Данилом, Низамом и Хајретом сели у возило «Југо 55», а који су претходно одузели од Тодоровић Досе и кренули у правцу Бијељине.

Из одбрана опт. Јовић Драгана, опт. Ђурђевић Зорана и опт. Ристић Алена, те властитог казивања сведока Спасојевић Данила који су сагласни у погледу одлучних чињеница, утврђено је да је Спасојевић Данило изашао из возила у Бијељини. Одбране оптужених и исказ сведока Спасојевић Данила у овом делу потврђене су и сагласним исказима оштећених Низаме и Хајрету које су истакле да је једно лице изашло из возила, а та чињеница и није била спорна.

Да су оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран, Ристић Ален заједно са окр. Живковић Миодрагом зауставили возило код места Љељенча и испред возила поново наизменично вршили силовање и противприродни блуд над оштећенима Низамом и Хајретом, стављајући им своје полне органе у уста и у анус (чмар), да би их потом голе и босе оставили на путу и удаљили се са лица места, суд је несумњиво утврдио оценом следећих изведених доказа:

Оштећена Низаме Андрић наводи да су њу и Хајрету поред кола поново наизменично силовали и то у стојећем положају са предње стране, па потом са задње стране, стављали су њихове полне органе у уста, што њој што њеној снахи Хајрету и тако су их поред кола обе сексуално злостављали, мисли да су сви у томе учествовали јер зна да су се мењали. Све се то одиграло врло брзо у псовању и вређању.

Оштећена Хајрету Андрић наводи да су се зауставили поред једног пута и када су њих две изашле из кола «сви су се измењали, сва четири или пет лица, није могао један да се мења».

Пажљиво ценећи исказ оштећене Низаме Андрић у делу где тврди да су њу и Хајрету наизменично силовали поред возила и са предње, па са задње стране, да су Хајрету и њој стављали полне органе у уста и да мисли да су сви у томе учествовали, јер зна да су се мењали, те доводећи у везу са исказом оштећене Хајрету да су се сви измењали, сва четири или пет лица, суд налази да се искази оштећених Низаме и Хајрету међусобно поткрепљују и допуњују, оне су у тој ситуацији биле сведоци онога што се другој догађало, па је и то био разлог да суд њихове исказе прихвати као јасне, детаљне, убедљиве и истините.

Да су оштећене Хајрету и Низаме критичном приликом заиста силовали оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален заједно са окр. Живковић Миодрагом, потврђује у својим исказима и сведок Пера Мићић који у

вези догађаја има посредна сазнања, односно био је у контакту са оштећенима непосредно после догађаја. Тако је из његовог исказа утврђено да је јуна 1992. године, негде око 24 часа када неко покуцао на врата и када је отворио врата видео је две женске особе које су биле голе и босе. Препознао је ћерку ~~Драгић~~ ~~Илић~~. Испричале су му шта се те вечери дешавало у њиховој кући, да су их петорица повели са собом колима, да су ауто зауставили у непосредној близини његове куће и да су их наизменично силовала четири лица која су била у возилу. Сви напред поменути искази су јасни, убедљиви и са исказима оштећених ~~Илић~~ и ~~Ујарић~~ чине једну логичну целину.

Опт. Јовић Драган у својој одбрани наводи да ниједну девојку није «пишнуо», да опт. Ристић Ален није силовао, али да зна да је силовања било и да су то радили опт. Ђурђевић Зоран и окр. Живковић Миодраг и то са задње стране возила. *Оптужени Ђурђевић Зоран* је у својој одбрани навео да је тачно да су две девојке силоване. Међутим како је објаснио он, је само покушао да силује и то оштећену ~~Илић~~, али није могао јер је пушио траву и био је пијан. Сва тројица су покушала. *Опт. Ристић Ален* у својој одбрани наводи да се налазио крај возила и само посматрао, а мисли да је ту било покушаја оралног секса од стране Јовића и видео је да је једна од те две девојке стајала наслоњена рукама на задњи део аутомобила да јој је пришао Мија, и да му је та жена рекла да је зашивена и да то не ради. Видео је да је ипак покушао у анус, али не зна да ли је у томе успео.

Пажљиво ценећи одбране опт. Јовић Драгана и опт. Ђурђевић Зорана закључак је да и оптужени не споре да су оштећене ~~Илић~~ и ~~Ујарић~~ силоване, али пребацују одговорност за почињене радње увек на неког другог оптуженог тврдећи да није конкретно он већ неко други. Такође суд је ценио одбрану опт. Јовић Драгана у делу у коме директно као извршиоце кривичног дела терети опт. Ђурђевић Зорана и окр. Живковић Миодрага наводећи да су силовали оштећене ~~Илић~~ и ~~Ујарић~~, и овакву одбрану је прихватио као убедљиву и истиниту а и у складу са напред изведеним од суда прихваћеним доказима.

Одбрану опт. Јовић Драгана да није силовао оштећене ~~Илић~~ и ~~Ујарић~~ нити вршио противприродни блуд над њима, суд није прихватио налазећи да је срачуната на избегавање кривичне одговорност. Ово са разлога што је суд прихватио исказ ошт. ~~Илић~~ у делу у коме је тврдила да су сви у томе учествовали, јер зна да су се мењали, а прихватио је и исказ ошт. ~~Ујарић~~ која је непоколебљива да су се сви измењали, сва четири или пет лица. С тим у вези суд је прихватио и посредна сазнања сведока Мићић Пере да му је ~~Илић~~ испричала да су их наизменично силовала четири лица која су била у возилу. Стога и одбрана опт. Јовић Драгана да ни опт. Ристић Ален није извршио силовање и противприродни блуд оцењена је као покушај да помогне опт. Ристић Алену да избегне кривичну одговорност.

Суд није прихватио одбрану опт. Јовић Драгана из претходног поступка од 15.11.2010 године, у делу у коме је навео да девојке нису ни поведене, обзиром да је иста у супротности са напред изнетим и од суда прихваћеним доказима.

Пажљиво ценећи одбрану опт. Ђурђевић Зорана у делу где тврди да је покушао да силује оштећену **И. [REDACTED]**, али да није могао јер је пушио траву и био пијан, па овакву одбрану није прихватио налазећи да је неубедљива, неистинита и демантована напред изведеним доказима, исказима оштећених, те палазом и мишљењем судског вештака др Миодрага Благојевића који је објаснио и да је Ђурђевић Зоран пио и пушио траву, а како је то изнео у својој одбрани, то није утицало на његове психичке функције и није имало утицаја на његово понашање. Стим у вези и према међународном праву силовање је сексуална пенетрација, без обзира колико незнатна, вагине или ануса жртве мушким полним органом или уста жртве мушким полним органом починиоца када до такве сексуалне пенетрације без пристанка жртве дође.

Пажљиво ценећи одбрану опт. Ристић Алена у делу где наводи да се критичном приликом налазио крај возила и само посматрао, закључак суда је да је оваква одбрана неприхватљива јер без обзира на овакве наводе иста не произилази из исказа оштећених **И. [REDACTED]** нити су оштећене у својим исказима наводиле да се сећају било чега у понашању оптужених том приликом, што би потврдило његову одбрану да је практично хтео да се дистанцира од онога што се дешавало. Стога је суд оценио да је оваква тврдња опт. Ристић Алена нетачна и да представља покушај да избегне кривичну одговорност.

Суд није прихватио одбране оптужених Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена у делу којима су негирали да су силовали оштећене **И. [REDACTED]** и **Х. [REDACTED]**, нити да су их присиљавали на противприродни блуд, обзиром да су демантоване децидираним, јасним и категоричним исказима оштећених Хајрете и **[REDACTED]** као и посредним сазнањима сведока Мићић Пере, који је након критичног догађаја први био у контакту са оштећенима и који је у свом исказу потврдио, да када су оштећене **Н. [REDACTED]** дошле код њега кући, рекле су да су их сви силовали, сва четворица која су била у колима. Закључак суда је да се искази оштећених **И. [REDACTED]** у погледу одлучних чињеница међусобно уклапају са посредним сазнањима сведока Мићић Пере и чине једну логичну целину. Овакве одбране оптужених срачунате су на избегавање кривичне одговорности.

Стим у вези суд је на несумњив начин утврдио да су се том приликом у возилу након што је изашао Спасојевић Данило, налазили управо опт. Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Алена, као и Живковић Миодраг, а како је то и неспорно утврђено током овог поступка.

Из извештаја о гинеколошком прегледу и извештаја о прегледу вагиналног секрета за оштећену **[REDACTED]** Медицинског центра Бијељина број 522 од **[REDACTED]** утврђено је да у пределу спољних гениталија нема механичких

повреда, да је на левом колелу видљива ексоријативна промена коже у површини од 3x3 – свежа ексоријатија. Вагина је пролазна, нормално дубока, без механичких повреда. Вагинални брис је позитиван – нађени су сперматозоиди.

Из извештаја о гинеколошком прегледу и извештаја о прегледу вагиналног секрета за оштећену Авдић Хајрету Медицинског центра Бијелина број 521 од 15.06.1992. утврђено је да су спољне гениталије умрљане крвљу целом коагулисаном, а делом течним лохијама. Episiotomia lat dextri рашивена, виде се кедугу шавови. Вагина је пролазна, без механичких повреда. Грлић утеруса формиран, а из канала грлића се слива оскудно лохија. На десној дојци са стерилне – унутрашње стране крвни подлив – модрица у промеру 5x5. Вагинални брис је негативан, сперматозоиди нису нађени.

У вези са изнетим из налаза и мишљења судског вештака др Ђорђа Алемпијевића 19.04.2011. године утврђено је да је вештачење урађено на основу медицинске документације и то: лекарског извештаја протокол број 521 за Авдић Хајрету од 15. јуна 1992. године и лекарским извештајем протокол број 522 за Авдић Низаму од 15. јуна 1992. године, као и подацима из списка предмета. Задатак предметног вештачења је био утврђивање врсте и тежине повреда као и механизам повреда Авдић Низаме и Авдић Харете.

Тако је у односу на *Авдић Хајрету* – специјалистичким лекарским прегледом извршеним након предметног догађаја установљено је стање након скорашње хирушке интервенције довршене порођајем са оштећеним („рашивеним“) хирушким шавовима на рани од епизиотомије и знацима крварења из ове ране, крвни подливи у пределу десне дојке и одсуство сперматозоида (семеглаваца) у брису усмина. Даље је утврђено рацивање – кривање хирушких шавова на рани епизиотомије у пределу међице која једним својим крајем допире до улаза усмине, могла је настати услед продирања укрупног мушког полног уда у усмину. Рана од епизиотомије учињена ради порођаја а који је извршен пре критичног догађаја, је за Авдић Хајрету представљала у време критичног догађаја посебно лично својство и иста је чинила „*lokus minoris*“ тј. слабу тачку за настанак повређивања. Оштећење хирушких шавова на месту епизиотомије и рацивање ове ране представљало је лаку телесну повреду. Због настанка ове повреде Авдић Хајрета је трпела физичке болове средњег интензитета (опредељено на тростепеној скали лаки, средњи и јаки), стим да су ови болови могли бити присутни све време током обљубе /обљуба/ које су следиле критичном приликом. Што се тиче крвних подлива коже у пределу десне дојке, то је повреда нанесена дејством тупине замакнутог механичког оруђа и иста је представљала лаку телесну повреду. Наведена повреда могла је настати и на пример при стезању дојке шаком или шакама, ударцем у овај предео и слично. Чињеница да у конкретном случају у брису усмине Авдић Хајрете није утврђено присуство сперматозоида, не искључује могућност да је она критичном приликом доживела једну или више свршених обљуба (увлачење мушког полног уда у њену усмину уз изливање семена), а може се објаснити стањем након порођаја и констатованим истицањем

лохија (крвавог секрета који се код бабињара цеди из материце) којим је евентуално изливена семена течност у усмину, могла бити механички одетрањена, практично непрана пре него што је брисом узет узорак који је анализиран. Чињеница да прегледом **Авд. У.** нису установљене било какве повреде на чмару, не искључује са медицинске тачке гледишта могућност да је критичном приликом дошло до продирања мушког полног уда у њен чмар.

Даље је утврђено у односу на **А. У.** специјалистичким лекарским прегледом извршеним након предметног догађаја, да је установљена повреда у виду огуљотине коже на левом колелу, а у брису усмине утврђено присуство семеглаваца (сперматозоида). Повреда у виду огуљотине коже на левом колелу нанесена је дејством тупине и представља лаку телесну повреду. Ова повреда могла је настати на пример приликом клечања или ослањања колелу, тј. колелом о неки део каросерије путничког возила и слично. Налаз сперматозоида у брису усмине је сигуран медицински знак да је **А. У.** пре извршеног прегледа доживела свршену обљубу (увлачење мушког полног уда у њену усмину уз изливање семена). Чињеница да прегледом **А. У.** нису установљене било какве повреде на чмару, не искључује са медицинске тачке гледишта могућност да је критичном приликом дошло до продирања мушког полног уда у њен чмар.

Из исказа судског вештака на главном претресу од 18.10.2011. године утврђено је да је за вештачење врсте и тежине повреда као и механизма повређивања оштећених **А. У.** и **А. У.** од кључног значаја била медицинска докуметација, односно специјалистички лекарски извештаји за оштећене.

Несумњиво је утврђено да код оштећених **И. У.** и **У. У.**, у конкретном случају постоје елементи о томе да је постојала обљуба, односно да је дошло до сексуалног чина између њих и неких мушкараца. Ово стога што је, а како произилази из медицинског налаза код **А. У.** констатована повреда, односно да је дошло до оштећења шава физиотомије – интервенције која је код оштећене **А. У.** урађена у току порођаја који је био неколико дана пре предметног догађаја, а код **А. У.** да је нађена сперма у брису који је узет из њене усмине након предметног догађаја, приликом прегледа.

Даље је утврђено да пенетрација или продирање мушког полног уда у чмар одрасле особе било ког пола, а у конкретном случају се ради о особама женског пола, не мора довести до настанка повреде на чмару те особе. Према томе одсуство повреда не значи да продирања мушког полног уда у чмар конкретно овде **А. У.** није било, а што је констатовано и у налазу и мишљењу вештака, и за **А. У.** Такође вештак је објаснио да сперматозоиди у вагини могу да опстану дуже време, значи они могу да се нађу у брису вагине, посебно у грлићу, у каналу грлића материце негде око 110 сати након што је дошло до њиховог изливања.

У вези крвних подлива који су констатовани код **А. У.**, утврђено је да није описан изглед те повреде нити величина, али се и поред тога недвосмислено закључује да је тај крвни подлив последица дејства тупине, а

неки од могућих механизма настанка те повреде су ударац шаком, стезање и томе слично.

Суд је налаз и мишљење судског вештака, др Ђорђа Алемпијевића прихватио као објективан и дат у складу са правилима струке.

Оштећене [REDACTED] и [REDACTED] су силоване и над њима је вршен противприродни блуд. Силовање представља најтежи напад на телесни, полни и лични интегритет. Само по себи то је тешко понижење за жртву, а што су несумњиво доживеле [REDACTED]. Оштећене су силоване, јер је до пенетрације мушког полног органа оптужених у вагину, уста и анус оштећених долазило без њиховог пристанка.

Суд се приликом оцењивања исказа оштећених [REDACTED] и [REDACTED] посебно уверио у последице које је дело имало на оштећене, јер су обе оштећене биле видно потресене у описивању догађаја критичне ноћи, чак и након 19 година. Ово посебно што оштећена [REDACTED] није желела да буде испитана у присуству оптужених, те да је у том смислу суд и одлучио да се оптужени привремено удаље из суднице, а како је то претходно образложено у пресуди на страни 29, а оштећена [REDACTED] није хтела ни да се одазове на позиве суда, ни да се испита путем видеоконференцијске везе, већ искључиво да буде испитана пред председником већа у просторијама амбасаде Р Србије у Бечу, одбила је и да погледа фотографије које се налазе у списима.

Након што је оштећена [REDACTED] на фотографији препознала опт. Јовић Драгана за кога је навела да је подсећа на једно од лица који су те ноћи ушли у кућу, те Ристић Алена за кога наводи да мисли да је то лице било у њиховој кући критичном приликом, а приликом истражне радње препознавања указала на опт. Ђурђевић Зорана као једно од лица које је сигурно било присутно у њиховој кући, суд је покушао да утврди које радње су критичном приликом оптужени предузели, али овај покушај је био неуспешан јер је оштећена о њима говорила само о лицима која су била присутна не конкретизујући ниједну радњу коју су сваки од њих предузели.

Пажљиво оцењујући исказе оштећених [REDACTED] и [REDACTED] уочава се да када говоре о силовању и противприродном блуду у кући континуирано говоре о свим лицима која су критичном приликом ушла у њихову кућу, говоре у множини и то: када су упали у кућу силовали су их, смењивали су се, нагонили су их и стављали им полне органе у уста, при чему оштећене не издвајају ниједно лице које није учествовало у тим радњама, а да у даљем описивању тока догађаја изричито и недвосмислено наводе да када је једно лице изашло из кола (а изведеним доказима је несумњиво утврђено да је из кола изашао цивил Спасојевић Данило), зауставили су возило и испред возила силовали су их поново наизменично и вршили над њима противприродни блуд сви који су се налазили у колима, а у колима су били

како је несумњиво утврђено изведеним доказима управо овде оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран, Ристић Ален заједно са окр. Живковић Миодрагом, а како је то претходно образложено.

Суд је имајући у виду све ове околности, те и велики протек времена од 19 година од некриминисаног догађаја, нашао да евентуално ново испитивање оштећених не би довело до другачијег закључка у односу на утврђивање релевантних чињеница.

Сама чињеница да оштећене ~~Н. и М. и Д.~~ нису биле у стању да идентификују оптужене и да за сваког понаособ опишу коју конкретно радњу је свако од њих предузео, њихове исказе не чини неистинитим нити непоузданим, нити фактором који дискредитује њихово сведочење обзиром да се критични догађај десио током ноћи, када није било струје, уз свеће, а оптужене од раније нису познавале.

Након детаљно спроведеног доказног поступка, *правном анализом* напред утврђеног чињеничног стања, суд је утврдио да се догађај одиграо у време, на месту и на начин описан у изреци пресуде, тј. да су оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален дана 14.06.1992. године, у вечерњим часовима у Бијељини, у Босни и Херцеговини, као припадници добровољачке јединице при српским оружаним формацијама, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је тада постојао на простору БиХ, а није имао карактер међународног сукоба, између наоружаних формација српског, хрватског и муслиманског народа који живи у Босни и Херцеговини, противно члану 3 став 1 тачка 1а) и тачка 1ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и члана 4 став 1 и став 2 тачка а) и тачка е) Допунског протокола уз Женевску конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године), према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима, а у односу на које се мора поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на етничкој или верској припадности, вршили: силовања, примењивали нарочито увредљиве и понижавајуће поступке којима се вређа лично достојанство, а опт. Јовић Драган извршио убиство једног лица, па су тако након што им је у разговору у кафићу „Треф“, мештанин Спасојевић Данило (против кога се води поступак пред Окружним судом у Бијељини) рекао да у граду живи муслимански екстремиста ~~А. Рама~~, да набавља оружје за Муслимане и да у својој кући има оружја, постигли договор да оду до његове куће да би се затим заједно са окривљеним Живковић Миодрагом (против кога је поступак раздвојен), одвезли путничким возилом марке „Застава 128“ до Новог насеља, у улицу Омладинских бригада, где им је Спасојевић Данило показао кућу ~~А. Рама~~, након чега су наоружани дугим ватреним оружјем и униформисани, сем Спасојевић Данила који је био у цивилној одећи, ушли у кућу тражећи оружје од ~~А. Рама~~, па када им је исто предато, извршили претрес куће, одузели новац и накит, да би потом уз претњу оружја у присуству ~~А. Рама~~ његове супруге ~~М. Рама~~ и синова ~~Н. Рама~~ и малолетног ~~Х. Рама~~.

принудили [REDACTED] да се себе скину сву одећу, а затим у ходнику и у суседној просторији над њима заједно са окривљеним Живковић Миодрагом наизменично вршили силовање и противприродни блуд, стављајући им своје полне органе у уста, након чега је окривљени Јовић Драган ставио цев аутоматске пушке у уста оштећеног [REDACTED] и извршио опалење, чиме га је лишио живота, а затим су сви окривљени заједно са Спасојевић Данилом и окривљеним Живковић Миодрагом, напустили кућу, па су у дворишту у возилу којим су окривљени дошли силовали оштећену [REDACTED], да би потом потеравши испред себе оштећену Авдић Низаму и оштећену [REDACTED] кроз град голе и босе, додатно их понижавајући на тај начин, као и [REDACTED] који је био обучен, да им покажу ко има возило у комшилуку, обзиром да се њихово возило претходно заглавило у каналу поред пута и није могло да се покрене, па стигавши до куће Тодоровић Досе у ул. Тузланска цеста бб, ушли у кућу и од исте одузели новац, накит, кључеве од возила и возило марке «Југо 55», којим су се удаљили са лица места, водећи са собом оштећену [REDACTED] и оштећену [REDACTED], а успут оставивши Спасојевић Данила у граду, након чега су наставили пут ка Брчком, да би доласком у место звано «Љељенча», општина Бијељина, зауставили возило и испред возила заједно са окривљеним Живковић Миодрагом поново наизменично вршили њихово силовање и противприродни блуд, стављајући им своје полне органе у уста и у анус (чмар), да би их потом голе и босе оставили на путу и удаљили се са лица места.

С обзиром на све напред наведено, суд је несумњиво утврдио да су оптужени поступали у свему како је то описано у изреци пресуде и њихове радње је **правно квалификовао** као кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Да би се радње оптужених могле квалификовати као кривично дело ратни злочин против цивилног становништва потребно је да буду испуњени одређени услови и то постојање оружаног сукоба, утврђена веза између радњи које се оптуженима стављају на терет и оружаног сукоба, као и да су оштећени цивилна лица, односно да спадају у групу заштићених лица.

У смислу одредаба међународног права сматра се да **оружани сукоб** постоји када се прибегава оружаном сили или постоји оружаном насиље у дужем трајању између органа власти и организованих наоружаних група или између таквих група унутар државе.

Током поступка несумњиво је утврђено да се критични догађај десио 14.06.1992. године, у време оружаног сукоба који је постојао на простору Босне и Херцеговине између наоружаних формација српског, хрватског и муслиманског народа који живи у Босни и Херцеговини.

Из «Службеног листа Р БиХ» бр. 1/92, број 01-011-301/92 произилази да је донета одлука о проглашењу непосредне ратне опасности 08.04.1992. године.

Оружано насиље трајало је све до потписивања Дејтонског мировног споразума у новембру 1995. године, а што је опште позната чињеница.

Није спорно да је шире и уже подручје општине Бијељина у критичном периоду било захваћено оружаним сукобима. Оружани сукоб започео је у априлу месецу 1992. године након више инцидентних ситуација, што је несумњиво утврђено из сагласних исказа сведока и оштећених. Тако је и сведок Ловре Милорад навео да је рат у Бијељини почео 01.04.1992. године, а да је у јуну месецу исте године захватио целу Босну и Херцеговину. И сведок Мићић Перо наводи да, када се доселио у Бијељину 15.05.1992. године, рат је већ почео у Босни и Херцеговини. Ратно стање је владало и у Бијељини, јер је дошло до кретања становништва са једне стране на другу страну локалитета, тако да су се у Бијељини дешавали разни напади, убиства и слично. И сведок Спасковић Душан је објаснио да је почетком априла месеца у Бијељини дошло до постављања барикада од стране муслиманских екстремиста. Долазило је до честе употребе оружја, погибија, пљачки и силовања. И оштећени сагласно наводе да су сукоби на подручју Бијељине започели у априлу месецу 1992. године. У граду није било струје, осећали су се несигурно због чега су сваку ноћ спавали код пријатеља и родбине.

Да је постојао унутрашњи оружани сукоб у Босни и Херцеговини која је била саставни део тадашње СФРЈ између наоружаних формација српског, хрватског и муслиманског народа у време описано у изреци пресуде опште позната је чињеница која чињеница међу странкама и није била спорна.

Суд је разматрајући *статус оптужених* у време извршења кривичног дела 14.06.1992. године утврдио да су исти припадници добровољачке јединице при српским оружаним снагама. Да су оптужени припадници добровољачке јединице, суд је утврдио пре свега из сагласних одбрана оптужених Јовића, Ђурђевића и Ристића који су тврдили да су се као добровољци пријавили у «Српску радикалну странку» да би ишли на ратиште, да су дошли на територију БиХ, где се у том моменту дешавао оружани сукоб, да би се прикључили српским оружаним формацијама на том подручју. Такође, из сагласних делова одбрана оптуженог Јовића и оптуженог Ристића, утврђено је да су униформе задужили у Београду. Суд је у овом делу прихватио одбране оптужених као убедљиве и истините.

Суд је разматрајући *статус оштећених* на несумњив начин утврдио да су били цивили, Муслимани, да нису учествовали у непријатељствима. Наиме из исказа оштећених ~~Авдић Фате, Чавча, Новак и Курема~~, утврђено је да су живели у Новом насељу, општина Бијељина, где су држали продавницу мешовите робе. ~~Авдић Перо~~ је био председник месне заједнице, био је један од виђенији људи у граду, због чега је и учествовао у преговорима о склањању барикада и смиривању ситуације у Бијељини. Био је и шумар због чега је поседовао оружје за које је имао дозволу. Ни он, као ни ~~Новак Авдић~~ нису били

војно ангажовани, а ~~Урош Драган~~ је био малолетан, имао је 13 година. Све напред поменуте тврдње потврдио је својим исказом и сведок ~~Амраћ Реме~~. Из исказа сведока ~~Амраћ Реме~~ утврђено је да, када је рат почео, ~~Амраћ Реме~~ није учествовао ни у каквим сукобима и није био униформисан. Желео је да помири Србе и Муслимане, ишао је и молио да се не пуца. Делови исказа оштећених ~~Амраћ Реме~~, ~~Душана Спасојевић~~ као и исказ сведока ~~Амраћ Реме~~ суд је прихватио као истините, јер су међусобно сагласни и убедљиви. Суд је и из исказа сведока Спасојевић Душана утврдио да ни он као инспектор СЈБ Бијељина, није чуо да је ~~Амраћ Реме~~ имао везе са Муслиманима екстремистима, нити да их је наоружавао, чији исказ је суд прихватио као веродостојан и истинит.

Кривично дело за које се оптужени терете било је повезано са непријатељствима која су се догађала у Р БиХ. Повезаност оружаног сукоба и радњи извршења кривичног дела, суд је посматрао кроз статус оптужених као извршилаца кривичног дела који су били добровољци и деловали као учесници једне од стране у сукобу (српске), те оштећени као категорија цивилних лица који нису били војно ангажовани нити су учествовали у непријатељствима. Разлог за овакво поступање оптужених према оштећенима је само зато што се ради о лицима друге верске припадности и због сумње да наоружавају другу страну у сукобу (муслиманску). Оштећени који су били цивили, Муслимани и ни на који начин нису узели учешће у непријатељствима, а критичном приликом су се налазили у својој кући и нису пружали отпор, имали су статус заштићених лица у оружаном сукобу у складу са одредбама IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949 године, те Допунског протокола о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II)

Код овако утврђеног чињеничног стања суд је на несумњив начин утврдио да се критични догађај десио за време оружаног сукоба, да су оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален били припадници добровољачке јединице при српским оружаним формацијама, да су оштећени сада пок. ~~Амраћ Реме~~ и чланови његове породице били цивили Муслимани, те да постоји узрочна веза између предузетих радњи оптужених и оружаног сукоба, а што су битни елементи да би се радње оптужених могле квалификовати као кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Ово кривично дело врши онај ко кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, поједина цивилна лица или лица онеспособљена за борбу, који је имао за последицу смрт, тешку телесну повреду или тешко нарушавање здравља људи; напад без избора циља којим се погађа цивилно становништво; да се према цивилном становништву врше убиства, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплантације, наношење великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља људи; расељавање или преселавање или присилно однародњавање или превођење на другу веру; присиљавање на проституцију или силовања; примењивање мера застрашивања и терора,

узимање талаца, колективно казњавање, противзаконито одвођење у концентрационе логоре и друга противзаконита затварања, лишавање права на правилно и непристрасно суђење; присиљавање на службу у оружаним снагама непријатељске силе или у њеној обавештајној служби или администрацији; присиљавање на принудни рад, изгладњивање становништва, конфисковање имовине, плачкање имовине становништва, противзаконито и самовољно уништавање или присвајање у великим размерама имовине које није оправдано војним потребама, узимање незаконите и несразмерно велике контрибуције и реквизиције, смањење вредности домаћег новца или противзаконито издавање новца, или ко изврши неко од наведених дела.

Кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ подразумева да је учинилац предузео барем једну од инкриминисаних радњи које су постављене у закону алтернативно, а уперене су против добара заштићених одредбама међународног уговорног права, као и обичајним правом, односно против живота, телесног интегритета оштећених, слободе, имовине и других основних права грађана. Осим тога, неопходно је и да се предузетим радњама крше правила међународног права. У конкретном случају, суд је утврдио да су оптужени кршили одредбе Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (IV Женевска конвенција), и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 08. јуна 1977. године (Протокол II).

IV Женевском конвенцијом, одредбом члана 3 став 1 предвиђено је да у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од високих страна уговорница, свака од страна у сукобу биће дужна да примењује бар следеће одредбе. Тако је тачком 1 поменутог члана предвиђено да се према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било ког другог узрока, поступа у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било коме другом сличном мерилу. У том циљу забрањене су и забрањују се у свако доба и на сваком месту према наведеним лицима између осталог под:

а) повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења и под

ц) повреде личног достојанства нарочито увредљиви и понижавајући поступци.

Како се ради о унутрашњем оружаном сукобу то се примењује и II Допунски Протокол уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба који у члану 4 став 1 и 2 предвиђа да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верска убеђења буду

поштовани. Она ће у свим приликама бити хумано третирана без икакве дискриминације. Забрањено је наређивати да не сме бити преживелих. Не дирајући у начелни карактер напред наведених одредаба, следећа дела против лица поменutih у ставу 1 јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту, и то под 2:

а) насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење и било који облик телесне казне и под

е) вређање људског достојанства, нарочито понижавајући и деградирајући поступак, силовање, принудна проституција и сваки облик недоличног напада.

Радње које су предузели оптужени забрањене су одредбама Женевске конвенције. У члану 3 Женевске Конвенције и члану 4 Другог допунског протокола наведене су радње које је забрањено предузимати према заштићеним лицима, цивилима током оружаног сукоба. Суд је нашао да су радње описане у изреци пресуде које су починили оптужени противне Женевској Конвенцији и II Допунском Протоколу.

Оптужени су као припадници једне стране у сукобу били у обавези да поштују напред наведене одредбе и да им обезбеде поштовање у свакој прилици. Оштећени су били цивили, који нису представљали реалну претњу, а једини разлог за напред поменута поступања је што су Муслимани и због сумње да оштећени сада пок. ~~Алија Ђезић~~ наоружава другу страну у оружаном сукобу.

У конкретном случају несумњиво је утврђено да су оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален, као добровољци, те припадници српске стране у сукобу, за време оружаног сукоба, према цивилном становништву муслиманске националности који су у смислу напред цитираних законских одредби, имали статус заштићених лица, предузимали радње које представљају кршење правила међународног хуманитарног права, тако што су вршили силовања и недозвољене полне радње - противприродни блуд над оштећеном ~~Алија Ђезић~~, те примењивали нарочито увредљиве и понижавајуће поступке према оштећенима којима се вређа њихово лично достојанство, на тај начин што су натерали оштећене ~~Алија Ђезић~~ да се скину голе пред члановима њихове породице а затим их тако голе и босе терали пешке кроз град, да би их на путу оставили исто тако голе и босе, а оптужени Јовић Драган извршио убиство оштећеног ~~Алија Ђезић~~.

Одредбом члана 22 КЗ СРЈ предвиђено је да *саизвршилаштво* постоји ако више лица, учествовањем у радњи извршења или на други начин, заједнички учине кривично дело. Код саизвршилаштва морају бити испуњени објективни и субјективни услови.

У конкретном случају испуњени су како објективни, тако и субјективни услови за постојање саизвршилаштва, а то су учешће у делу и свест о заједничком деловању. Током поступка је утврђено да у ситуацијама када су

оптужени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален заједно са окр. Живковић Миодрагом (против кога је поступак раздвојен) заједно учествовали у силовању и противприродном блуду над оптуженима [REDACTED] и Хајретом Авдић поступали као санзвршници уз свест о заједничком деловању. У таквој ситуацији они заједно имају власт над делом, један прихвата радње другог као своје и заједничке, изражавајући вољу да заједно изврше дело. На овакав закључак суда указује и навод оптуженог [REDACTED] да се критичном приликом нико од оптужених није противио радњама другог оптуженог.

Наиме, они су сви учествовали у радњи извршења с обзиром да су кршећи правила међународног права вршили силовања, примењивали нарочито увредљиве и понижавајуће поступке којима се вређа лично достојанство, они су имали свест о заједничком деловању, као и свест о последицама својих радњи.

Током поступка обављено је неуропсихијатријско вештачење оптужених:

Из налаза и мишљења судског вештака др Миодрага Благојевића неуропсихијатра од 19.04.2011. године као и исказа на главном претресу од 18.10.2011 године, утврђено је да се приликом доношења мишљења судски вештак служио подацима из судских списа, властитим интервјуима са посматраницима који су обављени у просторијама Окружног затвора у Београду, као и објективним прегледом.

Тако у односу на *опт. Јовић Драгана* утврђено је да исти не болује ни од какве трајне нити повремене душевне болести, душевне поремећености нити заосталог душевног развоја и да није зависник од алкохола. Пре извршења дела које му се ставља на терет, он је био у кафани и пио је алкохол. Пошто није рађена алкохемија у крви не зна се тачна количина алкохола која је попијена, а према подацима које оптужени Јовић Драган наводи он није био под алкохолом, због чега се може рећи да се радило у конкретном случају о фази гуцнутости. Тај ниво алкохола није могао утицати на понашање и поступка које је оптужени учинио. Анализирајући податке из судских списа, мотиве који су га руководили, начин извршења дела које му се ставља на терет, његове способности схватања значаја дела и могућности управљања поступцима биле су потпуно очуване. Са психијатријске стране он је у потпуности одговоран за последице које из таквог дела могу да проистекну.

У односу на *опт. Ђурђевић Зорана* вештак је поред горе наведеног имао у виду и фотокопију војне књижице за Ђурђевић Зорана где је дана 06.04.1992. године оглашен неспособним за војну службу по тачкама 84.2. Вештак је у свом налазу навео да се вербални контакт са оптуженим Ђурђевић Зораном лако успоставља, да је изразито анксиозан, субдепресиван и исправно оријентисан у свим правцима. Мисаони ток му је уредан одговори су му кратки и не продубљује их. Нема поремећаја у мишљењу по форми и садржају, нема перцептивних обмана, нити пак патолошких садржаја. Памћење је добро и за старије и за новије догађаје, пажњу добро одржава и усмерава и нема поремећаја

у вољи и вољним активностима. Афективно је усклађен, нема симптома нити знакова зависности од алкохола нити других психоактивних супстанци. Нема пада витално нагонских динамизама. На основу свега изнетог вештак је дао мишљење да Ђурђевић Зоран не болује ни од какве трајне, нити привремене душевне болести, душевне поремећености нити заосталог душевног развоја. Тачка која постоји у војној књижици, тачка 84.2 и 84.3, то је тачка у номенклатури Војске Југославије за оцену способности војника, а она значи недовољно зрелу личност. Особе које су оцењене по тој тачки су одговорне за своје поступке и своје понашање. Он није зависник од алкохола пре извршења дела, а како је оптужени навео, био је у кафани и пио је пиво међутим пошто није рађена алкохемичја у крви, не зна се тачно количина алкохола која је попијена, али према подацима које оптужени наводи, није био пијан јер је после тога нормално возио кола, па се може говорити у конкретном случају о фази гуцнутости. Тај ниво алкохола није могао утицати на понашање и поступке које је учинио. Не анализирајући податке судских списа, начин извршења дела, мотиве који су га руководили, његове способности схватања значаја дела и могућност управљања поступцима биле су у потпуности очуване. Са психијатријске стране он је у потпуности одговоран за последице које су из таквог дела могле да проистекну.

У односу на *опт. Ристић Алена* утврђено је да се вербални контакт са њим лако успоставља, да је благо је анксиозан, исправно оријентисан у свим правцима. Мисаони ток му је успорен, одговори су му кратки и без продубљивања. Вербално има осећај кајања за свој живот пошто је провео у затвору око 17 до 18 година. У току разговора присутна је неосећајност за друге, па и своје најрођеније. Нема осећања за одржавање везе. Афективно хладан према свему и њега се ништа не дотиче. Нема перцептивних обмана, нити халуцинаторних доживљавања. Пажњу добро одржава и усмерава, нема пада воље и вољних активности, а нема пада и витално нагонских динамизама. Утврђено је да *опт. Ристић Алена* не болује ни од какве трајне нити привремене душевне болести, душевне поремећености нити заосталог душевног развоја. Он је по свој структури, начину одгоја и васпитања дисоцијална личност. Та личност се карактерише незаинтересованошћу за друге и за њихова осећања. Присутна је неодговорност, непоштовање социјалних норми. Не жели да поштује правила и обавезе, а обавезе не жели да прихвати. Нема толеранцију на фрустрације и има низак праг за испољавање агресије укључујући насиља. За све окривљује друге, све напред поменуте особине почињу врло рано да се испољавају, а те особине има оптужени *Алена Ристић*. У време извршења кривичног дела које му се ставља на терет поред напред поменутих особина има и елементе недовољно зреле личности. У време догађаја који му се ставља на терет, имао је 18 година. Анализирајући податке из судских списа његов психофизички развој у том периоду, његове способности схватања значаја дела и могућност управљања поступцима биле су у потпуности очуване.

На главном претресу од 18.10.2011 године вештак је остао код писменог налаза и мишљења од 19.04.2011. године. Наиме, с обзиром да је *Ристић Алена* у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, из тих разлога је

рађено његово психолошко тестирање, па је утврђено да његов узраст одговара календарском узрасту који је он у то време био.

С обзиром да из описа предмета, односно из одбране окривљеног Ђурђевић Зорана произилази да су сви оптужени критичном приликом конзумирали алкохол и да је конкретно оптужени Ђурђевић Зоран, а како је навео доста пишио, и да је пушио траву конкретно марихуану, вештак је на главном претресу истакао да оптужени Ђурђевић Зоран није зависник од алкохола, а количина алкохола који је пишио, иако алкохемија није рађена, није имала утицаја на његово понашање. Што се тиче траве, вештак сматра и да је опт. Ђурђевић попушио један цоигт или два, што се не зна тачно, то није имало ефекта на његове психичке функције, а на његово понашање није имало утицаја.

Такође, вештак је објаснио да стање гуцнутости, а које он наводи у свом налазу је оно прво стање када човек попије евентуално једну чашу пива или чашу неког пића. Термин „фаза гуцнутости“ је стручан термин, који се користи у форензичкој психијатрији.

Суд је у потпуности прихватио налаз и мишљење судског вештака који је дат од стране стручног лица и у свему у складу са правилима науке и струке. Налаз је дат на основу увида у списе, прегледа и разговора са оптуженима Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном и Ристић Аленом.

Оцењујући *психички однос* оптужених Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена у односу на радње силовања и противприродног блуда, суд је утврдио да су оптужени били свесни својих радњи и последица, били су свесни да противно вољи оштећене ~~Н. У. Ј.~~ са њима обављају сексуалне односе и противприродни блуд, а били су свесни и патњи које им наносе, те су поступали *са директним умишљајем*.

Оцењујући *психички однос* опт. Јовић Драгана у односу на радњу убиства суд је закључио да је био свестан свог дела и хтео његово извршење. Наиме опт. Јовић Драган је радњу убиства предузео свесан како својих поступака тако и њихових последица, хтео је да лиши живота ошт. ~~А. Р. В.~~ због тога што се ради о лицу друге етничке односно верске припадности, те сумње да наводно наоружава другу страну у сукобу, муслиманску, из чега произилази да је оптужени присутпао са директним умишљајем као обликом виности.

Да би била остварена обележја овог кривичног дела није нужно да његови извршиоци знају да својим поступцима крше правила међународног права, јер повреда међународног права представља објективни услов кажњивости, па свест о томе да се крше та правила није неопходна.

Дакле, урачунљивост оптужених у време извршења кривичног дела је била очувана, те суд оцењујући психички однос према делу налази да су

оптужени били способни да схвате значај свога дела и да управљају својим поступцима.

Како није било околности које би искључивале кривичну одговорност оптужених, суд их је за извршено кривично дело огласио кривим.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће према оптуженима изрећи, те полазећи при томе од сврхе кривичних санкција прописане одредбом члана 5 став 2 КЗ СРЈ и сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ, суд је ценио све околности које су прописане одредбом члана 41 КЗ СРЈ, а које су од утицаја да казна буде већа или мања.

Имајући у виду да је предметно кривично дело извршено 14.06.1992. године у време важења КЗ СФРЈ, те да је након тога Кривични закон више пута мењан, у конкретном случају поставило се питање примене блажег Кривичног закона. Одредбом члана 4 став 1 КЗ СФРЈ, прописано је да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења Кривичног дела, а ставом 2 истог члана прописано је да ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, примењиваће се закон који је блажи за учиниоца.

Одредбама Кривичног закона СФРЈ за кривично дело из члана 142 став 1 била је прописана казна затвора најмање 5 година или смртна казна.

Одредбом члана 38 став 1 КЗ СФРЈ предвиђено је да затвор не може бити краћи од 15 дана, ни дужи од 15 година, а ставом 2 истог члана предвиђено је да за кривична дела за која је прописана смртна казна, суд може изрећи и затвор од 20 година из чега јасно произилази да је казна затвора као самостална казна постојала у систему кривичних санкција у време извршења кривичног дела.

Одредбом члана 37 КЗ СФРЈ одређено је да се смртна казна не може прописати као једина главна казна за одређено кривично дело и да се може изрећи само за најтеже случајеве тешких кривичних дела за која је законом прописана. Наведена одредба брисана је Законом о изменама и допунама Кривичног закона Савезне Републике Југославије од 16. јула 1993. године.

Приликом одлучивања и одмеравања врсте и висине кривичне санкције према оптуженима Јовић Драгану, Ђурђевић Зорану и Ристић Алену које је суд огласио кривим, исти је имао у виду Кривични закон СРЈ, који се као блажи по окривљене, примењује, а који је као запрећене казне, за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, прописивао казне затвора од најмање 5 година или затвор од 20 година, те полазећи од опште сврхе кривичних санкција, сврхе кажњавања и граница казне прописане законом за кривично дело за које су оптужени оглашен кривим, имао је у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ које утичу да казна буде мања или већа.

У том смислу, суд је у односу на опт. Јовић Драгана [REDACTED]
[REDACTED]
чињеницу [REDACTED]
убиства Авдић Рама, као и држање оптуженог након извршеног кривичног дела,
односно да је упутио извињење оштећенима.

Од олакшавајућих околности на страни опт. Ђурђевић Зорана суд је ценио
[REDACTED]
[REDACTED] те изражено кајање.

Од олакшавајућих околности на страни опт. Ристић Алена суд је ценио
[REDACTED] да је у време извршења кривичног дела [REDACTED]
[REDACTED]

Од *отежавајућих околности* суд је у односу на све оптужене ценио тежину извршеног кривичног дела и настале последице, затим нарочиту безобзирност коју су оптужени испољили приликом извршења кривичног дела која се огледа у томе да су оштећени били потпуно недужна лица која ничин нису допринела понашању оптужених, нити су могли код њих изазвати осећај угрожености, а они су настојали да их понизе и нанесу тешке душевне патње, те се нису освртали ни на то што су знали да се опт. Хајрета Авдић на само четири дана пре критичног догађаја породила. Такође суд је ценио и друге тешке последице кривичног дела, да су оштећене нарушеног психичког здравља и да су након преживљене трауме напустили своје место пребивалишта. У односу на опт. Јовић Драгана суд је имао у виду и чињеницу да је лишио живота Авдић Раму само због сумње да наоружава другу страну у оружаном сукобу, муслиманску.

Приликом одмеравања казне у односу на *опт. Јовић Драгана* суд је имао у виду да је [REDACTED] за оптуженог. Међутим како се ради [REDACTED] то суд овој околности није дао значај отежавајуће околности.

На страни *опт. Ђурђевић Зорана* суд је од отежавајућих околности ценио његову [REDACTED] а наиме да [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

На страни *опт. Ристић Алена* суд је од отежавајућих околности ценио његов [REDACTED] околност да је [REDACTED] године [REDACTED]
[REDACTED] на [REDACTED]
[REDACTED] године [REDACTED] е
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Имајући у виду све наведене околности, те временски протек од 20 година од извршења кривичног дела, као и висину запрећене казне за ово кривично дело и то од 5 до 15 година или казна затвора од 20 година, суд је опт. Јовић Драгана осудио на казну затвора у трајању од 15 година, имајући у виду тежину извршеног кривичног дела и налазећи да је овако изречена казна сразмерна укупној криминалној активности оптуженог. Суд је опт. Ђурђевић Зорана осудио на казну затвора у трајању од 13 година, а опт. Ристић Алена на казну затвора у трајању од 12 година, налазећи да су овако изречене казне сразмерне тежини извршеног кривичног дела проузрокованим последицама, степену кривичне одговорности оптужених, те да се оне показују нужним, неопходним и довољним за остваривање сврхе кажњавања.

Суд је на основу члана 50 КЗ СРЈ оптуженима Јовић Драгану, Ђурђевић Зорану и Ристић Алени у казну затвора урачунао и време проведено у притвору и то опт. Јовић Драгану и опт. Ђурђевић Зорану почев од 18.02.2010. године, а опт Ристић Алени почев од 08.02.2011. године када су лишени слободе, па надаље.

Суд је из дела изреке прецизиране оптужнице «па стигавши до куће ошт. Тодоровић Досе» изоставио израз «оштећена», јер је прецизираном оптужницом стављено на терет оптуженима Јовић Драгану, Ђурђевић Зорану, Ристић Алени као и окр. Живковић Миодрагу силовање, а опт. Јовић Драгану и убиство као једне од алтернативних радњи извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. С обзиром да прецизираном оптужницом као радња извршења дела пљачкање имовине није стављена на терет оптуженима, суд је имајући у виду да изрека пресуде мора да буде јасна у погледу инкриминација за које су оптужени оглашени кривим изоставио из њеног описа израз «оштећена», док је навођење «па стигавши до куће Тодоровић Досе, ушли у кућу и од исте одузели новац, накит, кључеве од возила и возило марке «Југо 55» у функцији описа догађаја.

Опис догађаја на начин представљен у прецизираној оптужници који се односи на оштећену Хајрету а «над којом је током вожње вршено силовање и противприродни блуд», није доказан те је исти изостављен из изреке пресуде.

Ово стога што је из исказа оштећене Хајрете несумњиво утврђено, а како је то напред ближе описано, да је силована у дворишту у возилу којим су окривљени дошли.

Наиме суд је извршио чињенично прилагођавање имајући у виду резултате спроведеног доказног поступка и категоричан исказ ошт. Хајрете који је суд као веродостојан прихватио.

На главном претресу од 03.02.2012. године адв. Ђурђевић Мирко је тражио да се прибаве снимци са увиђаја јер из списка предмета произилази, односно из исказа сведока Ловре Милорада, да ти снимци постоје.

Суд је на главном претресу одржаном дана 16.03.2012. године, одбио овај предлог браниоца из разлога што је током поступка суд покушао да прибави снимке, али у томе није успео. Наиме, из дописа Министарства унутрашњих послова Центра јавне безбједности Бијељина број 10-02/1-230-713/09 од 28.08.2009. године, те службене белешке број 10-02/7-233- СЈ/09 од истог датума утврђено је да је у књизи увиђаја крим.технике ЦЈБ Бијељина за 1992. годину под редним бројем 216 за дан 15.06.1992. године уписано вршење увиђаја између осталих и поводом убиства и силовања. Тим поводом је извршен и преглед књиге –индекс фото негатива од 1992. до 1995. године, па је утврђено да је под редним бројем 28 од 09.08.1992. године уписано и убиство трговца на Салашу, као и податак да је један негатив предат 15.02.1995. године, а прегледом депозита крим технике ЦЈБ Бијељина пронађена је кутија у којој се налазе негативи за 1992. годину и на којој је констатовано да фали 43 коју је узела «управа Жељо» 15.02.1995. године, као и да фали 46 узела «управа Жељо» 15.02.1995. године. Накнадним прегледом поменуте књиге –индекс фото негатива утврђено је да је у рубрици «коме је предато» стоји пуно име и презиме лица Васиљевић Жељко који је у био запослен као инспектор у УКП МУП-а РС, а према подацима које сада поседују «наводно» је запослен у Министарству иностраних послова Бих у Сарајеву. Такође суд је настојао да фотодокументацију прибави и од Министарства одбране Републике Србије, па се тим поводом обратио и Војнобезбедносној агенцији РС, али је из њиховог дописа бр.14394-4 од 23.10.2011 године утврђено да Министарство одбране и Војска Србије не располажу документацијом сачињеном од стране СЈБ Бијељина.

Такође одбијен је предлог браниоца опт. Ђурђевић Зорана, адв. Зорана Звонара да се поново позове судски вештак др Благојевић Милорад из разлога што се на све околности а које је бранилац навео тражећи поново испитивање вештака, судски вештак већ изјаснио када је био испитан на главном претресу 18.10.2011. године. Поновним позивањем судског вештака дошло би до одуговлачења кривичног поступка, а судски вештак свој налаз и мишљење је базирао на основу података садржаних у спису, као и обављених разговора са оптуженима.

На основу члана 264 став 4 ЗКП-а оптужени су ослобођени од дужности накнаде трошкова кривичног поступка, будући да је суд нашао да би плаћањем трошкова кривичног поступка била доведена у питање егзистенција оптужених, а имајући у виду њихово имовно стање.

На основу члана 258 став 4 ЗКП-а, суд је оштећене ради остваривања имовинско-правног захтева упутио на парницу, собзиром на то да подаци кривичног поступка нису пружили поузданог основа за пресуђење у том делу, а утврђивање имовинскоправног захтева довело би до одуговлачења кривичног поступка.

Суд је приликом доношења одлуке имао у виду и остале доказе који су изведени на главном претресу, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку у овој кривично правној ствари, па их није посебно образлагао.

На основу свега напред наведеног, одлучено је као у изреци пресуде.

ЗАПИСНИЧАР

Сњежана Ивањовић

Snežana I.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Винка Бераха Никићевић

Vinko Beraha Nikicević

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, а преко овог суда.

Потврђује се да је ова фотокопија истоветна са својим изворником - преписом, који се састоји од 75 стране.

Исправа са које је извршено фотокопирање налази се код овог Суда у предмету К Пог-7/11

Такса из Тар. Бр. _____ Закона о републичким судским таксама направљена је и поништена.

ВИШИ СУД - ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

У Београду 12.06. 2013 год.

Селашки редник,

